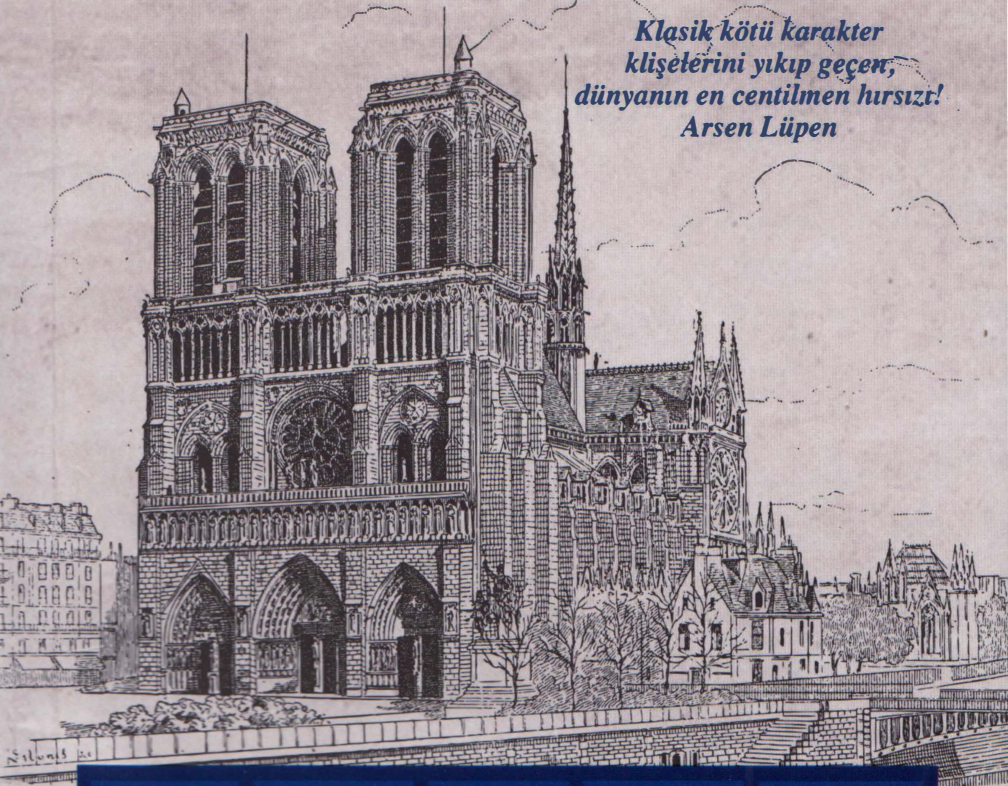
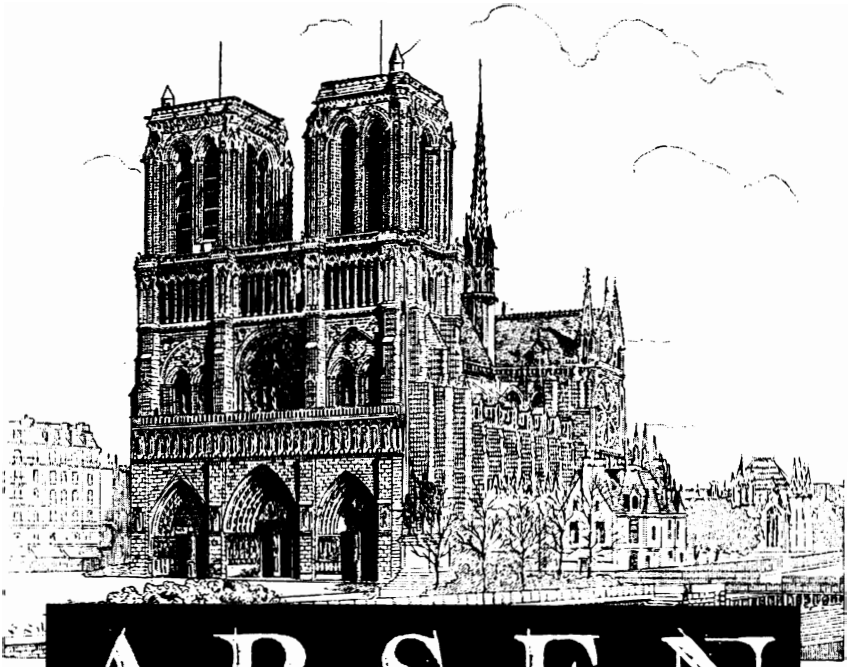

*Klasik kötü karakter
klişelerini yıkıp geçen,
dünyanın en centilmen hırsızı!
Arsen Lüpen*

A	R	S	E	N
L	Ü	P	E	N

Maurice Leblanc
KİBAR HİRSIZ

ARSEN LÜPEN

Maurice Leblanc

KİBAR HİRSİZ

Çeviri: Esra Gül Coşkun

Pierre Lafitte'ye,

Sevgili Dostum,

Asla girmemem gerektiğini düşündüğüm bir yola girmemi sağladın ve yazmaktan o kadar keyif ve mutluluk duyuyorum ki, bu kitabın başında senin adının geçmesinin ve sana olan sevgimi ve minnetimi dile getirmenin yerinde olacağını düşündüm.

M. L.

1

Arsen Lüpen'in Tutuklanması

Ne tuhaf yolculuktu ama! Oldukça iyi başlamıştı hâlbuki! Benim açımdan bakılacak olursa bundan daha iyisini hatırlamıyorum. Transatlantik gemisi *Provence*, çok dost canlısı bir mürettebatın kontrolünde yol alan, hızlı ve rahat bir gemiydi. Yolcular seçkin ve zevkli kişilerdi. Arkadaşlıklar kuruluyor, eğlenceler düzenleniyordu. Dünyadan kopmuş gibi, sanki haritada bilinmeyen bir adada biz bize yaşıyormuş gibi hoş bir hisse kapılmıştık ve bu yüzden de birbirimize yakınlaşmak zorundaymış gibi hissediyorduk.

Ve yakınlaşıyorduk da.

Düne kadar birbirlerini hiç tanımayan ve şimdi, hep birlikte okyanusun öfkesine, dalgaların korkunç saldırılarına, uykulu suların sinsi hallerine karşı koyarken, birkaç günlüğüne -sonsuz gökyüzü ve engin denizler arasında- son derece samimi bir hayata mahkûm edilen bu kişilerden ne kadar orijinal ve beklenmedik şeyler çıkacağını düşündünüz mü?

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Böylesi bir hayat fırtınaları ve güzellikleriyle, monotonluğu ve çeşitliliğiyle müthiş bir yaşam biçimidir ve bu kısa seyahate zevk ve korku karışımı duygularla başlamamızın sebebi belki de buydu.

Ancak son birkaç yıldır transatlantik yolculuklara yeni bir şey daha eklenmişti. Bu ufak adalar önceleri tamamen kopuk olduğu dünyayla iletişim halindeydi artık. Arada bir bağ vardı, açık okyanusta yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve okyanus da bunu yavaş yavaş görüyordu. Bu bağ kablosuz telgraftı! Bu sayede dünyadan haberleri son derece gizemli bir şekilde alıyorduk. Hayal güçlerimiz bu görünmez mesajların kablolardan geçmediğini kabul ediyordu. Bu gizem açıklanamadıkça daha romantik oluyordu ve bu yeni mucizeyi açıklamak için *rüzgârın kanatlarıdır* demekten başka çaremiz yoktu.

Bu yüzden, yolculuğun daha ilk saatlerinden itibaren takip edildiğimizi, bize eşlik edildiğini hissettik; arada sırada uzaklardaki o ses bazılarımıza birkaç kelime fısıldıyordu. İki arkadaşımdan bana mesaj gelmişti. On-on beş kadar kişi de o kadar mesafeden neşeli ya da karamsar veda sözcükleri yollamıştı.

Ancak ikinci gün öğleden sonra, Fransa sahillerinden beş yüz mil uzaklıkta ve şiddetli bir fırtınanın ortasında telgraftan şu mesaj geldi:

Arsen Lüpen geminizde, birinci mevkide, sarı saçlı, sağ kolunun eline yakın kısmında yara var, tek başına yolculuk yapıyor ve takma adı R.....

O anda karanlık gökyüzünde korkunç bir şimşek çaktı. Elektrik dalgaları kesildi. Mesajın geri kalanı bize asla ulaşamadı. Arsen Lüpen'in takma adının sadece baş harfini biliyorduk.

Eğer bu başka bir haber olsaydı, bu sırrın gemi kaptanı ve mürettebatı tarafından olduğu kadar telgraf operatörü tarafından da dikkatle korunacağına hiç şüphem yoktu. Ama bu en ağzı sıkıların bile saklayamayacağı bir haberdi. Aynı gün içinde, daha ne olduğunu bile anlamadan olay dışarı sızmıştı, hepimiz meşhur Arsen Lüpen'in aramızda saklandığını biliyorduk.

Arsen Lüpen aramızdaydı! Maceraları aylarca tüm gazetelerde anlatılan, yakalanması zor hırsız! En iyi dedektifimiz Ganimard'la ilginç ve renkli ortamlarda amansız çatışmalara giren gizemli insan! Yalnızca şatolarda ve balo salonlarında işini yapan ve bir gece Baron Schormann'ın evine girip eli boş çıkan ama üzerine "*Kıbar hırsız Arsen Lüpen, mobilyalar orijinal olduğunda tekrar gelecek.*" yazdığı kartını bırakan tuhaf centilmen. Binbir kılığa giren Arsen Lüpen: Şoför, tenor, kitapçı, iyi aile çocuğu, delikanlı, yaşlı, Marseilles'li gezgin bir tüccar, Rus hekim, İspanyol matador...

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Şunun çok iyi farkındaydık: Arsen Lüpen görece küçük bir transatlantiğin içinde geziniyordu; dünyanın bu ufacık köşesinde onunla bu yemek salonunda, bu sigara odasında, bu odada karşılaşabilirdik! Arsen Lüpen belki de bu beyefendiydi... Ya da şu... Masada yanımda oturan adam... Kamaramı paylaştığım kişi...

Ertesi gün, “Ve bu durum beş gün sürecek!” diye bağırды Nelly Underdown. “Buna dayanılmaz! Umarım yakalanır.”

Sonra bana dönüp devam etti:

“Mösyö Andrézy, siz kaptanla daha yakınsınız, bir şeyler biliyorsunuzdur?”

Bayan Nelly’yi memnun edecek herhangi bir şey bilmeyi ne çok isterdim! Bu kadın girdiği her mecliste kaçınılmaz olarak ilgiyi üstüne toplayan, muhteşem yaratıklardan biriydi. Zenginliği de güzelliği gibi ışıltı saçıyordu. Bir sürü hayranı, talibi vardı.

Paris’te Fransız bir anne tarafından yetiştirilmişti ve şimdi de babası Chicago’lu milyoner Underdown’ı ziyarete gidiyordu. Arkadaşlarından biri olan Leydi Jerland da ona eşlik ediyordu.

İlk görüşümde onunla flört etmeye karar vermiştim. Ancak yolculuğun yarattığı ve hızla artan samimiyet içinde allak bullak oldum ve siyah gözleri benimkilerle buluştuğunda basit bir flört için biraz fazla heyecan-

landığımı hissettim. Neyse ki benim ona olan saygıma iyilikle yaklaşıyordu. Nükteli sözlerime gülme ve anlatığım hikâyelere ilgi gösterme lütfünde bulunuyordu. Ona gösterdiğim nezaket belli belirsiz de olsa karşılık görüyordu.

Yine de rafine zevklere sahip, sessiz ve yakışıklı bir rakibim vardı ve Nelly'nin bazen benim Parisli havai-liğimi onun sessiz hallerine tercih etmesi beni yaralı-yordu.

Bayan Nelly bana o soruyu sorduğu sırada etrafında-ki hayran kalabalığının arasında o genç adam da vardı. Hepimiz güvertede, sallanan sandalyelerimizde rahat-ça oturuyorduk. Dün akşamki fırtına, bulutları temizle-mişti. Hava şimdi harikaydı.

“Kesin bir bilgin yok matmazel,” dedim, “ama biz kendimiz Arsen Lüpen’in şahsi düşmanı dedektif Gani-mard gibi bu gizemi araştıramaz mıyız?”

“Ah, çok hızlı ilerliyorsunuz beyefendi.”

“Ne anlamda? Bu sorun çok mu karmaşık?”

“Hem de çok karmaşık.”

“Bizi çözüme götürecek bilgilere sahip olduğumuzu unuttunuz mu?”

“Ne bilgileri?”

“İlk başta, Lüpen kendini Mösyö R. olarak tanıtıyor.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Oldukça belirsiz bir bilgi bu.”

“İkinci olarak, tek başına seyahat ediyor.”

“Bu bilgi tek başına yeterli mi?”

“Üçüncü olarak, sarışın.”

“Yani?”

“Yani, yalnızca yolcu listesini dikkatle inceleyip bu şartlara uymayanları listeden çıkarmamız yeterli.”

Liste cebimdeydi. Elime alıp şöyle bir göz gezdirdim.

“Yolcu listesinde adı R ile başlayan sadece on üç kişi var.”

“Sadece on üç mü?”

“Birinci mevkide evet. Bu on üç kişiden dokuzunun yanında bir kadın, çocuklar ya da uşaklar olduğunu buldum. Bu da tek başına seyahat eden dört kişi bırakıyor geriye. Birincisi Raverdan Markisi...”

“Elçilik sekreteri,” diyerek araya girdi Bayan Nelly. “Onu tanıyorum.”

“Binbaşı Rawson,” diyerek devam ettim.

“O benim amcam olur,” dedi birisi.

“Mösyö Rivolta.”

“Burada!” diye bağırdı gür, siyah sakallı bir İtalyan.

Bayan Nelly kahkahalarla gülüyordu.

Maurice Leblanc

“Bu beyefendi kesinlikle sarışın değil.”

“Peki, o zaman...” dedim. “Listedeki son kişinin suçlu olduğu sonucuna varmak zorundayız.”

“Ve bu kişi?”

“Bu kişi Mösyö Rozaine. Onu tanıyan var mı?”

Kimse cevap vermedi. Ama Bayan Nelly sessizce oturan ve kendisine gösterdiği ilgi sinirlerime dokunan genç adama dönüp şöyle dedi:

“Mösyö Rozaine, neden cevap vermiyorsunuz?”

Tüm gözler ona döndü. Genç adam sarışındı.

Kabul edelim, ufak bir sarsıntı yaşamıştım. Ve ortamdaki sessizlik diğerlerinin de böyle bir deneyim yaşadıklarını söylüyordu bana. Ancak fikir son derece saçmaydı çünkü bu beyefendinin görünüşünde onu suçlayacak hiçbir şey yoktu.

“Neden mi cevap vermiyorum?” dedi. “Çünkü adımları, tek başına seyahat edişimi ve saçımın rengini düşününce ben de benzer bir mantık yürüttüm ve aynı sonuca vardım. Şimdi de tutuklanmam gerektiğini düşünüyorum.”

Genç adam bunları söylerken tuhaf bir görünüm sergiliyordu. İnce dudakları kapalıydı, suratı ölü gibi bembeyazdı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Tabii ki şaka yapıyordu. Ama yine de görünüşü ve tavırları bizi etkilemişti. Bayan Nelly saf bir ifadeyle sordu:

“Ama yaranız yok?”

“Doğru,” dedi. “Yaram yok.”

Gergin bir tavırla gömleğinin kolunu yukarı sıyırdı ve bize kolunu gösterdi. Ama aklıma bir fikir gelmişti. Bayan Nelly’yle göz göze geldik. Genç adam sol kolunu göstermişti.

Ben tam bunu söyleyecektim ki başka bir olay dikkatleri dağıttı. Bayan Nelly’nin arkadaşı Leydi Jerland büyük bir telaş içinde, bize doğru koşuyordu.

Çok üzgündü. Etrafına toplandık ve epey çaba harcadıktan sonra kekeleyerek de olsa konuşabildi:

“Mücevherlerim, incilerim! Biri hepsini çalmış!”

Aslında hepsinin çalınmadığını daha sonra öğrendik. Çok daha tuhaf bir şeydi bu. Hırsız seçmişti!

Yıldız şeklindeki elmasları, yakutlu kolye uçlarını, kolye ve bilezikleri değil, daha büyük taşları olan mücevherleri değil sadece en hoş ve en değerli olanlarını almıştı; yükte hafif pahada ağır olanları almış diyebilirdiniz yani. Taşların yerleştirildiği -ve şimdi boş olan- çerçeveler masanın üzerinde duruyordu. Takıları gördüm, hepimiz gördük; üzerlerindeki mücevherler

Maurice Leblanc

ıkarılmıştı, tıpkı çiçeklerin güzel ve parlak renkli ta yapraklarının acımasız bir şekilde yolunması gibiydi bu.

Ve hırsız bu işi Leydi Jerland ay içmek için çıktığı sırada, güpegündüz, en kalabalık koridorlardan birine açılan lüks bir kamarada yapmıştı; dahası, kamaranın kapısını zorlayarak açmış, bir şapka kutusunun dibine saklanmış mücevher kutusunu bulmuş, sonra bunu açmış ve içinden istediklerini almıştı!

Herkes bağırıp çağırmaya başladı. Hırsızlık öğrenildiğinden beri bütün yolcuların aklında tek bir fikir vardı. Hırsız Arsen Lüpen. Ve aslına bakılırsa bu olay onun karmaşık, gizemli ve anlaşılmaz yöntemlerine uyuyordu. Mantığına da tabii... Çünkü her ne kadar bu mücevherlerin çerçevelerinden ayrılmadan oluşturacağı büyük bir öbeği saklamak zor olsa da birbirinden ayrı inciler, zmrtler ve safirler söz konusuysa saklama işi daha kolay olacaktı.

O gün, akşam yemeğinde şöyle bir şey oldu: Rozaine'in sağındaki ve solundaki sandalyeler boş kaldı. Ve akşamın ilerleyen saatlerinde kaptanın onu yanına çağırdığı herkesçe biliniyordu.

Herkesin suçlu gözüyle baktığı genç adamın tutuklanması yolcuları rahatlattı. En sonunda rahat bir nefes aldık. O akşam oyunlar oynadık. Dans ettik. Özellikle de Bayan Nelly insanı büyüleyen bir neşeyle hareket

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

ediyor, bu da beni eğer Rozaine'in ilgisi ilk başlarda hoşuna gidiyorduyorsa bile onu çoktan unuttuğuna dair ikna ediyordu. Nelly'nin bu iyi hali benim zaferimi taçlandırıyordu. Gece yarısı, parlayan ayın altında ona duyduğum aşkı büyük bir şevkle ilan ettim ama bu onu çok da memnun etmişe benzemiyordu.

Ancak ertesi gün hepimizi şaşırtan şekilde Rozaine delil yetersizliğinden serbest bırakıldı.

Bordeaux'lu varlıklı bir tüccarın oğluydu ve gösterdiği belgeler de kanunlara uygundu. Ayrıca kollarında da en ufak bir yara izi yoktu.

“Belgeler! Doğum belgeleri!” diye bağırdı Rozaine'i sevmeyenlerden biri. “Tabii ki Arsen Lüpen size istediğiniz kadar sağlayabilir bunlardan. Yaraya gelince, bu adamın hiç yarası yoktu ya da yara izlerini bir şekilde yok etti.”

Hırsızlığın yapıldığı saati gündeme getirdiler ama Rozaine'in o saatlerde güvertede gezindiği görülmüştü. Bu kez şöyle karşılık verdiler:

“Arsen Lüpen gibi bir adamın işlediği suçlara bizzat katılma gibi bir zorunluluğu yok ya!”

Ve sonra, diğer bütün olayları bir yana bıraksak bile en şüphecilerimizin bile cevaplayamayacağı bir nokta kalıyordu geriye: Rozaine dışında başka kim tek başına seyahat ediyordu, sarışındı ve R ile başlayan bir ada

sahipti? Eğer gelen telgraf Rozaine’i işaret etmiyorsa kimi işaret ediyordu?

Rozaine kahvaltıdan birkaç dakika önce gelip bizim grubumuza doğru cesur adımlarla yürürken Bayan Nelly ve Leydi Jerland ayağa kalkıp yanımızdan uzaklaştılar.

İşte bu gerçek anlamda korkuydu.

Bir saat sonra el yazısıyla yazılmış bir el ilanı denizciler, kamarotlar ve tüm mevkilerdeki yolcular arasında elden ele dolaştırıldı: Mösyö Louis Rozaine Arsen Lüpen’i ya da mücevherleri çalan kimse onu bulan kişiye on bin frank vaat ediyordu.

“Eğer kimse bana yardım etmezse o haydudu kendim ortaya çıkarırım,” dedi Rozaine kaptana.

Rozaine Arsen Lüpen’e karşıydı, daha doğrusu şu andaki genel kanıya göre, Arsen Lüpen yine Arsen Lüpen’e karşıydı; bu çekişme ilginç olacağı benziyordu!

Sonraki iki gün boyunca hiçbir gelişme yaşanmadı.

Rozaine’i sağda solda araştırıp soruşturarak gezerken gördük. Geceleri de gölgesinin ortalıkta dolaştığını görüyorduk.

Kaptan da takdire şayan bir faaliyet içindeydi. *Provence* baştan aşağı arandı. Mücevherlerin her yerde

saklanıyor olabileceği gibi mantıklı bir teoriye dayanılarak hırsızın kendi kamarası hariç bütün kamaraların altı üstüne getirildi.

“Sanırım çok yakında bir şeyler bulurlar, değil mi?” dedi Bayan Nelly. “Bu adam sihirbaz olabilir ama elmasları ve incileri görünmez yapacak değil ya!”

“Öyle ama,” dedim ona, “şapkalarımızın içini, ceketlerimizin ve yanımızda taşıdığımız her şeyin astarlarını kontrol etmek gerek.”

Sonra sayesinde Bayan Nelly’nin değişik pozlarda fotoğraflarını çektiğim Kodak 9x12’yi kendisine gösterip şöyle dedim:

“Bundan daha büyük olmayan bir aygıtın içine Leydi Jerland’ın bütün mücevherleri saklanabilir, değil mi? Hırsız fotoğraf çekiyormuş gibi yapar, alın size numara.”

“Ama her hırsızın arkasında ipuçları bıraktığını duymuştum bir yerlerden.”

“Ama bir istisna var: Arsen Lüpen.”

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü o düşüncelerini sadece yapacağı hırsızlığa odaklamaz, aynı zamanda kimliğinin tespit edilmesine neden olacak ipuçlarını da düşünür.”

“Birkaç gün önce kendinize daha çok güveniyordunuz.”

“Evet, ama sonra onun yaptığı şeyi gördüm.”

“Peki, şimdi ne düşünüyorsunuz?”

“Bana göre, zamanımızı boşa harcıyoruz.”

Aslına bakacak olursak soruşturmadan da bir sonuç çıkmamıştı ya da en azından gösterilen çabalara bir ya-nıt alamamışlardı: Kaptanın saati çalınmıştı.

Öfkelenen adam çalışmalarını iki katına çıkardı ve Rozaine’i eskiye göre daha yakından takip edip kendi-siyle birkaç görüşme yaptı. Ancak ertesi gün saat ikinci kaptanın yaka kutusunda bulundu.

Bu olayda olağanüstü bir hava vardı; aynı olay hırsız Arsen Lüpen’in nükteci yönünü ve aynı zamanda ama-tör ruhunu da göstermişti. İstekle ve bir amaç doğrul-tusunda çalışıyordu ama eğlenmesini de biliyordu. O, işiyle zevklerini birleştiriyordu. Bize, tiyatro oyununda oynadığı sahnede gülen ve sonra kuliste de sahnede-ki halini hatırlayıp kahkahalarla gülmeye devam eden oyuncuyu hatırlatmıştı.

Bu adam kendi işinde kesinlikle bir sanatçıydı ve Rozaine’i ne zaman mahzun ve içine kapanık görsem oynadığı ikili rolü düşünüp ona hayranlık duymadan edemiyordum.

Ancak sonraki akşam güverte nöbetindeki görevli-lerden biri geminin en karanlık köşelerinin birinden

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

iniltiler geldiğini duymuş. Sese doğru yaklaşmış. Yerde bir adam yatıyormuş; adamın başı kalın, gri renkli bir eşarpla sarılmış ve elleri de ince bir urganla bağlanmış bir haldeymiş.

Adamı bağlarından kurtarmışlar. Ayağa kaldırıp suratına bakmışlar.

Adamın Rozaine olduğu anlaşılmış.

Güvertede gezerken saldırıya uğramış, sonra da soyulup oraya atılmış. Üstüne iliştirilmiş bir kartta şöyle yazıyormuş:

Arsen Lüpen Mösyö Rozaine tarafından teklif edilen on bin frankı zevkle kabul ediyor.

Aslında çalınan cüzdanda yirmi bin frank varmış.

Doğal olarak bazıları talihsiz adamı bu olayı kendi kendine tezgâhlamakla suçladılar. Ancak kendini o şekilde bağladığı kabul edilse bile karttaki yazının Rozaine'inkinden tamamen farklı olduğu ve aksine Arsen Lüpen'in gemide bulunan eski gazetelerden birinde basılmış el yazısına benzediği anlaşılmıştı.

Böylelikle Rozaine'in Arsen Lüpen değil Bordeaux'lu bir tüccarın oğlu olduğu anlaşılmıştı! Ve Arsen Lüpen'in varlığı bir kez daha ve olabilecek en endişe verici şekilde doğrulanmıştı.

Bu olaylar dehşet vericiydi. Kamaralarımızda tek ba-

şımıza kalmaya cesaret edemiyor, geminin تنها yerlerinde fazla dolaşmıyorduk. Güvenlik nedeniyle bir arada duruyorduk. Ama yine de en samimi ahbablıklar bile karşılıklı güvensizlik yüzünden yara almıştı. Tehdit tek bir kişiye yönelik olmayınca daha az tehlikeli oluyordu sanki. Artık Arsen Lüpen herhangi biri olabiliirdi. Bizim hayal gücümüz ve heyecanımız yüzünden ona mucizevi ve sınırsız bir güç yüklüyorduk. Onun en beklenmedik kılıklarda gezebileceğini tahmin ediyorduk; bu yüzden sırasıyla son derece saygıdeğer Binbaş Rawson'ı ya da asilzade Marki Raverdan'ı ya da -R harfini suçlamayı bırakmadığımız için- hepimizin çok iyi tanıdığı; yanında karısı, çocukları ve uşakları olan ve adı R harfiyle başlayan diğer insanları Arsen Lüpen olarak düşünebiliyorduk.

Gelen ilk mesajlarda hiçbir haber yoktu. En azından, kaptan bize bir şey söylemiyordu. Sessizlik güven vermiyordu.

Gemideki son günümüz bitmek bilmiyordu. Sürekli, bir felaket olacağı korkusuyla yaşıyorduk. Bu kez olay hırsızlık ya da basit bir saldırı olmayacaktı; bu bir cinayet olacaktı. Hiç kimse Arsen Lüpen'in kendini önemsiz iki hırsızlıkla sınırlandıracağını düşünmüyordu. Yetkililer bir şey yapamıyordu, geminin birinci kaptanı istediği her şeyi yapabiliirdi, malımız ve canımız onun merhametine kalmıştı.

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Yine de, itiraf ediyorum, bu saatler benim için çok güzel geçti, çünkü bu sayede Bayan Nelly'nin güvenini kazanmıştım. Bu şaşırtıcı olaylardan çok etkilendiği ve zaten son derece gergin bir yapıya sahip olduğu için benim korumama sığınmıştı, ben de zevkle veriyordum istediği şeyi.

İçimden Arsen Lüpen'e hayır duası ettim. Beni Bayan Nelly'yle yakınlaştıran o değil miydi? Onun sayesinde, en güzel hayalleri kurmaya hak kazanmamış mıydım? Aşk hayalleri... Ve ne yalan söyleyeyim boş hayallerdi bunlar. Andrezy'ler iyi bir aileydi ama bir şekilde unutulmuşlardı ve ben de bu adı tekrar gündeme getirmenin pek de uygun olmadığını düşünüyordum.

Ve bu hayallerin Nelly'ye rahatsızlık vermediğini hissediyordum. Genç kadının gülümseyen gözleri bu hayalleri kurmama izin veriyordu. Sesindeki yumuşaklık umutlanmama neden oluyordu.

Ve Amerika sahilleri görüş alanına girerken, son ana kadar küpeştelere yaslanıp yan yana durduk.

Araştırmalara ara verilmişti. Bekliyorduk. Birinci mevkidekilerden göçmenlere kadar hepimiz bu çözülemeyen gizemin en sonunda açıklanacağı anı bekliyorduk. Lüpen kimdi? Meşhur Arsen Lüpen hangi isimle ve maskeyle kendini saklıyordu?

Ve nihayet o önemli an gelip çattı. Yüz yıl daha yaşasam o anın en ufak bir detayını bile unutamam.

Hanım arkadaşım neredeyse bayılacak halde koluma yaslandığında, “Ne kadar solgunsunuz Bayan Nelly!” dedim.

“Ve siz!” dedi. “Ah, o kadar değiştiniz ki...”

“Bir düşünsenize! Bu çok heyecan verici bir an ve bunu sizinle birlikte yaşayacağımdan dolayı çok sevinçliyim Bayan Nelly. Umarım bazen anılarınızda...”

Ama beni dinlemiyordu, nefes nefese kalmıştı ve heyecanlıydı. Güverteden karaya merdiven atılmıştı. Ama daha merdiveni kullanamadan üniformalı gümrük memurları gemiye bindiler.

Bayan Nelly mırıldanarak konuştu:

“Arsen Lüpen yolculuk sırasında gemiden kaçmışsa hiç şaşırırmam.”

“Belki de şerefının sarsılmasındansa ölümü tercih etmiş ve tutuklanmaktansa Atlantik’e atlamıştır.”

“Gülmesenize.” dedi sinirli bir şekilde.

Birden irkildim ve söylediklerine cevaben şöyle dedim:

“Merdivenin en alt basamağında dikilen ufak tefek, yaşlı adamı görüyorsunuzdur.”

“Koyu yeşil paltolu, elinde şemsiye tutan mı?”

“İşte o Ganimard.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Ganimard?”

“Evet, Arsen Lüpen’i kendi elleriyle yakalamaya yemin etmiş meşhur dedektif. Ah! Okyanusun bu tarafından neden daha fazla haber alamadığımızı şimdi anlıyorum. Ganimard buradaydı. O işine başkalarını karıştırmayı sevmez.”

“O zaman Arsen Lüpen’in tutuklanacağı kesin?”

“Kim bilebilir ki? Ganimard onu daha önce hiç görmedi, daha doğrusu hep üstü başı kir içinde ya da kılık değiştirmişken gördü. Tabii takma ismini bilmediği sürece...”

Kendisi gibi bir kadın için biraz fazla acımasızca kaçan bir merakla, “Ah!” dedi Bayan Nelly. “Keşke tutuklamaya katılabilseydim!”

“Sabırla bekleyin. Hiç şüphe yok ki Arsen Lüpen düşmanını gördü. Bu yüzden yaşlı dedektifin gözlerinin takip etmekten yorulmasını bekleyip gemiden en son inecektir.”

Yolcular gemiden inmeye başlamışlardı. Şemsiyesine yaslanmış bir halde, kayıtsız bir ifadeyle dikilen Ganimard hiç de dikkatini merdivenlerden inen kalabalığa vermiş gibi görünmüyordu. Arkasında duran bir memurun arada sırada kendisine bir şeyler söylediğini fark ettim.

Maurice Leblanc

Raverdan Markisi, Binbaşı Rawson, İtalyan Rivolta ve diğer pek çok kişi aşağı inmişti. Ve Rozaine'in yaklaştığını gördüm.

Zavallı Rozaine! Başına gelen talihsizliklerin etkisinden kurtulamamış görünüyordu!

“Belki de gerçekten odur,” dedi Bayan Nelly. “Ne düşünüyorsunuz bu konuda?”

“Bence Ganimard ve Rozaine'i aynı karede yakalamak çok ilginç olacaktır. Fotoğraf makinesini siz alın. Benim ellerim dolu.”

Ona makineyi verdim ama kullanması için çok geçti artık. Rozaine dedektifin yanından geçiyordu. Ganimard'ın arkasında dikilen memur öne doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Fransız dedektif omuzlarını hafifçe silkti ve Rozaine gitti.

O zaman, Tanrı'm, Arsen Lüpen kimdi?

“Evet!” dedi Bayan Nelly, yüksek sesle. “Kim olabilir ki?”

Artık gemideki kişi sayısı yirmiden azdı. Nelly yolcuları teker teker, Arsen Lüpen'in onlar arasında olmayacağından korkarak inceledi.

Ona şöyle dedim:

“Daha fazla bekleyemeyiz.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Merdivenlere doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim. Ama daha on adım atmamıştık ki Ganimard ilerlememizi engelledi.

“Bu da neyin nesi!” diye bağırdım.

“Bir dakika beyefendi, aceleniz mi var?”

“Matmazele eşlik ediyorum.”

“Bir dakika,” dedi tekrar, otoriter bir ses tonuyla.

Sonra gözlerimin içine bakarak konuştu:

“Arsen Lüpen sizsiniz, değil mi?”

Kahkahalarla güldüm.

“Hayır değilim, benim adım Bernard d’Andrézy.”

“Bernard d’Andrézy üç yıl önce Makedonya’da öldü.”

“Eğer Bernard d’Andrézy ölmüş olsaydı, burada olmazdım. Hata yapıyorsunuz. İşte evraklarım.”

“Bunlar ona ait. Sizin elinize nasıl geçtiğini de zevkle açıklarım.”

“Siz delirmişsiniz! Arsen Lüpen R. adıyla seyahat etti.”

“Evet, bu da sizin hilelerinizden biriydi. Ah! Çok güçlüsünüz evlat. Ama bu kez rüzgâr benden yana esiyor. Şimdi oyunu kurallarına göre oynayın Lüpen.”

Maurice Leblanc

Bir an tereddüt ettim. Sonra Ganimard sağ koluma öyle sert vurdu ki acıdan haykırdım. Telgrafta bahsedilen ve henüz kapanmamış olan yarama vurmuştu.

Teslim olmak zorundaydım. Bayan Nelly'ye döndüm. Titriyordu ve anlatılanları dinlerken beti benzi atmıştı.

Göz göze geldik, sonra ellerinde tuttuğu Kodak'a baktı. Bir bakış attı ve her şeyi anladığını hissettim. Evet, önlem olsun diye, Ganimard beni tutuklamadan onun ellerine verdiğim ufak aletin tam ortasına, siyah derinin dar kıvrımları arasına Rozaine'in yirmi bin frankını ve Leydi Jerland'ın incilerini ve elmaslarını saklamıştım.

Ah! Ganimard ve iki yardımcısı beni tutukladıkları o an hiçbir şeyi, tutuklanmamı, insanların düşmanca bakışlarını umursamadığıma dair yemin ettim kendi kendime. Ama sadece bir soru vardı aklımda. Bayan Nelly ona emanet ettiğim şeyleri ne yapacaktı?

Maddi ve inandırıcı kanıtlar olmazsa korkmam gereken bir şey de olmazdı ama Bayan Nelly bu kanıtları yetkililere teslim etmeye karar verir miydi acaba?

Onu hayal kırıklığına mı uğratmıştım? Onu kaybetmiş miydim yoksa? Nelly beni affedemeyen düşman rolünü mü oynardı yoksa hoşgörüsü ve bana karşı istemedi de olsa duyduğu acıma yüzünden yumuşak mı davranırdı?

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Bayan Nelly önümden geçti. Hiçbir şey söylemeden sadece eğilerek selam verdim. Diğer yolcuların arasına karışıp elinde benim Kodak'ımla merdivenlere yürüdü.

Hiç şüphesiz beni herkesin içinde teşhir etmeye cesaret edemez diye düşündüm. Belki daha sonra yapardı bunu.

Ancak, merdivenlerden birkaç basamak inmişti ki numaradan bir sakarlıkla fotoğraf makinesini gemiyle iskele arasındaki sulara düşürdü.

Sonra oradan uzaklaştığını gördüm.

O güzel silueti kalabalığa karıştı, bir görünüp bir kayboluyordu. Bitmişti. Hayatımdan sonsuza kadar çıkmıştı.

Bir anlığına üzgün ve duygulanmış bir şekilde donup kalmışım. Sonra Ganimard'ı epey şaşırtarak iç çektim:

“Dürüst bir adam olamamak ne kötü!”

Arsen Lüpen bir kış akşamı, tutuklanma hikâyesini işte böyle bana anlatmıştı. Sonraki günlerde yazarak kaydedeceğim çeşitli olaylar aramızda bazı bağların kurulmasını sağladı. Arkadaşıktan mı bahsediyorum? Evet, Arsen Lüpen'in arkadaşlığıyla beni onurlandırdığına ve bu arkadaşlık sayesinde beni çat kapı ziyaret

ederek gençliğinin verdiği coşkuyu, bulaşıcı heyecanını ve kaderinde iyilikler ve gülümsemeler olan bir adamın neşesini arada sırada da olsa sessiz kütüphaneme taşıdığına inanıyorum.

Neye mi benziyor? Onu nasıl tarif edebilirim ki? Onu yirmi kez gördüm ve her seferinde başka birini görüyordum. Daha doğrusu onu yirmi farklı aynada görmüştüm sanki ve her defasında gözleri, suratı, davranışları, bedeni ve karakteri bu aynalar tarafından çarpıtılmıştı.

“Artık ben de kim olduğumu bilmiyorum. Aynada kendimi tanıyamıyorum.”

Tabii ki şaka yapıyordu ve söyledikleri bir paradoksttu. Ama kendini gizlemek konusunda fevkalade bir yeteneği vardı. En ufak çaba harcamadan başka bir insanın sesine, hal ve hareketlerine bürünebiliyordu.

“Neden,” dedi, “neden sabit bir kılık ve kişilikte gezeyim ki? Neden her zaman aynı olan bir kişiliğin yaratacağı tehlikelerden kaçınmayayım? Yaptığım hareketler tespit edilmemi yeterince kolaylaştırıyor zaten.”

Sonra sesinde bir kibir tınısıyla ekledi:

“Hiç kimsenin mutlak bir kesinlikle *İşte bu Arsen Lüpen!* diyememesi çok daha iyi bir şey. Önemli olan halkın benim yaptığım işlere bakıp yanılma korkusu olmadan *Bunu yapan Arsen Lüpen’di!* diyebilmesi.”

2

Arsen Lüpen Hapiste

Seine kıyılarını bilmeyen ve oradan geçerken nehrin merkezindeki bir kayanın üzerine inşa edilmiş, feodal dönemlerden kalma, ufak ama görkemli Malaquis Kalesi'ni fark etmeyen turiste turist denemez. Bu kaleye bir köprüyle ulaşılır. Kulelerinin zemini, koyu renkli -ve kim bilir hangi dağdan ve kim bilir hangi büyük sarsıntı sonucu ortaya çıkmış olan- granitlerle desteklenir. Büyük nehrin, kalenin etrafındaki sakin suları sazlıkların etrafında huzur içinde dolanır ve kuyruksallayan kuşları taşların nemli tepelerinde pır pır kanat çırpır.

Malaquis Kalesi'nin tarihi de adı gibi fırtınalı, görünüşü gibi sert geçmiştir. Burası hep kavgalara, kuşatmalara, soygunlara ve cinayetlere sahne olmuştur. Burada işlenen suçların hikâyesi en cesur yürekliilerin bile titremesine neden olur. Kaleyle ilişkilendirilen pek çok gizemli efsane vardır. Kalenin içinde eskiden Jumièges manastırına ve VII. Charles'ın güzel metresi Agnès Sorel'in malikânesine giden gizli bir yeraltı tüneli olduğu anlatılır.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Bir zamanlar kahramanların ve eşkıyaların yaşadığı yerde şimdi Baron Nathan Cahorn ya da inanılmaz bir hızla bir servet sahibi olduğu borsadakilerin adlandırdığı şekliyle Baron Şeytan yaşıyordu. Tamamen mahvolmuş Malaquis lordları atalarının evi olan bu kaleyi yok pahasına satmak zorunda kalmışlardı. Baron mobilya, tablo, çömlek ve ahşâ oymacılık koleksiyonlarını buraya taşımıştı. Tek başına yaşıyordu, sadece üç yaşlı uşağı vardı. Oraya hiç kimse giremezdi. Baronun odalarının dekorasyonunu, sahip olduğu üç Rubens tablosunu, iki Watteau tablosunu, Jean Goujon tarafından yapılmış vaaz kürsüsünü ve açık artırmalarda büyük paralar harcayarak elde ettiği diğer pek çok hazineyi hiç kimse görmemişti.

Baron Şeytan korkuyordu. Kendisi için değil, inatçı bir tutku ve en uyanık tüccarların bile kandıramayacağı keskin zekâsıyla biriktirdiği hazineleri için korkuyordu. Baron onları seviyordu. Onları yoğun bir sevgiyle, bir paragöz gibi seviyordu; bir sevgili gibi kısıkanıyordu onları.

Her gün, güneş batarken köprünün her iki ucundaki demir kapılar ve avluya giriş yeri kapatılıp kilitlenirdi. Bu kapılara en ufak bir dokunuşta bile kale içindeki elektrikli ziller çalardı. Seine'in bu tarafında korkulacak hiçbir şey yoktu. Kale tüm görkemiyle yükseliyordu.

Maurice Leblanc

Ancak eylül ayında, bir cuma günü mektup taşıyan bir postacı köprünün başındaki kapılara gelip kendini tanıtmıştı. Ve her zamanki gibi bu büyük kapıları yarı aralayarak bakan baronun kendisiydi.

Baron adamı sanki bir yabancıymışçasına dikkatle inceledi, gerçi bu dürüst yüzü ve parlayan gözleri yıllardır tanıyordu. Adam güldükten sonra şöyle dedi:

“Benim işte Sayın Baron. Benim şapkamı ve gömleğimi giymiş başka bir adam değil karşınızdaki.”

“Kim bilir?” diye mırıldandı Cahorn.

Postacı barona birkaç gazete uzattıktan sonra şöyle dedi:

“Sayın Baron başka bir şey daha var.”

“Başka bir şey mi?”

“Bir mektup... Taahhütlü.”

Arkadaşları ya da akrabaları olmadan, yalnız bir hayat yaşadığı için barona asla mektup gelmezdi ve şimdi ona getirilen bu mektup, içinde şüphe ve güvensizlik hislerinin uyanmasına yol açmıştı hemen. Onun inzivasının sakinliğini bozmaya cüret eden bu gizemli kişi kimdi?

“Şuraya bir imza atmanız gerek Sayın Baron.”

Baron homurdanarak imzasını attı. Sonra mektubu aldı, postacının gözden kaybolmasını seyretti ve bir-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

kaç dakika bir o tarafa, bir bu tarafa yürüdükten sonra köprünün korkuluklarına yaslanıp zarfı açtı. İçinde tek bir kâğıt vardı ve başlığı da şu şekildeydi: *La Santé Hapishanesi, Paris*. İmzaya baktı: *Arsen Lüpen*. Şaşkınlıkla okudu:

Sayın Baron,

Kalenizin iki salondan oluşan galerisinde Philippe de Champaigne'nin harika bir tablosu var ve bu beni ziyadesiyle memnun ediyor. Rubens tablolarınız da daha küçük olan Watteau'nuz gibi tam benim zevkime hitap ediyor. Sağ taraftaki salonda XIII. Louis dönemine ait bir yan sehpa, Beauvais duvar kilimleri, imparatorluk dönemine ait ve Jacob imzası taşıyan bir sehpa ve Rönesans'tan kalma bir sandık olduğunu biliyorum. Sol tarafta ise bir camekânın içinde mücevherler ve minyatürler duruyor.

Bu kez sadece bu eşyalar yeterli, sanırım bunları kolayca nakde çevirebilirim. Bu yüzden sizden bunları düzgünce paketlemenizi ve taşıma ücretleri önceden ödenmiş olmak üzere, sekiz gün içinde, Batignolles Garı'na göndermenizi isteyeceğim. Aksi takdirde, ayın 27'sini 28'ine bağlayan çarşamba gecesi kendim gelip onları alacağım. Söylememe gerek

Maurice Leblanc

yok sanırım, ikinci olasılık gerçekleşirse sadece yukarıda bahsettiğim eşyalarla yetinmem. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı kusuruma bakmayın.

Hürmetkâr Kulunuz

Arsen Lüpen

Not: Lütfen büyük olan Watteau tablosunu göndermeyin. Her ne kadar bu tablo için açık artırımda otuz bin frank ödemiş olsanız da bu sadece bir kopya; orijinali Direktuar¹ sırasında Barras tarafından, yaptığı çılgın ev partilerinin birinde yakıldı. Konuyla ilgili olarak bakınız: Garat'ın yayımlanmamış anıları.

Orijinalliğinden şüphe duyduğum XV. Louis'nin köstekli saatinin zincirini de istemiyorum.

Bu mektup Baron Cahorn'un canını çok sıktı. Eğer mektubun altındaki imza başka birine ait olsaydı bu kadar telaşlanmazdı ama imza Arsen Lüpen'e aitti!

Düzenli olarak gazete okuyan baron, hırsızlık ve suç dünyasındaki her şeyden haberdar olurdu ve bu şeytani hırsızın bütün icraatlarını da duymuştu. Tabii ki

¹ Fransız Devrimi'nde 1795'ten Napolyon'un 1799'daki darbesine kadar uygulanan yönetim biçimi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Lüpen'in Amerika'da düşmanı Ganimard tarafından tutuklandığını, kilitler ve parmaklıklar ardında durduğunu ve duruşmasının ön hazırlıklarının -hiç şüphesiz, büyük bir zorlukla- yürütüldüğünü çok iyi biliyordu. Ama o Arsen Lüpen'den her şeyin beklenebileceğini de biliyordu. Dahası, kaleyi, tabloların ve mobilyaların yerlerini bu kadar iyi bilmesi çok ürkütücü bir işaretti. Daha önce kimsenin görmediği şeyleri Lüpen'e kim anlatmıştı ki?

Baron başını kaldırıp Malaquis'nin asık suratlı iskeletine, dik ve kayalık tabanına, etrafındaki derin sulara baktı ve omuzlarını silkti. Hayır, gerçekten de bir tehlike yoktu. Dünyada hiç kimse onun paha biçilemez koleksiyonlarını barındıran dokunulmaz mabedine giremezdi.

Dünyada hiç kimse ama belki Arsen Lüpen? Kapılar, asma köprüler, duvarlar Arsen Lüpen için önemli miydi? Eğer Arsen Lüpen buraya girmeyi kafaya koyduysa en aşılabilir engeller, en kapsamlı tedbirler ne işe yarardı ki?

Baron o akşam Rouen'deki savcıya bir mektup yazdı. Lüpen'in gönderdiği tehdit mektubunu da ekleyip yardım ve koruma talep etti.

Cevap gecikmeden geldi: Arsen Lüpen şu anda La Santé'de bir mahkûmdu ve son derece sıkı bir şekilde

gözaltında tutuluyor, yazmasına da izin verilmiyordu. Bu yüzden bu mektup ancak bir şakacının işi olabilirdi. Her şey -mantık, sağduyu ve somut gerçekler- bunu doğruluyordu. Ancak iyice emin olmak için mektup bir el yazısı uzmanına gönderilmiş ve bu uzman bazı benzerlikler olsa da bunun mahkûmun el yazısı olmadığını bildirmişti.

“Bazı benzerlikler olsa da.” Sadece bu dört kelimeyi görmek bile baronu sersemlemişti, kendi düşüncesine göre sadece bu ifade bile polisin müdahalesini haklı kılmak için yeterli olmalıydı. Korkuları çoğaldı. Mektubu tekrar tekrar okudu. *“Kendim gelip onları alacağım.”* Ve belli bir tarihte: Eylülün 27’sini 28’ine bağlayan çarşamba gecesi!

Baron şüpheci ve sessiz bir mizaca sahip olduğundan bağılıklarından emin olmadığı uşaklarına güvenmeye cesaret edemiyordu. Ancak yıllardır ilk kez birileriyle konuşma, birilerine danışma gereği duymuştu. Kendi yaşadığı yörenin resmi yetkilileri konuyla ilgilenmeyince kendi kaynaklarıyla kendini korumayı umdu ve Paris’e gidip bir dedektif bulmayı düşünmeye başladı.

İki gün geçti. Üçüncü gün, gazetesini okurken neşeyle doldu. *Le Reveil de Caudebec* gazetesindeki şu haberi görmüştü:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Tecrübeli dedektif Ganimard'ı yaklaşık üç hafta boyunca şehrimizde ağırlayacak olmanın sevincini yaşıyoruz. Arsen Lüpen'i zekice bir hamleyle yakaladığı için tüm Avrupa'da şöhret kazanan Ganimard buraya inci balıklarını ve dere kaya balıklarını tutarak yorgunluğunu atmak için geldiğini ifade etti.

Ganimard! İşte Baron Cahorn'un aradığı destek! Arsen Lüpen'in planlarını sabırlı ve zeki dedektif Ganimard'dan başka kim bozabilirdi ki?

Baron tereddüt etmedi. Caudebec kasabası kaleye yalnızca altı kilometre uzaklıktaydı. Bu uzaklık, adımları kurtuluş umuduyla hızlanan bir adam için kısa bir mesafeydi.

Dedektifin adresini tespit etmek için birkaç nafîle girişimden sonra baron gazetenin rıhtımdaki ofisini ziyaret etti. Haberle ilgilenen editör pencereye yaklaşp şöyle dedi:

“Ganimard? Onu elinde oltasıyla iskelede bir yerlerde görürsünüz mutlaka. Ben de orada görmüştüm kendisini, oltasında ismini görünce tanımuştım. Ah, şimdi de orada, bakın yürüyüş yolundaki ağaçların altında.”

“Hasır şapka takmış, ceketli adam mı?”

“Aynen. Ah! Az konuşan, soğuk bir adamdır.”

Beş dakika sonra baron meşhur Ganimard'ın yanın-

daydı, kendini tanıttı ve sohbeta başlamaya çalıştı. Beceremeyince görüşmek istemesinin asıl nedenini söyleyip durumu anlattı.

Ganimard hiç hareket etmeden dinledi, takip ettiği balığı gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Baron hikâyesini bitirdiğinde dedektif döndü ve onu baştan aşağı süzdükten sonra acıyan bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Beyefendi, hırsızların girecekleri evlerdeki insanları uyarmaları alışılacelmiş bir şey değildir. Özellikle de Arsen Lûpen böyle bir ahmaklık yapmaz.”

“Ama...”

“Efendim, inanın bana, en ufak bir şüphem olsaydı Arsen Lûpen’i tekrar yakalama zevki yüzünden size yardım ederdim. Ama ne yazık ki genç adam şu anda zaten hapiste.”

“Ya kaçtıysa?”

“La Santé’den kimse kaçamaz.”

“Ama o...”

“Ne o ne de bir başkası.”

“Yine de...”

“Pekâlâ, eğer kaçarsa bana göre hava hoş; onu tekrar yakalarım. Bu arada siz de gidip rahat rahat uyuyun. Balıklarımı daha fazla korkutmayın.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Konuşma sona ermişti. Baron kalesine geri döndü, Ganimard'ın konuyu umursamaması onu biraz da olsa rahatlatmıştı. Sürgüleri kontrol etti, uşakları seyretti ve sonraki kırk sekiz saat boyunca korkularının yersiz olduğuna neredeyse ikna oldu. Ganimard'ın da dediği gibi, hırsızlar soyacakları insanları kesinlikle uyarmazlardı.

O gün yaklaşıyordu. Salı gününe, ayın yirmi yedisinden bir gün önceye gelmişlerdi ve hiçbir şey olmamıştı henüz. Ama saat üçte zil çaldı. Bir çocuk şu telgrafı getirmişti:

Batignolles istasyonuna hiçbir şey gelmedi. Yarın gece için her şeyi hazırlayın.

Arsen.

Bu telgraf baronu öyle telaşlandırdı ki Lüpen'in taleplerini yerine getirmeyi bile düşündü.

Aceleyle Caudebec'e gitti. Ganimard katlanan bir sandalyeye yerleşmiş, aynı yerde balık tutuyordu. Baron hiçbir şey söylemeden telgrafı dedektife uzattı.

“Yani?” dedi dedektif.

“Yani ne? Yarın gece diyor.”

“Yarın gece ne olacak?”

“Soygun! Koleksiyonlarımı yağmalayacak!”

Ganimard oltasını bir kenara bırakıp barona döndü ve kollarını göğsünde kavuşturup sabırsız bir sesle şöyle dedi:

“Ah! Böyle aptal bir hikâyeye inanacağımı mı düşünüyorsunuz yoksa?”

“Eylülün yirmi yedisini yirmi sekizine bağlayan geceyi kalede geçirmek için ne kadar istiyorsunuz?”

“Tek bir metelik bile istemiyorum, beni yalnız bırakın.”

“Ücreti kendiniz belirleyin. Ben zengin bir adamım, çok zengin.”

Bu teklif Ganimard’ın dikkatini çekmişti, sakince cevap verdi:

“Ben buraya tatile geldim ve böyle bir işi üstlenmek için yetkim yok.”

“Hiç kimse bilmez. Ne olursa olsun gizli tutacağım söz veriyorum.”

“Ah! Hiçbir şey olmayacak!”

“Pekâlâ, üç bin frank. Bu yeterli mi?”

Dedektif bir parça tütün alırken düşündü, sonra cevap verdi:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Pekâlâ. Ama dürüstçe söylemeliyim ki paranızı so-
kağa atıyorsunuz.”

“Umurumda değil.”

“Bu durumda... Bu şeytan Lüpen hakkında bildiği-
miz şeylerden biri de... Yanında birkaç hırsız daha ola-
bilir. Uşaklarınıza güveniniz tam mı?”

“Onlara inancım...”

“O zaman onlara güvenmeseniz daha iyi. Adamlar-
rımdan ikisine bana yardım etmelerini istemek için
telgraf çekeceğim. Şimdi gidin, birlikte görülmeyelim.
Yarın akşam dokuz civarında orada olurum.”

Ertesi gün, yani Arsen Lüpen tarafından belirlenen
tarihte, Baron Cahorn tam teçhizat hazırlanıp silahları-
nı kuşanmıştı ve kalenin etrafında dolaşıyordu. Hiçbir
şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu.

Akşam sekiz buçukta uşaklara çekilebileceklerini
söyledi. Çalışanlar kalenin ana gövdesinden ayrılmış,
yola bakan tarafında yer alan uzak bir köşede kalıyor-
lardı. Yavaşça kapıları açtı. Bir süre sonra ayak sesleri-
nin yaklaştığını duydu.

Ganimard -kocaman ellere, boğa gibi kalın boyunla-
ra sahip, iri yarı, güçlü- iki yardımcısını tanıttıktan son-
ra birkaç soru sordu. Kalenin planını anladıktan sonra
Lüpen’in gireceğini söylediği yere açılan bütün kapı ve

pencereleri dikkatlice kapatıp önlerine barikatlar koydu. Duvarları inceledi, kilimleri kaldırdı ve en sonunda iki salonun arasında kalan merkez galeriye yardımcılarını yerleştirdi.

“Aptallık istemiyorum! Buraya uyumaya gelmedik. En ufak seste avluya açılan pencereleri açın ve beni çağırın. Suyun olduğu tarafa da dikkat edin. On metrelik sarp kayalıklar onun gibi şeytanlar için engel değildir.”

Ganimard yardımcılarını galeride bırakıp kapıyı üstlerine kilitledi, anahtarları eline alıp barona şöyle dedi:

“Şimdi nöbetimize dönelim.”

Dedektif geceyi geçirmek için en uygun yer olarak iki ana kapının arasında yer alan ve dış duvarlara bitişik inşa edilmiş, ufak bir odayı seçmişti. Burası bir zamanlar bekçinin müstemilatıydı. Gözetleme deliğinin biri köprüye, diğeri de avluya bakıyordu. Bir köşede ise bir kuyu vardı.

“Sayın Baron, yanlış hatırlamıyorsam bu kuyunun kaleye giden tek yer altı girişı olduğunu ve çok çok uzun yıllardır kapalı tutulduğunu söylemişsiniz.”

“Evet.”

“O halde, yalnızca Arsen Lüpen’in bildiğı başka bir giriş olmadığı sürece ki bu da imkânsız, oldukça güvendedeyiz demektir.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Üç sandalyeyi bir araya getirip bunların üstüne yerleşti ve piposunu yakıp iç çekti.

“Gerçekten de Baron, böyle kolay bir işi ancak son günlerimi yaşayacağım eve bir kat eklemeyi çok ama çok istediğimde falan kabul etmem gerekirdi herhalde. Bu hikâyeyi arkadaşım Lüpen’e anlatacağım, buna epey gülecektir.”

Baron gülmedi. Gergin bir halde dinliyordu, büyüyen sessizlik onu endişelendiriyordu. Ara ara kuyuya doğru yürüyüp derinliklerine korkulu gözlerle bakıyordu.

Saatin on biri, on ikiyi, biri vurduğunu duydu.

Birden Ganimard’ın kolunu kavradı. Dedektif sıçrarak uykusundan kalktı.

“Duyuyor musunuz?”

“Evet.”

“Neydi bu?”

“Benim horultumdu.”

“Hayır, dinleyin.”

“Ah! Evet, bu bir otomobil kornası.”

“Ee?”

“Eesi, Lüpen’in kalenizi yıkmak için şahmerdan kullanması ne kadar düşük bir olasılıksa otomobille gel-

mesi de o kadar düşük bir olasılık. Gelin Sayın Baron, nöbetinize geri dönün. Ben uyuyacağım. Size de iyi geceler.”

Duydukları tek ses buydu. Ganimard bölünen uykusuna geri döndü ve baron da yanındaki adamın düzenli horultusundan başka hiçbir şey duymadı.

Gün ağarırken odadan çıktılar. Etrafa derin bir sessizlik hâkimdi; kalenin etrafındaki sakin nehrin koyunda huzurlu bir tan vaktiydi. Birlikte merdivenleri tırmandılar, Cahorn neşeli, Ganimard her zamanki gibi sakindi. Hiç ses yoktu. Şüphe uyandıracak bir şey de...

“Size ne demiştim beyefendi? Gerçekten de teklifinizi kabul etmemeliydim. Utanıyorum şu anda.”

Baron kapının kilidini açıp galeriye girdi.

İki sandalyenin üstünde dedektifin iki yardımcısı da uyuyordu; kolları iki yana düşmüştü.

“Neler oluyor burada böyle!” diye kükredi dedektif.

Aynı anda baron da feryat etmeye başladı:

“Tablolarım! Sehpalarım!”

Kekeleyip tükürükler saçarak bağırıyordu; ellerini şimdi üzerinde sadece çiviler ve boşta duran ipler olan duvarlarda gezdirdi. Watteau gitmişti! Rubens’ler de yoktu! Kilimler yerlerinden çıkarılmıştı! Camekânların içindeki mücevherler de gitmişti!

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“XVI. Louis şamdanlarım! Naiplik döneminden kalma avizem! On ikinci yüzyıldan kalma Bakire Meryem biblom!”

Baron çaresizlik içinde bir o yana, bir bu yana koşturdu. Aldığı her parçanın fiyatını söyleyip rakamları topladı, kayıplarını hesapladı; tüm bunları yarım yamalak cümlelerle, anlaşılmaz kelimelerle anlatıyordu. Öfkeyle tepindi, keder ve öfkeyle inledi. Tek umudu intihar olan, mahvolmuş bir adam gibiydi.

Eğer onuteselliedecek bir şey varsa bu da Ganimard'ın sersemlemiş halini görmesiydi. Ünlü dedektif baronun aksine kıpırdamıyordu. Taş kesilmiş gibiydi, uyuşuk bir tavırla galeriyi inceledi. Pencereleler? Kapalıydı. Kapı kilitleri? Zarar görmemişti. Tavanda bir çatlak, yerde bir delik yoktu. Her şey mükemmel bir düzende gibi görünüyordu. Hırsızlık sistemli bir şekilde, bir plana ve mantığa göre gerçekleştirilmiş olmalıydı.

“Arsen Lüpen... Arsen Lüpen...” diye mırıldandı Ganimard.

Birden, sanki öfkeyle harekete geçmişçesine yardımçalarına koştu ve ikisini de sertçe sarsıp hakaretler etti. Uyanmadılar.

“Şeytan!” diye bağırdı. “Bunu nasıl yapabildi?”

Genç adamlara doğru eğilip ikisini de yakından inceledi: Uyuyorlardı ama normal bir uyku değildi bu.

Barona döndü:

“Uyutulmuşlar.”

“Kim uyutmuş?”

“Kim olacak? Tabii ki Lüpen... Ya da emrindeki adamları. Bu onun yöntemi. Bu işte onun imzası var.”

“O halde kaybettim, yapılacak hiçbir şey yok.”

“Hiçbir şey yok.”

“Ama bu dehşet verici, bu korkunç!”

“Şikâyetle bulunun.”

“Ne işe yarayacak ki bu?”

“Ah, denemenizde fayda var. Her zaman... Kanunlara başvurmak gerek.”

“Kanunlarmış! Hıh! Bir işe yaramazlar. Siz de kanunları temsil ediyorsunuz ve şu anda ipuçları arayıp bir şeyler keşfetmeniz gerekirken yerinizden bile kıpırdamıyorsunuz.”

“Arsen Lüpen’le ilgili bir şeyler keşfetmek! Çok değerli baron, Arsen Lüpen asla ipucu bırakmaz arkasında. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz. Bazen onun Amerika’da kendisini yakalamama bilerek izin verdiğinden şüpheleniyorum.”

“O zaman tablolarımı unutsam iyi olur! Koleksiyonumun en nadide parçalarını almış. Onları bulmak için

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

bir servet ödemeye razıyım. Eğer ona karşı bir şey yapamazsak kendisinin fiyatı belirlemesine izin veririm.”

Ganimard baronu dikkatle süzdü.

“Bu dediğiniz mantıklı. Dediklerinizi gerçekten yapar mısınız?”

“Evet, evet. Neden sordunuz?”

“Çünkü bir fikrim var.”

“Nedir?”

“Bunu sonra konuşuruz, eğer resmi soruşturmadan bir sonuç çıkmazsa. Ama eğer yardımımı istiyorsanız benim hakkımda kimseye, tek kelime etmeyeceksiniz.”

Sonra dişlerinin arasından konuşarak ekledi:

“Bu işte gurur duyacağım bir taraf olmadığı doğru.”

Bu arada dedektifin yardımcıları yavaş yavaş, hipnozlu bir uykudan uyanan insanların şaşkın tavırlarıyla kendilerine geliyorlardı. Gözlerini açıp etraflarına şaşkınlıkla baktılar, olan biteni anlamaya çalışıyorlardı. Ganimard ikisini de sorguladı ama hiçbir şey hatırlamıyorlardı.

“Ama birilerini görmüş olmanız gerek.”

“Hayır, görmedik.”

“Hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır, hayır.”

“Bir şey içtiniz mi?”

Bir an durup düşündüler, sonra biri cevap verdi:

“Evet, biraz su içtim.”

“Şuradaki sürahidен mi?”

“Evet.”

“Ben de içtim,” dedi diğeri de.

Ganimard suyu önce koklayıp sonra tadına baktı. Belirgin bir tadı ya da kokusu yoktu.

“Gelin,” dedi, “burada zamanımızı boşa harcıyoruz. Arsen Lüpen’le ilgili bir sorunu beş dakikada çözecek değiliz. Ama yemin ediyorum, onu yeniden yakalaya-cağım! İkinci raundu o kazandı. Ama sonuncuyu ben kazanacağım!”

Aynı gün Baron Cahorn, La Santé Hapishanesi’nde yatan bir mahkûmdan, Arsen Lüpen’den hırsızlık yaptığı gerekçesiyle şikâyetçi oldu.

Baron daha sonradan, kalesinin jandarmalar, savcı, sorgu yargıcı, gazeteciler ve foto muhabirleri ve olmaları gereken yerlerde gezinen meraklı insan topluluklarıyla dolduğunu görünce Lüpen’den şikâyetçi olduğuna pişman oldu.

Olay kısa zamanda halkı büyüledi. Arsen Lüpen ismi

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

kamuoyunu o kadar heyecanlandırdı ki gazeteler sütunlarını okuyucuların inanmaya dünden razı oldukları en olağanüstü hikâyelerle doldurdular.

Ancak Arsen Lüpen'in Baron Cahorn'u yapacağı hırsızlık konusunda bilgilendirdiği ilk mektubun *Echo de France* gazetesinde yayımlanması hatırı sayılır derecede heyecana yol açtı, hiç kimse bu mektubu gazeteye kimin gönderdiğini bilmiyordu. Anında, en gerçek dışı açıklamalar ileri sürüldü. Meşhur yeraltı tünellerin varlığı yeniden gündeme geldi. Bu haberlerden etkilenen savcılık da araştırmasını bu yönde sürdürdü.

Kalenin altı üstüne getirildi. Her taşın altına bakıldı. Lambriker ve şömineler, pencerelerin çerçeveleri ve tavandaki kirişler dikkatle incelendi. Meşalelerin ışığında bir zamanlar Malaquis lordlarının cephanelerini ve erzaklarını depolamak için kullandıkları geniş kilerler arandı. Kalenin derinliklerine kadar araştırıldı. Ama hepsi boşunaydı. Yer altı tünelinin izine bile rastlamadılar. Ortada gizli bir geçit falan yoktu.

Ama mobilyalar ve tablolar hayaletler gibi uçup gitmiş olamazdı. Bunların dışarı çıkarılabilmeleri için kapılardan, pencerelerden geçirilmiş olmaları gerekiyordu ve tabii ki bunları gerçekleştirmiş kişiler de olmalıydı. Bu insanlar kimdi? Kaleye nasıl girmişlerdi? Ve oradan nasıl çıkmışlardı?

Rouen savcılığı kendi beceriksizliklerini kabullenip Parisli dedektiflerden yardım istediler. Emniyet Müdürü Mösyö Dudouis demir birlikteki en iyi adamlarını gönderdi. Kendisi de kalede kırk sekiz saat geçirdi ama bir sonuç alamadı.

Ardından bütün adamları başarısız olunca hizmetlerinden memnun kaldığı Ganimard'ı çağırdı.

Ganimard amirinin talimatlarını sessizce dinledi, sonra başını sallayıp şöyle dedi:

“Bence kalenin altını üstüne getirmek yanlış. Sorunun çözümü başka yerde.”

“Nerede peki?”

“Arsen Lüpen’de.”

“Arsen Lüpen demek! Bu teoriyi desteklemek, bu işi onun yaptığını kabul etmek olur.”

“Ben kabul ediyorum. Aslında kesinlikle onun yaptığını düşünüyorum.”

“Yapmayın Ganimard! Bu saçmalık! Arsen Lüpen hapiste!”

“Arsen Lüpen’in hapiste, tamam. Yakından takip edildiğini kabul ediyorum. Ama fikrimi değiştirmem için onun ayaklarında prangalar, bileklerinde kelepçeler ve ağzında da bir tıkaç olması lazım.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

“Neden bu kadar inatçısınız Ganimard?”

“Çünkü Fransa’da bu büyüklükte bir planı düşünüp başarıyla uygulayabilecek tek adam Arsen Lüpen’dir.”

“Hep laf, Ganimard.”

“Ama gerçek bu. Yeraltı geçitlerini aramak, her taşın altına bakmak ya da buna benzer şeyler yapmak saçma. Bizim adam böyle eski moda yöntemleri kullanmaz; o zamana ayak uydurur, hatta ötesine geçer.”

“Yani?”

“Onunla bir saat geçirmek için sizden izin istiyorum.”

“Hücresinde mi?”

“Evet. Amerika’dan buraya yaptığımız yolculukta arkadaş olduk ve bu samimiyetimize dayanarak diyebilirim ki kendisini tehlikeye atmadan bana bilgi verebilecekse beni gereksiz zahmetlere hiç sokmayacaktır.”

Ganimard, Arsen Lüpen’in hücreesine girdiğinde öğleden sonra çok zaman geçmemişti. Lüpen yatağında uzanıyordu ve dedektifi görünce başını kaldırıp bariz bir neşeyle bağırırdı.

“Ah! Bu gerçekten sürpriz oldu. Sevgili Ganimard gelmiş!”

“Evet, ta kendisi.”

“Bu gönüllü inzivamda pek çok şey için istek duydum ama en çok istediğim şey sizi burada ağırlamaktı.”

“Çok nazıksın.”

“Hayır, nazikliğimden değil. Sana büyük saygı duyduğumu biliyorsun.”

“Gurur duydum.”

“Her zaman söylerim: Ganimard en iyi dedektifimizdir. O neredeyse, neredeyse Sherlock Holmes kadar zekidir, bilirsiniz, dürüst bir insanımdır! Ama sana bu tabureden başka bir şey sunamadığım için üzgünüm. Ve ikram edecek içkim de yok! Bir kadeh bira bile yok! Tabii ki burada sadece geçici olarak bulunduğum için kusuruma bakmazsın.”

Ganimard gülümseyerek tabureye oturdu. Sonra Lüpen konuşmasına neşeyle devam etti:

“Tanrı’m, dürüst bir adamın suratını görmekten dolayı o kadar mutluyum ki! Buraya günde on kez gelip kaçmaya hazırlanmadığımdan emin olmak için ceplerimi ve hücremi arayan ajanlardan ve muhbirlerden bıkkınlık geldi. Hükümet bana büyük önem veriyor da!”

“Haklı olarak.”

“Neden peki? Kendi köşemde yaşamama izin verseler oldukça mutlu olurum.”

“Başkalarının parasıyla yaşayarak diyorsun yani.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

“Neden olmasın? Böylesi çok basit olurdu! Ben burada aptal aptal konuşuyorum ama belki acelen vardır. O yüzden sadede gelelim Ganimard. Bu ziyaretini neye borçluyum?”

“Cahorn meselesi,” dedi Ganimard lafı dolandırmadan.

“Dur! Bir saniye... Bir sürü meselem olduğunu biliyorsun! Öncelikle bu özel durumun koşullarını hatırlamamam gerek. Ah! Şimdi hatırladım. Cahorn meselesi, Malaquis Kalesi, Seine’in aşağısında... İki Rubens, bir Watteau ve birkaç ıvır zıvır.”

“İvır zıvır demek!”

“Ah, Tanrı’m, bunlar hep önemsiz şeyler! Daha iyilerini de gördüm. Ama bu kadarının da seni ilgilendirmeye yettiğini görebiliyorum. Anlatsana Ganimard.”

“Sana yetkililerin bu olayda attıkları adımları açıklamama gerek var mı?”

“Gerek yok. Bu sabah gazeteleri okudum. Dürüstçe konuşmam gerekirse sen bile pek bir yavaş kalmışsın.”

“Seni ziyarete gelmemin nedeni de bu işte.”

“Emrine amadeyim.”

“Her şeyden önce: Bu Cahorn meselesi senin işin mi?”

“A’dan z’ye hem de.”

“Uyarı mektubu? Telgraf?”

“Ben gönderdim. Bir yerlerde gönderdiğime dair belgeler olması lazım.”

Arsen odasındaki yatak ve taburenin dışında sahip olduğu tek mobilya olan ufak, beyaz bir masanın çekmecesini açtı ve iki parça kâğıt çıkarıp bunları Ganimard’a uzattı.

“Ah!” dedi dedektif şaşkınlık içinde. “Senin çok yakından izlendiğini, göz hapsinde olduğunu düşünüyordum. Ama görüyorum ki gazeteleri okuyup postane makbuzlarını biriktiriyorsun.”

“Bu insanlar o kadar aptal ki! Ceketimin astarını açıyorlar, ayakkabılarımın topuklarını inceliyorlar, hücremin duvarlarını yokluyorlar ama hiç kimse Arsen Lüpen’in bir şeyler saklamak için böyle basit yerleri seçecek kadar aptal olduğunu düşünmüyor. İşte buna güvendim ben de.”

Ganimard kakhaha attıktan sonra şöyle dedi:

“Ne kadar komik bir çocuksun sen! Gerçekten de beni şaşırtıyorsun. Şimdi şu macerayı anlat bakalım.”

“Ah, hayır! Çok hızlı gidiyorsun. Tüm sırlarımı ağızından alıp tüm hünelerimi öğreneceksin. Bu çok ciddi bir mesele.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Senin bana iyilik edeceğini düşünmekle hata mı ettim acaba?”

“Hayır, Ganimard ama madem ısrar ediyorsun...”

Arsen Lüpen hücresinde iki ya da üç kez volta attıktan sonra durup şöyle dedi:

“Barona yazdığım mektup konusunda ne düşünüyorsun?”

“Bence halkı eğlendirmek, biraz hava atmak istedin.”

“Ah! Demek halkı eğlendirmek... Yapma Ganimard, senin daha iyi tahminlerde bulunacağını sanırdım ben de. Ben, Arsen Lüpen, böylesi çocukluklarla zamanımı harcar mıyım hiç? Hiç uyarmadan da baronu soyabilecekken o mektubu neden yazayım ki? Bu mektubun olmazsa olmaz başlangıç noktası olduğunu anlamamı istiyorum; bu mektup her şeyi harekete geçiren şeydi. Şimdi, Malaquis Kalesi’ni soymak istesenez neler yapmanız gerek ona bakalım.”

“Dinliyorum.”

“Pekâlâ, Baron Cahorn’unki gibi çok sıkı korunan bir kale düşünelim. Çok istediğim hazineleri saklayan kaleye girilemiyor diye planımdan vazgeçip o hazinelerden feragat mi etmeliyim?”

“Kesinlikle hayır.”

Maurice Leblanc

“Çok eski zamanlarda yaptıkları gibi bir grup maceracıyı da yanıma alıp kaleye saldırı mı yapmalıyım?”

“Çocukça olur.”

“Dikkatleri çekmeden ya da kurnazlık yaparak içeri, kaleye kabul edilebilir miyim?”

“İmkânsız.”

“O zaman bana tek yol kalıyor. Kalenin sahibinin beni oraya davet etmesini sağlamak.”

“Orijinal bir yöntem.”

“Hem de kolay! Diyelim ki bu sahip günlerden bir gün, Arsen Lüpen gibi kötü şöhretli bir hırsızdan kalesini soyacağını bildiren bir mektup alıyor. Ne yapar bu durumda?”

“Savcıya bir mektup gönderir.”

“Ki savcı da *bu Arsen Lüpen’in aslında hapiste olduğunu* bildiği için ona gülecektir. Sonra, bu adam endişe ve korku içinde bulabildiği ilk kişiden yardım isteyecektir, öyle değil mi?”

“Hiç şüphesiz.”

“Ve sonra yerel bir gazetede çıkan haberi okuyup ünlü bir dedektifin tatilini komşu kasabada geçirdiğini öğrenince de...”

“O dedektifi arayacaktır.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Yani... Ama diğer yandan olayların gidişatını  n-
ceden gören Arsen Lüpen arkadaşlarından birine
Caudebec’e gidip baronun abonesi olduğu *Le R veil*
gazetesinin editörüyle tanışmasını ve ona kendisinin
bu meşhur dedektif olduğunu söylemesini istemiştir.
Bu durumda ne olur?”

“Editör *Le R veil* gazetesinde, bahsi geçen dedektif-
in Caudebec’te olduğunu duyurur.”

“Aynen. Bu durumda iki şey olacaktır: Ya balık –
yani Cahorn- oltaya gelmeyecektir ve hiçbir şey olma-
yacaktır. Ya da daha büyük bir olasılıkla koşup a ğ z l 
bir şekilde yemi yutacaktır. Böylece bizim Baron Ca-
horn arkadaşlarımların birinden beni durdurma konusun-
da yardım istemiş olacaktır.”

“Gerçekten de orijinal!”

“Tabii ki, sahte dedektifimiz ilk başta yardım etmeyi
reddeder. Bunun  st ne Arsen Lüpen’den barona bir
telgraf daha gelir. Korkuya kapılan baron bir kez daha
arkadaşıma koşar ve ona yardım etmesi için para teklif
eder. Arkadaşım bunu kabul edip ekibimizden iki ada-
mı da çağırır; sonra, Cahorn dedektifimizle birlikte g -
ven içinde beklediği gece eşyalar urganlara bağlanarak
pencereden aşağı sarkıtılıp daha önceden hazırlanmış
bir sandala bırakılır. İşte... Lüpen’in kendisi gibi sade
bir plan.”

Maurice Leblanc

“Bu kelimenin tam anlamıyla harikulade!” diye bağırdı Ganimard. “Cüretkârlığına ve yaratıcı planına diyecek lafım yok. Ama ismi baronu bu denli etkileyip çekecek çok az dedektif aklıma geliyor.”

“Sadece bir tane var çünkü.”

“Kim peki?”

“En meşhur dedektiflerden biri, Arsen Lüpen’in can düşmanı, kısaca Ganimard.”

“Ben mi?”

“Bizzat kendin. Bu gerçekten de çok komik. Eğer oraya gidersen ve baron konuşmaya karar verirse görevinin kendi kendini tutuklamak olduğunu göreceksin, tıpkı beni Amerika’da tutukladığın gibi. Ah, intikam gerçekten de eğlenceli şey! Ganimard’ın Ganimard’ı tutuklamasına neden oluyorum.”

Arsen Lüpen içten gelen bir kahkaha attı. Oldukça canı sıkılan dedektif dudaklarını ısırdı. Ona göre bu şaka hiç de komik değildi.

Gardiyanın yanlarına gelişi Ganimard’ın kendini toparlamasına yardım etti. Adam Arsen Lüpen’in hapishaneye yakın bir restoranda pişirilen öğle yemeğini getirmişti. Tepsiyi masaya bıraktıktan sonra hücreden çıktı. Lüpen ekmeğini bölüp birkaç lokma aldı ve konuşmasına devam etti:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Ama rahat ol sevgili Ganimard, oraya gitmeyeceksin. Seni şaşırtacak bir şey söyleyeyim: Cahorn meselesi çözümlenmesinde.”

“Ne?”

“Çözümlenmesinde dedim.”

“Saçmalık! Az önce amirimle görüştüm, öyle bir şey yok.”

“Yani? Mösyö Dudouis benim meselelerim hakkında benden daha çok bilecek değil ya? Ganimard’ın, pardon, sahte Ganimard’ın baronla arasının çok iyi olduğunu öğrenirsin. Baron sahte dedektifi benle anlaşma yapmak gibi hassas bir iş için yetkilendirdi ve şu anda gönderdiği parayı düşünecek olursak tablolarına ve diğer hazinelerine kavuşmuş olması lazım. Eşyalarına kavuşunca şikâyetini geri çekecek. Böylece, artık ortalıkta hırsızlık falan kalmayacak. Bu yüzden savcılık da bu davayla uğraşmayacak.”

Ganimard şaşkınlığını gizleyemiyordu.

“Tüm bunları nereden biliyorsun peki?”

“Az önce beklediğim telgrafı aldım.”

“Az önce bir telgraf mı aldın?”

“Hem de şu anda, sevgili dostum. Nezaketimden ötürü senin yanında okumak istemedim. Ama izin verirsen...”

“Şaka yapıyorsun Lüpen.”

“Canım dostum, eğer zahmet olmaz da şu haşlanmış yumurtanın kabuğunu soyarsan şaka yapmadığımı göreceksin.”

Ganimard mekanik hareketlerle denileni yaptı ve bıçakla hafifçe vurarak yumurtanın kabuğunu kırdı. Dedektif şaşkınlıkla ufak bir çığlık attı. Kabuğun içinde ufak, mavi renkte bir kâğıt parçası vardı. Arsen’in ricası üzerine kâğıdı açtı. Bu bir telgraftı, daha doğrusu bir telgrafın postane bilgilerinin olduğu kısım yırtılıp geri kalanı konmuştu. Şöyle yazıyordu:

*Anlaşma tamam. Yüz bin papeli teslim aldım.
Her şey yolunda.*

“Yüz bin papel mi?” dedi Ganimard.

“Evet, yüz bin frank. Çok az, biliyorum ama zor zamanlardan geçiyoruz. Ve benim de ödemem gereken yüklü faturalarım var! Bütçemi bir bilsen... Şehirde yaşamak çok pahalı oluyor.”

Ganimard ayağa kalktı. Aksi tavırlarından eser yoktu. Bir an düşündü, zayıf bir nokta aramak için tüm olayları gözden geçirdi. Sonra karşısındaki mahkûma duyduğu hayranlığı belli etmeyen bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Neyse ki, senin gibilerden fazla yok; yoksa kepenkleri indirmek zorunda kalırdık.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Arsen Lüpen içtenlikle cevap verdi:

“Ah! Bir insanın boş vakitlerini geçirecek, kafasını dağıtacak eğlenceleri olmalı; özellikle de hapisteyken.”

“Ne!” diye haykırdı Ganimard. “Duruşman, savunman, soruşturmalar... Bunlar zihnini yeterince meşgul etmiyor mu?”

“Hayır, çünkü duruşmamda bulunmamaya karar verdim.”

“Ya, ya!”

Arsen Lüpen sakın bir şekilde tekrarladı:

“Duruşmamda bulunmayacağım.”

“Ciddisin?”

“Ah! Canım benim, hapislerde çürüyeceğimi düşünmüyordun herhalde? Bana hakaret etmiş olursun öyle düşünürsen. Arsen Lüpen memnun kaldığı sürece hapse kalır, bir dakika daha fazla değil.”

“Belki de ilk başta oraya tıklılmaktan kaçınman daha akıllıca olurdu.” dedi dedektif dalga geçercesine.

“Ah! Bay Alaycı konuştu. Beni tutuklama şerefine nail olduğunu hatırlıyor musun? Eğer dikkatimi o kritik anda daha önemli bir şeye vermeseydim, hiç kimse bana elini bile süremezdi, buna sen de dâhilsin.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

Maurice Leblanc

“Bir kadın bana bakıyordu Ganimard ve ben onu seviyordum. Sevdığın kadının sana bakması nasıl bir şeydir, anlayabiliyor musun tam olarak? Dünyada ondan başka hiçbir şey umurumda değildi, yemin ederim. İşte burada olmamın nedeni o.”

“Uzun bir süreliğine, hatırlatırım.”

“İlk başlarda unutmayı istedim. Gülmeyin, bu çok tatlı bir maceraydı ve hâlâ da güzel bir anı benim için. Ayrıca, sinir zayıflığından mustaribim. Hayat bu günlerde o kadar telaşlı ki... Sen de bilirsin, bazen inzivaya çekilmek iyi gelir insana. Burası işte bu anlamda bir krallık. La Santé’nin iyileştirici gücünden faydalaniyorum.”

“Arsen Lüpen,” dedi Ganimard, “benle dalga geçiyorsun.”

“Ganimard...” dedi Lüpen. “Bugün günlerden cuma. Önümüzdeki çarşamba, öğleden sonra saat dörtte Pergolese Sokağı’ndaki evinde sigaramı tütürüyor olacağım.”

“Arsen Lüpen, seni bekleyeceğim.”

Birbirlerine gerçekten değer veren iki eski dost gibi el sıkıştılar ve dedektif kapıya yöneldi.

“Ganimard!”

Ganimard geri döndü.

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

“Ne oldu?”

“Ganimard, saatini unuttun.”

“Saatimi mi?”

“Evet, cebime girivermiş.”

Özür dileyerek saati dedektife uzattı.

“Kusura bakma. Kötü bir alışkanlık işte. Benimkini elimden aldılar diye seninkini almam gerekmezdi tabii. Ayrıca, beni oldukça idare eden bir kronometrem var yanımda.”

Masadaki çekmeceyi tekrar açıp altın zincirli, büyükçe bir altın saat çıkardı.

“Bu kimin cebinden geldi?” diye sordu Ganimard.

Arsen Lüpen saatin üzerine kazınmış iki harfe şöyle bir baktı.

“J.B. Hangi şeytan olabilir ki bu? Ah! Evet, hatırladım, Jules Bouvier, benim meseleyle ilgilenen sorgu yargıcı. Hoş bir adam doğrusu.”

3

Arsen Lüpen'in Kaçışı

Arsen Lüpen yemeğini bitirip cebinden altın şeritli harika bir puro çıkarmıştı ve tam purosunu abartılı bir özenle inceliyordu ki hücresinin kapısı açıldı. Puroyu  ekmeceye atıp masadan uzaklaşmak için aceleyle hareket etti. Gardiyan içeri girdi. Dışarı  ıkma saatiydi.

“Ben de seni bekliyordum arkadaşım,” dedi Lüpen, her zamanki neşeli haliyle.

Birlikte dışarı  ıktılar. Koridorda gözden kaybolur kaybolmaz iki adam hücreye girdi ve ufak bir arama yapmaya başladılar. Adamlardan biri Dedektif Dieuzy, diğeri de Dedektif Folenfant’tı.

Bu işi bitirmek istiyorlardı. Hiç şüphe yoktu. Arsen Lüpen dış dünyayla iletişim halindeydi ve işbirlik leriyle haberleşiyordu.  nceki akşam *Le Grand Journal* gazetesi mahkeme k tibine iletilen şu satırları yayımlamıştı:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Mösyö,

Yakın zamanda yayımlanan bir makalenizde mesnetsiz iddialarla benden bahsettiniz. Duruşmanın başlamasından birkaç gün önce sizden bunun hesabını soracağım.

Saygılarımla,

Arsen Lüpen

El yazısı Arsen Lüpen'e aitti. Yani dışarı mektup göndermişti. Hiç şüphesiz kendisine de mektuplar gelmişti. Küstah bir ifadeyle, gerçekleştireceğini ilan ettiği kaçıışı için hazırlandığı kesindi yani.

Durum gittikçe çekilmez oluyordu. Sorgu yargıcıyla birlikte çalışan Mösyö Dudouis hapishaneyi ziyaret etti ve gerekli önlemlerin alınması konusunda hapishane müdürüne talimatlar verdi. Geldikten hemen sonra iki adamı da mahkûmun hücrelerini incelemeleri için göndermişti.

İki adam her şeyin altına baktılar, yatağın altını üstüne getirip böyle durumlarda yaptıkları her şeyi yaptılar ama hiçbir şey bulamadılar. Tam aramalarını bırakıp gideceklerdi ki gardiyan aceleyle içeri girip şöyle dedi:

“Çekmece... Masadaki çekmeceye bakın. Ben girerken o da çekmeceyi kapatıyordu.”

Çekmeceyi açınca Dieuzy ufak bir ılık attı:

“Aha! İşte bu kez onu yakaladık!”

Folenfant onu durdurdu.

“Bekle bir dakika evlat. ef sayım yapmak isteyecektir.”

“Ama bu özel puro...”

“Yerine bırakıp efe haber verelim.”

İki dakika sonra Mösyö Dudouis gelip çekmecede-kileri inceledi. İlk nce *Argus de la Presse* gazetesinden kesilmiş, Arsen Lüpen’le ilgili bir tomar haber kupürü; sonra bir tütün kutusu, bir pipo, “soğan zarı” da denilen pelr kâğıtlar ve iki kitap buldu.

Kitapların isimlerini okudu. Biri, Carlyle’ın *Kahramanlar* kitabının İngilizce baskısı; diğeri de *Epiktetos’un El Kitabı*’nın 1634’te Elzevir Yayınevi tarafından, Leyden’da yayımlanmış ve yeni bir cilde sahip Almanca evirisiydi. Kitapları incelerken bütün sayfaların altı çizili ve notlarla dolu olduğunu gördü. Bunlar ifreleşmek için miydi yoksa okuyucunun kitaplara duyduğ tutkuyu mu gösteriyorlardı sadece?

“Bunları daha sonra detaylı olarak inceleyelim,” dedi Dudouis.

Sonra tütün kutusunu ve pipoyu inceledi. En sonunda altın eritli puroyu eline aldı.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Vay, vay!” dedi. “Bizim arkadaş zevkliymiş doğrusu. Bu puro Henry Clay.”

Bir tiryakinin mekanik hareketiyle puroyu kulağına yaklaştırıp hafifçe sıktı. Anında şaşkınlıkla ufak bir çığlık attı. Puro parmaklarının baskısı altında esnedi. Dedektif puroyu daha yakından inceledi ve tütün yaprakları arasında beyaz bir şey gördü. Bir toplu iğne yardımıyla yavaşça, incecik kâğıt rulosunu çekti; rulo bir kürdandan daha kalın değildi. Bu bir pusulaya benziyordu. Ruloyu açınca, bir kadınıninkine benzeyen el yazısıyla şunların yazılmış olduğunu gördü:

Sepet diğerinin yerine geçti. On taneden sekizi hazır. Dıştaki pedala basınca metal panel yukarı kalkıyor. Her gün on ikiden on altıya kadar B. G. bekleyecek. Ama nerede? Acil cevap ver. Rahat ol; arkadaşın seni izliyor.

Mösyö Dudouis bir an düşündükten sonra şöyle dedi:

“Oldukça açık... Sepet yani cezaevi aracı... Sekiz kompartıman... On ikiden on altıya kadar, yani 12:00'dan 4:00'a kadar...”

“Ama bu bekleyecek olan B. G. kim?”

“B. G. ile bir otomobili kastediyor olmalı. B.G. yani beygir gücü, bir motorun gücünü ifade etmek için kullanılmış. Yirmi dörtlük B.G. yirmi dört beygir gücünde bir otomobil demek oluyor.”

Ayağa kalkıp sordu:

“Mahkûm yemeğini yedi mi?”

“Evet.”

“Ve puronun durumuna bakılırsa mesajı okumadı, yani daha yeni gelmiş bu.”

“Nasıl?”

“Ekmeğinin ya da patatesin içinde saklanmış olarak belki, nereden bileyim?”

“İmkânsız. Onu tuzığa düşürebilelim diye yemeklerini dışarıdan getiriyoruz ama daha hiçbir şey bulamadık.”

“Bu akşam Lüpen için bir cevap ayarlamaya çalışacağız. Bu arada onu dışarıda tutun. Bu mektubu soru yargıcına götüreceğim ve eğer benle aynı fikirde olursa mektubun fotoğrafını çektiririz. Bir saat içinde mektubu buna benzer bir puronun içine yerleştirip çekmeceye koyarsınız tekrar. Mahkûm hiçbir şeyden şüphelenmemeli.”

O akşam Mösyö Dudouis hapisaneyi merakla, tekrar ziyaret etti; yanında Dedektif Dieuzy de vardı. Köşedeki sobanın üzerinde üç tane boş tabak duruyordu.

“Yemeğini yedi mi?”

“Evet,” dedi müdür.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Dieuzy, şu kalan makarnaları en ince şekilde parçalara ayırıp ekmeği de böler misin? Hiçbir şey yok mu?”

“Yok amirim.”

Mösyö Dudouis tabakları, çatalı, kaşığı ve en sonunda yuvarlak uçlu bıçağı inceledi. Sapı sola çevirdi, sonra sağa. Böylece sap eğilip bıçaktan ayrıldı. Sapın içinde boşluk vardı ve bu boşluğa bir kâğıt parçası saklanmıştı.

“Hımm!” dedi. “Arsen Lüpen gibi bir adam için çok da zekice değil bu. Ama zaman kaybetmemeliyiz. Dieuzy, sen restorana gidip orada arama yap.”

Sonra notu okudu:

Sana bırakıyorum bunu. B.G. her gün belli bir mesafeden takip etsin. Ben önde gideceğim. Yakında görüşmek dileğiyle canım arkadaşım.

“Sonunda!” diye haykırdı Mösyö Dudouis, bir yandan da ellerini ovuşturuyordu. “Sanırım olay bizim ellerimizde artık. Bizim de yardımlarımızla bu kaçış gerçekleşecek ve Lüpen’in işbirlikçilerini de yakalamış olacağız.”

“Ama ya Arsen Lüpen elimizden kaçıp giderse?” diye sordu müdür.

“Gerektiği kadar adam kullanırız. Ama yine de böyle bir şey yaparsa... Onun zararına olur. Adamlarına gelin-

ce... Madem liderleri konuşmuyor, biz de diğerlerini konuştururuz.”

Arsen Lüpen gerçekten de çok az konuşuyordu. Birkaç ay boyunca sorgu yargıcı Mösyö Jules Bouvier nafile yere çaba harcadı. Soruşturma, hâkim ve barodaki en iyi avukatlardan biri olan ancak müvekkili Arsen Lüpen hakkında sokaktaki adamdan daha fazlasını bilmeyen Danval arasındaki ilginç olmayan konuşmalara indirgenmişti.

Arsen Lüpen arada sırada, kibarlık olsun diye konuşuyordu. Bir gün şöyle dedi:

“Evet, sayın hâkim, sizinle tamamen aynı fikirdeyim: Crédit Lyonnais’nin soyulması, Babylone Sokağı’ndaki hırsızlık, sahte banknot meselesi; Armesnil, Gouret, Imblevain, Groselliers, Malaquis kalelerindeki soygunlar... Hepsi benim işimdi efendim, hepsini ben yaptım.”

“O zaman bana açıklarsanız...”

“Buna gerek yok. Her şeyi toptan itiraf ettim işte, her şeyi, hem de beklediğinizin on misli fazlasını.”

Tüm bunlardan sıkılan hâkim incelemelerini askıya aldı. Kendisine getirilen iki pusuladan sonra işine kaldığı yerden devam etti. Normalde, her gün öğlen Arsen Lüpen diğer mahkûmlarla birlikte cezaevi aracına bindirilip hapisneden polis karakoluna götürülürdü. Saat üç ya da dört sularında da tekrar cezaevine getirilirlerdi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Ancak o gün bu geri dönüş yolculuğu her zamankinden farklı koşullarda yapıldı. Diğer mahkûmlar henüz sorgulanmadığı için Arsen Lüpen'in tek başına gönderilmesine karar verildi, böylece Lüpen kendini araçta tek başına buldu.

Bu cezaevi araçları amiyane tabirle “sepet” diye adlandırılırlardı ve her bir tarafında beşer hücre olmak üzere, ortasından boydan boya bir koridor geçerci. Her hücre öyle bir şekilde ayarlanmıştı ki içindeki mahkûm oturarak durmak zorundaydı; araçtaki bütün mahkûmlar bu yüzden yan yana oturuyor gibiydi ama aralarında bölmeler vardı. Bir uçta dikilen gardiyan ise koridoru gözetlerdi.

Arsen sağdaki üçüncü hücreye yerleştirildi ve ağır araç hareket etti. L'Horloge Rıhtımı'ndan ayrıldıklarını ve Adalet Sarayı'nın önünden geçtiklerini tahmin etti. Sonra Saint Michel Köprüsü'nden geçerlerken sağ ayağıyla hücrelerini kapatan metal plakaya bastırdı. Anında bir tık sesi geldi ve metal plaka yavaş yavaş hareket etti. O an hücresinin iki tekerlek arasında olduğunu anlamış oldu.

Beklemeye başladı, dikkatle etrafa bakıyordu. Araç Saint Michel Bulvarı boyunca yavaş yavaş ilerliyordu. Saint Germain'in köşesinde durdular. Bir yük beygiri devrilmişti. Trafik anında kilitlendi, taksiler ve otobüsler arka arkaya dizilmişti.

Arsen Lüpen dışarı baktı. Başka bir araba kendi arkalarında duruyordu. Plakayı biraz daha ittirip ayağını tekerleğin üstüne koydu ve yere atladı.

Faytonculardan biri onu görüp önce gürültülü bir kahkaha attı, sonra görevlilere haber vermek için bağırmaya çalıştı. Ama sesi tekrar akmaya başlayan trafiğin gürültüsünde kaybolup gitti. Zaten Arsen Lüpen de çoktan uzaklaşmıştı.

Kısa bir süre koştu ama sol taraftaki kaldırıma çıkınca dönüp etrafına bakındı, hangi yöne gideceğini bilmediği için biraz durup dinlenen bir adam gibi görünüyordu. Sonra kararını verince ellerini ceplerine sokup öylesine gezinen bir avare havasıyla bulvarda ilerlemeye başladı.

Hava ılıktı, güneşli ve güzel bir sonbahar günüydü. Kafeler hep doluydu. Bunlardan birine girip teras katına çıktı.

Bir bira ve bir paket sigara sipariş verdi. İçkisini yavaş yavaş içip bitirdi, bir sigara içti, sonra bir tane daha yaktı. Sonra ayağa kalkıp garsondan işletme sahibini çağırmasını istedi.

Mekânın sahibi gelince Arsen etrafındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle şöyle dedi:

“Mösyö, üzülererek bildiriyorum ki cüzdanımı yanıma almamışım. Belki de isminin gücüne bakarak borcu-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

mu ödeyene kadar birkaç günlüğüne bana güvenirsiniz. Ben Arsen Lüpen.”

Adam ona bakıp kendisine şaka yapıldığını düşündü. Ama Arsen Lüpen tekrar konuştu:

“La Santé’de mahkûm olan Lüpen şimdi bir kaçak. İsmimin bana tam bir güven duymanıza yeteceğini umuyorum.”

Sözünü bitirip gürültülü kahkahalar arasında oradan çıkıp gitti, daha fazla reklam olmak istemiyordu.

Soufflot sokağı boyunca yürüyüp Saint Jacques sokağına döndü. Yavaş yavaş yürüyor, sigarasını içip dükkânların vitrinlerine bakıyordu. Port Royal Bulvarı’nda yönünü saptayıp nerede olduğunu öğrendi ve La Santé Sokağı yönünde yürümeye başladı. Az sonra, hapishanenin kasvet veren yüksek duvarları önünde yükseliyordu. Yüzünü gölgelemesi için şapkasını hafifçe öne indirip nöbetçiye yaklaştı ve şöyle dedi:

“Burası La Santé Hapishanesi mi?”

“Evet.”

“Ben hücreme dönmek istiyorum. Araç beni yolda indirdi ve ben de kötü davranıp...”

“Genç adam, kendi yolunuza gitseniz iyi olur. Çabuk!” diye bağırdı nöbetçi.

“Pardon, pardon! Ama benim yolum bu kapıdan geçiyor. Eğer Arsen Lüpen’in hapse girmesini engellerse-
niz bu size pahalıya patlar arkadaşım!”

“Arsen Lüpen! Ne saçmalıyorsunuz böyle?”

“Yanımda kimlik yok, kusura bakmayın,” dedi Arsen, ceplerini karıştırırken.

Nöbetçi onu tepeden tırnağa, şaşkınlıkla süzdü. Sonra hiçbir şey söylemeden bir zili çaldı. Demir kapı kısmen açıldı.

Birkaç dakika sonra hapishane müdürü koşarak avluya geldi, büyük bir öfke içindeydi. Arsen gülümsedi.

“Efendim, yapmayın bunu, benle böyle oyunlar oynamayın. Ne olacaktı! Beni araçta tek başıma taşımak için önlemler alıyorlar; güzel bir oyun tezgâhlıyorlar ve benim de tabana kuvvet kaçıp arkadaşlarıma katılacağımı düşünüyorlar. Tamam, bunları anladım. Peki, emniyet müdürlüğünden gelen yirmi kadar memurun yaya olarak ya da taksilerde ve bisikletlerde bizi takip etmesine ne demeli? Hayır, bu düzenleme hoşuma gitmedi. Beni bir hamlede halledeceklerini düşünmüşlerdi. Söylesenize efendim buraya kadar geldi mi işler?”

Omuzlarını silkip ekledi:

“Lütfen, sizden benimle ilgilenmemenizi rica ediyorum. Buradan kaçmak istediğim gün hiç kimseye ihtiyacım olmayacak.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Bu olaydan iki gün sonra Arsen Lüpen'in icraatlarıyla ilgili haberlerin resmi gazetesi haline gelen *Echo de France* bu kaçma girişimini tüm detaylarıyla yayımladı -ortalıkta, Arsen Lüpen'in bu gazetenin en büyük ortaklarından biri olduğuna dair dedikodular dolaşıyordu. Mahkûm ve onun gizemli arkadaşı arasında gidip gelen mesajlar, iletişimin nasıl bir yolla sağlandığı, polis suça iştiraki, Saint Michel Bulvarı'ndaki gezinti, Soufflot'taki kafede yaşananlar, kısaca her şey anlatılmıştı. Dedektif Dieuzy'nin Lüpen'in yemeklerinin getirildiği restoranı ve garsonlarını soruşturmasının da bir sonuç vermediği biliniyordu. Ve bu sayede Lüpen'in sahip olduğu sınırsız çeşitlilikteki kaynakları gösteren sıra dışı bir şey daha öğrendik: Lüpen'i taşıyan cezaevi aracı bu olay için hazırlanmıştı ve işbirlikçileri tarafından hapis haneye ait altı araçtan biriyle değiştirilmişti.

Arsen Lüpen'in tekrar kaçacağına herkes tarafından kesin gözüyle bakılıyordu. Bunu kendisi kesin bir dille, kaçma girişiminin ertesi günü Mösyö Bouvier'e verdiği bir cevapta ilan etmişti çünkü. Sorgu yargıcı bu konuyla ilgili şaka yapınca Arsen sinirlenmiş ve ona dik dik bakıp şöyle demişti:

“Dinleyin efendim! Size şerefim üstüne yemin ediyorum ki bu kaçma girişimi benim kendi kaçış planımın sadece bir parçasıydı.”

“Anlamadım,” dedi yargıç gülerek.

“Anlamanız gerekmiyor zaten.”

Echo de France sütunlarında tüm detaylarıyla yayımlanan soruşturmayı gören yargıç bu soruşturmaya yeniden başlamak istediğini açıklayınca Arsen Lüpen bitkin bir halde feryat etti:

“Tanrı’m, Tanrı’m! Ne faydası olacak ki! Tüm bu soruların hiçbir önemi yok!”

“Ne? Nasıl önemi yok?”

“Yok, çünkü ben duruşmada bulunmayacağım.”

“Duruşmada bulunmayacaksınız.”

“Evet, bulunmayacağım. Kesin kararımı verdim ve hiçbir şey beni bundan döndüremez.”

Arsen’in bu kendine güvenen tavırları, her gün bir yenisini eklediği anlaşılmaz açıklamalar kanun adamlarını sinirleniyor, kafaları karıştırıyordu. Sadece Arsen Lüpen’in bildiği ve bu yüzden sadece onun ifşa ettiği sırlar vardı. Ama bunları ne amaçla ifşa ediyordu? Ve nasıl?

Arsen Lüpen bir akşam daha alt kattaki bir hücreye yerleştirildi. Sorgu yargıcı ön soruşturmaları sonlandırdı ve iddianamesini mahkemeye gönderdi.

Bir süre sessiz geçti. İki ay sürdü bu durum. İki ay boyunca Arsen yüzü neredeyse her zaman duvara dönük şekilde, yatağında uzanırken görüldü. Hücresinin

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

değiştirilmesi cesaretini kırmışa benziyordu. Avukatını görmeyi reddediyordu. Sadece gardiyanlarla birkaç kelime konuşuyordu.

Duruşmasına iki hafta kala eski hareketli yaşantısına geri dönmüş görünüyordu. Biraz hava almak istediğini söyledi. Bu yüzden her gün sabah erkenden, iki kişi gözetiminde avluya çıkmasına izin verildi.

Ancak halkın merakı dinmemişti. Her gün hapisten kaçış haberleri bekleniyordu. Lüpen enerjisi, neşesi, farklı oluşu, yaratıcı dehası ve gizemli hayatı nedeniyle halkın sevgisini kazanmıştı, halk onun kaçmasını istiyordu. Arsen Lüpen kaçmalıydı. Bu kaçınılmaz bir şeydi. Bunun bu kadar gecikmesine bile şaşırılıyordu. Emniyet müdürü her sabah sekreterine soruyordu:

“Daha kaçmadı mı?”

“Hayır, komiserim.”

“Yarın kaçar o zaman.”

Ve duruşmadan önceki gün bir adam *Grand Journal* ofisine gelip mahkeme kâtibiyile görüşmek istediğini söyledi ve elindeki kartı gelen adamın suratına fırlatıp orayı hızla terk etti. Kartın üzerinde şöyle yazıyordu: “Arsen Lüpen sözlerini her zaman tutar.”

İşte bu koşullar altında duruşma başladı.

Mahkemede devasa bir kalabalık toplandı. Herkes

meşhur Arsen Lüpen'i ve onun hâkime yapacağı küstahça şakaları görmek istiyordu. Avukatlar ve savcılar, gazeteciler ve yüksek sosyete mensup kişiler, sanatçılar ve bir sürü kadın, kısaca tüm Paris halk için ayrılan sıralarda oturuyordu.

O gün kasvetli bir gündü, yağmur hiç aralıksız devam ediyordu ve görevliler Arsen Lüpen'i içeri getirdiklerinde salondakiler onu çok net görememişlerdi. Ama mahkûmun ayaklarını sürüyerek, ağır ağır yürüyüşü, sandalyesine yığılırcasına oturuşu ve pasif, aptal duruşu hiç de olumlu bir etki bırakmıyordu insanlarda. Birkaç kez avukatı -Mösyö Danval'ın böyle birini savunmak için görevlendirilmesine kızmış görünen yardımcılarından biri- onunla konuştu. Ancak o sadece başını salladı ve hiçbir şey demedi.

Kâtip suçlamaları okudu, sonra hâkim konuştu:

"Sanık kürsüsündeki mahkûm, ayağa kalkın. Soyadınız, adınız, yaşınız ve mesleğiniz?"

Cevap alamayan hâkim tekrar sordu:

"Adınız? Adınızı soruyorum?"

Kalın bir ses ağır ağır konuştu:

"Baudru, Désiré."

Mahkeme salonunda mırıltılar başladı. Ama hâkim devam etti:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Baudru, Désiré? Ah, yeni bir sahte isim daha! Pekâlâ, bu sizin sekizinci isminiz falan olduğu için ve bu yenisi de hiç şüphesiz diğerleri gibi uydurma olduğu için siz de dilerseniz, Arsen Lüpen ismini kullanacağız biz. Çünkü genelde bu isminizle tanınıyorsunuz.”

Hâkim notlarına bakıp devam etti:

“Çünkü tüm araştırmalara rağmen kimliğinizi tespit etmek imkânsızdı. Davanızın günümüz suç tarihinde eşi benzeri yok. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi, çocukluğunuzun nerede geçtiğini –kısacası hiçbir şeyi-bilmiyoruz. Üç yıl önce zekâ ve anormallik, ahlaksızlık ve cömertlik gibi nitelikleri tuhaf şekilde bünyenizde birleştirerek Arsen Lüpen adıyla ortalıkta bitiverdiniz. O tarihe kadarki hayatınızla ilgili veriler de oldukça şüpheli. Sekiz yıl önce bir sihirbaz olan Dickson’la çalışan Rostat, Arsen Lüpen’den başkası değildi. Altı yıl önce Saint Louis Hastanesi’ndeki Doktor Altier’in laboratuvarında çalışan ve bakteriyoloji konularındaki hipotezlerinin yaratıcılığıyla ve cilt hastalıklarındaki cesur deneyleriyle doktoru sık sık kendine hayran bırakan Rus öğrenci de Arsen Lüpen olabilir. Ayrıca, Japon dövüş sanatı jiu-jitsu’yu Parislilere tanıtan profesör de Arsen Lüpen olabilir. Arsen Lüpen’in fuardaki Büyük Kupa’yı kazanan ve on bin frankını aldıktan sonra bir daha kendisinden haber alınamayan bisikletçi olduğuna da inanıyoruz. Arsen Lüpen bir kermeste

çıkan yangında bir sürü insanı çatı penceresinden çıkararak kurtaran ve... Sonra da onların eşyalarını çalan adamdır belki.”

Hâkim bir an durdu, sonra devam etti:

“Görünüşe göre bu dönemi topluma karşı açtığınız savaşa hazırlık yaparak geçirmişsiniz; gücünüzü, enerjinizi ve becerilerinizi olabilecek en yüksek noktaya çıkarmak için sistemli bir çıraklık evresinden geçmişsiniz. Bu bilgilerin doğruluğunu kabul ediyor musunuz?”

Bu konuşma boyunca mahkûm dengesini sağlamaya çalışarak ayakta dikildi, ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına verdi; omuzları çökmüş ve kolları önünde birleştirilmiş vaziyetteydi. Güçlü bir ışık olsaydı onun aşırı zayıflığı, avurdu çökmüş yanakları, tuhaf görünümlü çıkık elmacık kemikleri; ufak, kırmızı noktalar ve darmadağın bir sakalla çevrili toprak rengi suratı görülebilirdi. Hapis hayatı onu gözle görülür derecede yaşlandırıp soldurmuştu. Gazetelerde sık sık basılan o sevimli delikanlı suratından ve şık halinden eser yoktu şimdi.

Sanki hâkimin sorduğu soruyu duymamıştı. Soru iki kez tekrar edildi. Sonra başını kaldırdı, düşünüyormuş gibi görünüyordu; ardından çaresiz bir ifadeyle mırıldandı:

“Baudru, Désiré.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Hâkim güldü.

“Savunma şeklinizi anlayamıyorum Arsen Lüpen. Eğer geri zekâlı olduğunuzu öne sürüp suçlamalardan sıyrılmak istiyorsanız böyle bir savunma yolu size açık. Ama ben duruşmaya devam edeceğim ve sizin çılgınlıklarınıza kulak asmayacağım.”

Bunları söyledikten sonra Lüpen’e karşı açılan çeşitli hırsızlık, dolandırıcılık ve sahtecilik davalarını uzun uzun aktardı. Arada sırada mahkûma sorular yöneltti ama mahkûm sadece homurdanarak ya da sessiz kalarak cevap verdi.

Tanıklar ifadelerini vermeye başladılar. Söylenenlerin bazıları önemsizdi; bazıları daha önemli gibi duruyordu ama geneline bakıldığında bir çelişki ve tutarsızlık hâkimdi. Dedektif Ganimard tanık olarak çağırılana kadar rahatsız edici bir belirsizlik çöktü salona; sonra duruşma tekrar canlandı.

Ancak yaşlı dedektif daha ilk baştan hayal kırıklığına neden oldu. Korkmuş denemezdi –daha önce buna benzer bir sürü şey görmüştü- ama endişeli ve rahatsız gibiydi. Birkaç kez, bariz bir endişeyle mahkûma baktı. Sonra ellerini önündeki kürsüye koydu ve mahkûmu Avrupa’da takip edip Amerika’da yakalaması da dâhil olmak üzere yaşadığı şeyleri anlattı. Herkes sanki çok heyecanlı bir maceranın anlatıldığı bir masalı dinler-

cesine dedektifi dinliyordu. Ancak dedektif ifadesinin sonlarına doğru, Arsen Lüpen'le aralarında geçen konuşmalardan bahsederken iki kez durakladı; dikkati dağılmış ve kararsız görünüyordu.

Aklına bir şey takıldığı açıktı. Hâkim şöyle dedi:

“Eğer rahatsızsanız bir süre dinlenebilirsiniz.”

“Hayır, hayır, sadece...”

Durup dikkatli bakışlarla mahkûmu süzdü ve şöyle dedi:

“İzin verirseniz, mahkûma yakından bakmak isterim. Açıklığa kavuşturmam gereken bir şey var.”

Sanık olarak orada bulunan adama yaklaşıp birkaç dakika boyunca dikkatle inceledi, sonra tanık kürsüsüne geri dönüp ciddi bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Sayın hâkim, şu an burada bulunan mahkûmun Arsen Lüpen olmadığına yemin edebilirim.”

Bu cümleyi büyük bir sessizlik takip etti. Bir anlığına şaşkına dönen hâkim bağırdı:

“Ah! Ne demek şimdi bu? Delirdiniz mi?”

Dedektif sakın bir şekilde devam etti:

“İlk bakışta kesin bir benzerlik var, kabul ediyorum ama ikinci kez baktığınızda fark edeceksiniz. Burun, ağız, sa , ten rengi... Kısacası, bu adam Arsen Lüpen

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

değil. Ve gözleri! Arsen'in öyle alkolik bir adamın gözlerine sahip olduğu görülmüş mü hiç?"

"Lütfen, açıklama yapın. Ne demek istiyorsunuz?"

"Söylüyorum ya! Arsen Lüpen bir yolunu bulup bu zavallı adamı kendi yerine koymayı başarmış. Tabii bu adam bir işbirlikçi de olabilir."

Bu beklenmedik olay salondakiler arasında kahkhalara ve bağırışlara neden oldu. Hâkim duruşmaya ara verip Mösyö Bouvier, hapishane müdürü ve gardiyanların çağrılmasını istedi.

Duruşma tekrar başladığında Mösyö Bouvier ve hapishane müdürü mahkûmu inceleyip bu adamla Arsen Lüpen arasında sadece çok ufak bir benzerlik olduğunu söylediler.

"O zaman," diye bağırdı hâkim, "bu adam kim? Nereden gelmiş? Hapishanede ne işi varmış?"

Hapishanedeki gardiyanlardan ikisi çağrıldı ve şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de dönüşümlü olarak takip ettikleri mahkûmun Arsen Lüpen olduğunu söylediler.

Hâkim öfkeyle soludu.

Ama gardiyanlardan biri şöyle dedi:

"Evet, evet sanırım o."

"*Sanırım* da ne demek oluyor?"

Maurice Leblanc

“Yani, ben mahkûmu çok az gördüm. Akşam vardiyasında benim sorumluluğumdaydı ama iki ay boyunca yüzü duvara dönük bir şekilde yatağında uzandığını gördüm hep.”

“O iki aydan önce peki?”

“Ah! Ondan önce yirmi dört numaralı hücrede kalmıyordu.”

Burada hapishane müdürü araya girip şöyle dedi:

“Kaçma girişiminden sonra onu başka bir hücreye aldık.”

“Ama siz, o iki ay boyunca onu görmüşsünüzdür herhalde?”

“Onu hiç görmedim. Her zaman sessiz ve sakindi.”

“Ve bu mahkûm size teslim olan adam değil, öyle mi?”

“Evet, değil.”

“O zaman kim bu adam?”

“Bilmiyorum.”

“O zaman şimdi buradaki adam iki ay önce Arsen Lüpen’le yer değiştirmiş. Bunu nasıl açıklayacaksınız?”

“Açıklayamıyorum.”

“Yani?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Hâkim, çaresizlik içinde mahkûma döndü ve uzlaşmacı bir ses tonuyla sordu:

“Şimdi bana La Santé’ye ne zaman ve nasıl girdiğinizi anlatabilir misiniz?”

Görünüşe göre hâkimin nâzik tavrı mahkûmun kendisine duyduğu güvensizliği ortadan kaldırmış ve canlanmasına neden olmuştu. En sonunda zekice ve nazik bir şekilde yapılan sorgulama sayesinde, aşağıdaki öyküyü oluşturan birkaç cümle çıktı ağzından: İki ay önce polis karakoluna götürülmüştü. Geceyi ve ertesi günün sabahını nezarethanede geçirmişti. Üstünde sadece yetmiş beş santim² para bulununca serbest bırakılmıştı. Ama avluda yürürken iki memur onu kollarından tuttuğu gibi cezaevi aracına bindirmişti. O zamandan beri 24 numaralı hücrede mutlu mesut yaşıyordu. Yemekler güzeldi. İyi de uyuyordu. Bu yüzden şikâyet etmemişti.

Tüm bunlar kulağa mümkünmüş gibi geliyordu. Seyircilerin heyecanlı tavırları ve kahkahaları arasında hâkim, bu hikâye araştırılıp doğrulanana kadar duruşmayı erteledi.

Hemen sonra hapishane kayıtları incelenince aşağıdaki bilgilerin doğruluğu kesinleşmişti: Sekiz hafta önce Baudru Désiré adında bir adam karakolda kalmış-

2 Frank'ın yüzde birine denk gelen para birimi.

tı. Ertesi gün serbest bırakılmış ve öğleden sonra saat ikide karakoldan ayrılmıştı. Ancak aynı gün saat ikide son kez sorgulanan Arsen Lüpen de bir cezaevi aracı içinde karakoldan ayrılmıştı.

Gardiyanlar bir hata mı yapmıştı? Bir anlık dikkatsizlikle, iki adam arasındaki benzerliğe kanıp bu adamı asıl mahkûmun yerine mi almışlardı? Yanlışlıkla yapmış olmalıydı, çünkü sicilleri aksini düşünmenize izin vermiyordu.

Bu yer değiştirme önceden mi ayarlanmıştı? Mekânların bu seçeneği neredeyse imkânsız kılmasını bir kenara bırakacak olursak, bu durumda Baudru işbirlikçi olmalıydı ve Lüpen'in yerine geçmek için kendini tutuklattırmıştı. Ama bir dizi olasılıksız gibi duran tesadüflere dayanan böylesi bir plan nasıl bir mucizeyle başarıya ulaşmıştı?

Désiré Baudru antropometrik kontrollerden geçmişti: Yetkililer ona benzeyen birini daha önce hiç görmemişlerdi. Ancak adamın geçmişini kolayca öğrendiler. Adam Courbevoie, Asnières ve Levallois'da tanınıyordu. Dilencilikle geçiniyor ve Ternes sınırı yakınlarındaki derme çatma kulübelerden birinde kalıyordu. Ancak bir yıl önce oradan ayrılmıştı.

Bu adam Arsen Lüpen tarafından kiralanmış mıydı? Bunu doğrulayacak bir kanıt yoktu ortada. Bu kanıt-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

lansa bile, mahkûmun kaçıyla ilgili bir sürü karanlık nokta vardı. Bu konu sırrını hâlâ koruyordu. Ortaya atılan yirmi kadar teoriden biri bile tatmin edici değildi. Sadece kaçış konusunda bir şüphe yoktu ve yetkililer kadar halkın da uzun bir hazırlığın, muhteşem şekilde birbirleriyle bağlanmış olaylar zincirinin etkisini hissettiği, etkileyici ve akıl almaz bir kaçıştı bu. Ve tüm bunların sonucunda Arsen Lüpen'in kibirli bir şekilde bulunduğu kehanet gerçek olmuştu: "Duruşmamda bulunmayacağım."

Bir ay boyunca sabırla yürütülen soruşturmadan sonra sorun hâlâ çözüme kavuşmamıştı. Ancak zavallı Baudru sonsuza kadar hapishanede tutulamazdı.

Hakkında herhangi bir suçlama yokken onu mahkemeye çıkarmak aptalca olurdu. Sonuç olarak, serbest bırakıldı ama Dudouis onu takip ettirmeye karar verdi.

Bu fikir Ganimard'dan çıkmıştı. Ona göre ortada ne işbirlikçiler ne de tesadüf vardı. Baudru, Arsen Lüpen'in sıra dışı yetenekleriyle kullandığı bir araçtı sadece. Baudru serbest bırakılınca onları Arsen Lüpen'e ya da en azından onun suç ortaklarından bazılarına götürebilirdi.

Ganimard Folenfant ve Dieuzy'ye katıldı ve sisli bir ocak sabahı Baudru Désiré hapishaneden özgürlüğe adım attı.

İlk başta utanmış gibi görünüyordu ve zamanını nasıl harcayacağına dair kesin bir fikri olmayan bir adam gibi yürümeye başladı. La Santé ve sonra da Saint Jacques sokağını takip etti. Eski kıyafetler alıp satan bir dükkânın önünde durup ceketini ve yeleğini çıkardı ve birkaç metelik karşılığı yeleğini sattıktan sonra ceketini tekrar giyip yoluna devam etti.

Seine'in karşı tarafına geçti. Châtelet'de önünden bir otobüs geçti. Otobüse binmek istedi ama boş yer yoktu. Biletçi ona bir numara almasını tavsiye etti, o da kabul edip bekleme odasına girdi.

Ganimard iki yardımcısını çağırıp gözlerini bekleme odasından ayırmadan aceleyle şöyle dedi:

“Bir araba durdurun. Hayır, iki olsun. Böylesi daha güvenli olur. İkinizden biri benimle gelir. Onu takip ederiz.”

İki adam söyleneni yaptı. Ancak Baudru ortalıkta görünmüyordu. Ganimard bekleme odasına girdi: İçeride kimse yoktu.

“Ne kadar aptalım!” diye mırıldandı. “Diğer kapıyı unuttum.”

Bekleme odasından Saint Martin Sokağı'na uzanan bir koridor vardı. Ganimard aceleyle dışarı çıktı. Tam o sırada Baudru'nun Batignolles-Jardin des Plâtes otobüsünde olduğunu ve otobüsün de Rivoli Sokağı'nın köşesinden dönmek üzere olduğunu gördü. Koşup

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

otobüsü durdurdu. Ama iki yardımcısını kaybetmişti. Bu takibe tek başına devam etmek zorundaydı.

 fkesi yüzünden formalitelerle hiç uğraşmadan, hemen adamın yakasına yapışmak istiyordu. Bu embe-silin önceden planladığı, ustaca bir hile yüzünden yardımcılarının ayrılmak zorunda kalmamış mıydı?

Baudru'ya baktı. Adam koltuğunda uyuyordu; başı bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Ağzı yarı açıktı ve lekeli suratında gerçekten de aptal bir ifade vardı. Hayır, böyle bir rakip yaşlı Ganimard'ı kandıramazdı. Sadece şans onun yanında olmuştu, o kadar.

Galleries Lafayette'in önündeki dört yolda adam otobüsten indi ve La Muette tramvayına bindi. Haussmann Bulvarı'nı ve Victor Hugo Caddesi'ni geçtiler. Baudru, La Muette'de tramvaydan indi ve tembel adımlarla Boulogne koruluğuna girdi.

Bir patikadan diğerine geçiyor, bazen tekrar aynı yerlerde yürüyordu. Ne arıyordu böyle? Belli bir şey mi vardı bulması gereken?

Bir saatin sonunda gezmekten yorulmuş gibi görünüyordu. Daha doğrusu hemen yakınında bir bank görünce oraya oturuverdi. Auteuil'den çok da uzakta olmayan, ağaçların arasındaki gizli bir göletin kıyısında duran bu yer tamamen ıssızdı. Yarım saat böyle geçti. Sabırsızlanan Ganimard adamla konuşmaya karar verdi.

Baudru'ya yaklaşıp yanına oturdu. Bir sigaraya yakıp bastonunun ucuyla kumda şekiller çizmeye başladı. Ardından şöyle dedi:

“Hava soğuk değil.”

Cevap gelmedi. Ve sonra adam birden kahkaha attı; neşeli, mutlu bir çocuğun gülüşüydü bu ve kendini durduramıyordu. Ganimard tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu, şeytani kahkahayı öyle iyi tanıyordu ki!

Ani bir hareketle adamı yakasından tuttu ve dikkatli bakışlarla süzdü; karşısındakinin Baudru olmadığını anladı. Doğruydı, Baudru'yu görüyordu, ama aynı zamanda diğer, gerçek adamı, Lüpen'i de görüyordu.

Adamın gözlerindeki canlılığı fark etti, yüz hatlarını inceledi; bu sarkık derinin altındaki gerçek eti, buruşuklukların deforme ettiği gerçek ağzı gördü. Bu gözler ve ağız, özellikle de bu meraklı, alaycı ifade o kadar net ve gençlik doluydu ki!

“Arsen Lüpen, Arsen Lüpen...” diye kekeledi.

Sonra ani bir öfkeyle Lüpen'in boğazına sarılıp onu yere yıkmayı denedi. Elli yaşında olmasına rağmen, hâlâ olağandışı bir güce sahipti, diğer yandan rakibi de hiç formunda görünmüyordu. Hem hangi adam onu yere serebilirdi ki?

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Ama mücadele oldukça kısa sürdü. Arsen Lüpen sadece ufak bir hareket yaptı ve bu hamleyi yapar yapmaz Ganimard onu bırakmak zorunda kaldı. Sağ kolu uyuşmuş gibi yana düşüverdi.

“Eğer Orfèvres rıhtımında jiu-jitsu dersleri alsaydın,” dedi Lüpen, “bu harekete Japoncada udi-shi-ghi dendiğini bilirdin.”

Sonra devam etti:

“Biraz daha sert olsam kolunu kırabilirdim ve bunu hak etmiş olurdun. Doğrusu, kendisine saygı duyduğum ve kendi rızamla gizli kimliğimi deşifre ettiğim eski dostumun benim güvenimi böyle sert bir yöntem kullanarak sarsmasına şaşırdım. Bunu sana yakıştıramadım. Ah! Sorun nedir?”

Ganimard cevap vermedi. Gerçekleşmesinden kendini sorumlu tuttuğu bu kaçış, adaleti yanıltmamış mıydı? Bu kaçış onun kariyerindeki kara bir leke gibiydi. Bir damla gözyaşı, yanağından akıp beyazlamış bıyıklarına doğru süzüldü.

“Ah! Tanrı’m. Ganimard, bunu mesele etme. Eğer sen konuşmasaydın başka birini bu iş için ayarlayacaktım. Zavallı Baudru’nun hüküm giymesine nasıl izin verirdim?”

“Yani...” diye mırıldandı Ganimard. “Oradaki sendin? Ve şimdi buradasın?”

Maurice Leblanc

“Bendim, her zaman ben olacağım, sadece ben.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Ah, bir büyücünün işi değil tabii. Sadece o dürüst hâkimin de duruşmada belirttiği gibi bir adamın hayat-taki tüm engellerle başa çıkabilmesini sağlayan, on yıllık çıraklık dönemim sayesinde oldu bu.”

“Ama yüzün? Gözlerin?”

“Saint Louis Hastanesi’nde Doktor Altier’le sırf bilim aşkım yüzünden on sekiz ay çalışmadığımı anlamış ol-man lazım. Düşündüm ki bir gün kendini Arsen Lüpen olarak adlandırma şerefine nail olacak insan dış görünüş ve kimlik gibi sıradan konuların üstesinden gelebilme-liydi. Görünüş? Dilediğiniz gibi değiştirebilirsiniz. Pa-rafini deri altına enjekte edersiniz ve bir bakmışsınız, derinizde istediğiniz bölge şişmiş. Pirogalik asit sizi bir Mohikan’a çevirir. Kırangıç otunun suyu suratınızı le-kelerle ve sivilcilerle doldurur. Bir kimyasal saçınızın ve sakalınızın uzamasını etkilerken bir diğeri sesinizi deği-ş-tirir. Buna bir de yirmi dört numaralı hücredeki iki aylık perhizi, suratımdaki çarpık gülümseme ifadesini yakala-yabilmek için binlerce kez yaptığım alıştırma-ları, başımı hep belli bir açıda yana eğmemi, sırtımı ve omuzlarımı kamburu çıkmış gibi tutmamı da ekleyin. Sonra gözle-re damlatılan beş damla atropinle bitkin ve yabani bakışlar elde ediyorum ve işte tüm dümen tamam.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Gardiyanları nasıl kandırdığını...”

“Dönüşümüm yavaş yavaş oldu. Bu yüzden fark etmediler.”

“Ama Baudru Désiré?”

“Baudru gerçekten de var. Kendisi geçen yıl tanıştığım zavallı, masum bir adam ve gerçekten de bana epey benziyor. Her an tutuklanabileceğimi önceden tahmin ederek onu güvenli bir yere gönderdim ve aramızdaki farklı noktaları belirledim, böylece elimden geldiğince ona benzemeye çalıştım. Arkadaşlarım onun bir geceyi karakolda geçirmesini sağladılar ve bunu öyle bir ayarladılar ki ikimiz de oradan aynı anda çıktık, fark edilmesi kolay bir tesadüftü. Tabii ki Baudru diye birinin gerçekten var olduğunu kanıtlamak için arkadaşın bir gece karakolda kalıp kaydının alınması gerekiyordu, yoksa polis kim olduğumu anlamak için başka yerleri araştırırdı. Her ne kadar yer değiştirmenin önünde aşılamaz engeller olsa da, Baudru denen bu harika herifi onlara sununca bilgi eksikliklerini itiraf etmek yerine yer değiştirdiğimize inanmayı seçtiler; bu kaçınılmazdı.”

“Evet, tabii...” diye mırıldandı Ganimard.

“Ve sonra...” diye bağırdı Arsen Lüpen. “Elime harika bir koz geçti, en başından beri tarafımdan düşünülmüş bir şeydi bu: Kaçışımı dört gözle bekleyen

heyecanlı bir halk. Kanunlarla, özgürlüğüm üstüne oynadığım bu heyecanlı kumarda sen ve diğerlerinin düştüğü en büyük hata da buydu: Yine kendimle övündüğümü, başarılarımla sarhoş olduğumu düşündünüz. Ben, Arsen Lüpen! Ben mi böyle bir zayıflığa düşeceğim? Cahorn olayında olduğu gibi 'Arsen Lüpen çatılara çıkıp kaçmaya niyetlendiğini avaz avaz bağırırsa kesinlikle bir amacı var demektir.' diyemedin. Ama hepsini bir tarafa bırak. Aslında, kaçabilmek için insanların daha önceden benim kaçacağıma inanmasının gerekli olduğunu, bunun gerçekleşeceğine kesinlikle hükmetmelerinin, bu gerçeğin gün gibi ortada olmasının gerektiğini göremiyor musun? Nitekim böyle de oldu, istediğim gibi. Arsen Lüpen kaçtı, Arsen Lüpen duruşmasına katılmadı. Ve sen kalkıp da 'Bu adam Arsen Lüpen.' değil dediğinde oradaki insanların Arsen Lüpen olmadığımı inanmamaları insan doğasına aykırı olurdu. Bir kişi de çıkıp şüphesini dile getirmedi, 'Arsen Lüpen olamaz mı?' diye sormadı. Eğer böyle bir şey olsaydı o an biterdim. Sadece eğilip bana bakmaları yeterdi, ama senin ve diğerlerinin yaptığı gibi Arsen Lüpen olmadığım düşüncesiyle değil de, Arsen Lüpen olabileceğim şüphesiyle. Ve tüm önlemlerime rağmen tanınırdım. Ama oldukça rahattım. Mantıken ve psikolojik olarak oradaki herhangi birinin bu ufak detayı düşünmesi imkânsızdı."

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Birden Ganimard'ın elinden tuttu.

“Baksana Ganimard... İtiraf et, La Santé'deki görüşmemizden sekiz gün sonra, senden istediğim gibi saat dörtte evde kalıp beni bekledin.”

Cevap vermekten kaçınan Ganimard, “Peki, cezaevi aracı?” diye sordu.

“Blöf, sadece blöf! Arkadaşlar o eski, ıskartaya çıkarılmış aracı tamir edip diğerinin yerine koydular ve kaçma girişiminde bulunmamı istediler. Ama ben bunun, bazı olağandışı şeylerin aynı anda gerçekleşmesi durumunda işe yaramayacağını düşündüm. Bununla birlikte, bu kaçma girişiminde bulunmanın ve bunu da halka olabildiğince çok duyurmanın yararlı olabileceğini fark ettim. Cesurca planlanmış bir ilk kaçış, ikincisinin olması gerektiği gibi gerçekleştirilmesini sağladı.”

“Peki, ya puro?”

“İçini ben boşalttım, bıçağın da aynı şekilde.”

“Ya pusulalar?”

“Ben yazdım.”

“Gizemli mektup arkadaşın?”

“O ve ben aynı kişiydik. İki elimle de yazabiliyorum.”

Ganimard bir an düşündükten sonra şöyle dedi:

“Antropoloji servisindekiler Baudru vakasını incelediklerken onun ölçülerinin Arsen Lüpen’le aynı olduğunu nasıl fark etmediler?”

“Benim ölçülerim kayıtlarda yok çünkü.”

“Gerçekten!”

“En azından sahte ölçülerim var. Bu soruna çözüm bulmak için epey uğraşmam gerekti. Bertillon sistemi ilk başta görsel bir tasvirinizi alıyor –ki sen bunun güvenilir olmayabileceğini gördün- ve sonra da ölçülerinizi: baş çevresi, parmaklar, kulaklar diye gidiyor bu. Buna karşı yapabilecek bir şeyim yoktu.”

“Ee?”

“Esi, rüşvet vermek zorunda kaldım. Amerika’dan dönmeden önce, o serviste çalışan memurlardan biri ölçülerimi yanlış kaydetmek için teklif ettiğim parayı kabul etti. Sonuç olarak, Baudru’nun ölçüleri Arsen Lüpen’inkilerle uyuşmadı.”

Kısa bir sessizlikten sonra Ganimard sordu:

“Peki, şimdi ne yapacaksın?”

“Şimdi,” dedi Lüpen, “dinleneceğim, en iyi yiyecek ve içkilerle besleneceğim ve yavaş yavaş kendim olacağım. Arada sırada Baudru ya da başka biri olmak ve kişiliğini, sesini, bakışlarını, el yazını gömlek değiştirir

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

gibi değiştirebilmek çok iyi. Ama o zaman da seni tanımıyorlar ve bu çok üzücü oluyor. Şu anda gölgesini kaybeden adamın neler hissetmiş olabileceğini anlıyorum. Bulacağım, kendimi bulacağım.”

Birkaç dakika ileri geri yürüdü. Hava biraz karanlıktı. Ganimard’ın önünde durup şöyle dedi:

“Başka söyleyeceğin yok sanırım?”

“Aslında var. Kaçışınla ilgili gerçekleri açıklamak isteyip istemediğini bilmek isterim. Yaptığım hatayı...”

“Ah! Arsen Lüpen’i kurtaranın kim olduğunu kimse, asla bilmeyecek. Etrafımı gizemle çevirmek benim kârıma olur, bu yüzden kaçışımın neredeyse bir mucize olarak kalmasına izin vereceğim. Bu yüzden korkun olmasın aziz dostum. Şimdilik hoşça kal. Bu akşam yemeğe gidiyorum ve giyinmek için çok az vaktim var.”

“Dinlenmek istediğini sanmıştım.”

“Ah! İnsanın sosyeteye karşı yerine getirmekten kaçamadığı görevleri var. Dinlenmeye yarın başlarım artık.”

“Akşam yemeğine nereye gidiyorsun?”

“İngiliz Büyükelçiliği’ne.”

4

Esrarengiz Yolcu

Önceki akşam otomobilimi Rouen'e göndermiştim. Bu yüzden oraya trenle gitmek zorundaydım, Seine kıyısında yaşayan bazı arkadaşlarımı ziyaret edecektim.

Paris'te trenin kalkmasına birkaç dakika kala yedi adam bulunduğum kompartımana girdi ve beşi sigara içiyordu. Yolculuğum kısa sürecek olsa da bu adamların yanında yolculuk yapma fikri hoşuma gitmedi; özellikle de tren, koridorsuz, eski bir modelken. Paltomu, gazetelerimi ve sefer tarifemi alıp yan kompartımana sığındım.

Burada bir kadın oturuyordu. Beni görünce canının sıkıldığı dikkatimden kaçmadı. Basamakta duran ve hiç şüphesiz kendisine gara kadar eşlik etmiş kocasına doğru eğildi. Genç adam beni iyice süzdü ve görünüşe göre halim tavrım onu rahatsız etmemiş olacak ki karısıyla, korkmuş bir çocuğu rahatlatır gibi bir havayla, gülümseyerek konuştu. Kadın da gülümsedi ve sanki benim bir kadınla iki saat boyunca, yaklaşık iki metre-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

karelik ufak bir kutuda yolculuk yapabilecek, centilmen adamlardan biri olduğumu ve korkması gereken hiçbir şey olmadığını yeni anlamış gibi gülümsedi ve dostça bir bakış attı bana.

Kocası kadına şöyle dedi:

“Bana kızma tatlım ama önemli bir toplantım var ve daha fazla gecikmem.”

Sonra kadını şefkatle öptü ve uzaklaştı. Kadın ona pencereden birkaç öpücük yolladı ve mendilini salladı.

Perondaki görevli düdüğünü çaldı ve tren hareket etti.

Tam o anda yerdeki görevlilerin itirazlarına rağmen kapı açıldı ve bir adam kompartımanımıza atlayıverdi. Ayakta dikilip bavulunu yerleştirmeye çalışan yol arkadaşım korkuyla çığlık attı ve koltuğuna yığılıp kaldı.

Ben korkak biri değilimdir -hem de hiç- ama itiraf etmeliyim ki böyle son dakikada çıkan davetsiz misafirler her zaman sorun çıkarmıştır. Bu kişilerin şüphe uyandıran, tuhaf halleri vardır. Bunların çevirdikleri bir şeyler olur, yoksa...

Ancak bu yeni gelen adamın görünüşü, kompartımana ani girişinin yarattığı hoş olmayan intibahı büyük ölçüde olumlu yöne çevirdi. Düzgün ve şık bir giyimi, ince bir zevki yansıtan kravatı, temiz eldivenleri vardı

ve zarif, zeki bir surata sahipti. Ama bu yüzü nerede görmüştüm daha önce? Çünkü hiç şüphem yoktu, onu görmüştüm. Daha doğrusu onu bir sürü kez görmüştüm ama bir türlü bir yere oturtamıyordum. Yine de hatırası o kadar belli belirsizdi ki hatırlamaya çalışmanın işe yaramayacağını hissettim.

Sonra dikkatimi genç kadına çevirince onun suratındaki solgunluğu ve endişeyi görüp şaşırdım. Yanına oturan adama korku ve telaşla bakıyordu ve titreyen ellerinden birinin yavaş yavaş kendisinden yarım metre kadar uzaklıktaki ufak seyahat çantasına doğru gittiğini fark ettim. Sonunda çantaya ulaştı ve hemen kendine doğru çekti.

Göz göze geldik ve suratındaki endişe ve korkuyu görünce sormadan edemedim:

“İyi misiniz madam? Camı açayım mı?”

Hiç cevap vermeden, diğer adamdan korktuğunu gösteren mimikler yaptı. Kocasının yaptığı gibi gülümseyip omuzlarımı silktim ve pantomim yaparcasına korkacak bir şey olmadığını, benim yanında olduğumu ve ayrıca adamın da çok zararsız birine benzediğini anlattım.

O anda adam bize döndü ve ikimizi de tepeden tırnağa süzdü, sonra köşesine çekildi ve daha fazla hareket etmedi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Kısa bir sessizlikten sonra yol arkadaşım sanki bütün cesaretini toplayarak bana doğru eğilip neredeyse duyulamayan bir sesle şöyle dedi:

“Yanımızdakinin kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Kim?”

“O... O... Sizi temin ederim ki...”

“Kim o?”

“Arsen Lüpen!”

Gözlerini yanımızdaki adamdan ayırmıyordu ve bu ismi benden daha çok ona söyler gibi telaffuz etmişti.

Yol arkadaşımız olan adam ise şapkasını burnuna indirdi. Bunu sıkıntısını gizlemek için mi yoksa sadece uyumaya hazırlanmak için mi yapmıştı?

Bense bu fikre itiraz ettim:

“Arsen Lüpen dün gıyabında yirmi yıl hüküm giydi. Onun hemen bugün halkın arasına karışmak gibi tedbirsiz bir hareket yapacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca, gazeteler onun La Santé’den kaçtığından beri kışı Türkiye’de geçirdiğini yazmamışlar mıydı?”

“O burada.” dedi kadın tekrar, yanımızdaki adama sesini duyurmaya çalışırcasına. “Kocam hapishanede müdür yardımcısı ve gar müdürü de bize Arsen Lüpen’i aradıklarını söyledi.”

“Ama bu bir neden...”

“Hayır, bekleme salonunda görülmüş. Rouen’e birinci mevkiden bir bilet almış.”

“Onu orada kolayca yakalayabilirlerdi o zaman.”

“Ortadan kaybolmuş. Bekleme odasının kapısında ki biletçi onu görmemiş, ama banliyö platformlarına gidip bizden on dakika sonra ayrılacak olan ekspres trene bindiğini düşünüyorlar.”

“O halde onu orada yakalarlar.”

“Tabii son anda o trenden atlayıp bizimkine geldiğini farz etmezsek. Ki bu da oldukça mümkündür. Hatta neredeyse kesin.”

“Eğer öyleyse, yine aynı şekilde tutuklanır. Çünkü çalışanlar ve peron görevlileri onun bir trenden diğerine geçtiğini kesinlikle görmüşlerdir ve Rouen’e vardığımızda onu orada tutuklarlar.”

“Onu mu? Asla! Bir şekilde kaçış yolu bulur o.”

“Bu durumda ona iyi yolculuklar diliyorum.”

“Ama bu arada neler yapabileceğini düşünsenize!”

“Neler mesela?”

“Ne bileyim? Her şeyi yapabilir.”

Genç kadın oldukça tedirgindi ve içinde bulunduğu durumun gerektirdiği üzere ürkmüştü.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Kendimi konuşmaya zorladım:

“Tabii ki, pek çok tuhaf tesadüf söz konusu... Ama korkmanıza gerek yok. Diyelim ki Arsen Lüpen bu trende... Öyle olsa bile akılsızca bir davranışta bulunmayacak, sadece hâlihazırda yüz yüze olduğu tehlikeden kurtulmaya çalışacaktır.”

Söylediklerim genç kadını rahatlatmadı. Ancak hiç şüphesiz gevezelik etmiş olmaktan korktuğu için bir süre sessiz kaldı.

Gazetemi açıp Arsen Lüpen’in duruşmasıyla ilgili haberleri okudum. İçlerinde bilmediğim bir şey olmayınca çok da ilgilenmedim. Dahası yorgun ve uykuluydum. Göz kapaklarımın ağırlaştığını ve başımın öne doğru düşmeye başladığını hissettim.

“Ama beyefendi, uyumamalısınız!”

Kadın gazetemi elimden yırtarcasına alıp bana öfkeyle baktı.

“Kesinlikle hayır, uyumak istemiyorum zaten,” dedim.

“Bu çok düşüncesizce olurdu.”

“Çok düşüncesizce,” diye tekrarladım.

Manzaraya, gökyüzündeki öbek öbek bulutlara bakarak uyanık kalmaya çalıştım. Kısa süre sonra hepsi birbirine karıştı; endişeli genç kadının ve uyuyan ada-

mın görüntüleri hafızamdan silindi ve uykunun sessiz derinliklerine gömüldüğümü hissettim.

Bu huzurlu uyku kısa süre sonra, içinde Arsen Lüpen adında birinin önemli rollerde görüldüğü, rahatsızlık verici rüyalarla bozuldu. Arsen Lüpen sırtına yüklediği değerli eşyalarla ufukta görünüyor, duvarlara tırmanıyor ve kaleleri yağmalyordu.

Ama o adamın silueti artık Arsen Lüpen'e benze-miyordu, çok daha farklı bir şeye dönüşmüştü. Bana doğru geldi, gittikçe büyüyordu, sonra inanılmaz bir çeviklikle kompartımana atladı ve doğrudan göğsüme çöktü.

Keskin bir acı... Bir çığlık. Sonra uyanmışım. Kompartımanımızdaki adam gerçekten de dizini göğsüme bastırmış, boğazımı sıkıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı, çünkü gözlerime kan toplan-mıştı. Ayrıca genç kadının bir köşede histeriye kapıl-mış bir şekilde titrediğini gördüm. Karşı koymayı de-nemedim bile. Zaten buna gücüm de yoktu: Şakakla-rım zonkluyordu; neredeyse boğulacaktım. Bir dakika daha ve... Havasızlıktan boğulacaktım.

Adam da bunu fark etmiş olacak ki ellerini boğazım-dan çekmese de biraz gevşetti. Sonra sağ elini boğa-zımdan hiç çekmeden diğer eliyle önceden hazırladığı urganı alıp ellerimi bileklerimden bağladı. Bir saniye

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

içinde elim kolum bağlanmış, ağzıma bir şeyler tıkılmıştı; hareket edemiyordum.

Bu adam kesinlikle ustalara yaraşır bir kolaylık ve beceriyle bu işi yapmıştı; hiç şüphesiz profesyonel bir hırsızdı. Tek kelime konuşmamış, tek bir gergin harekette bulunmamıştı. Sadece sakın ve cesur davranıyordu. Ve ben burada, bir mumya gibi sarılıp sarmalanmış bir halde, koltukta boylu boyunca uzanıyordum. *Ben, Arsen Lüpen!*

Gerçekten de komikti. Durumun vahametini görsen de ironisini gerçekten takdir edip bunun tadını çıkarabiliyordum. Arsen Lüpen sanki bu işlerden hiç anlamayan bir acemi gibi soyulmuştu! Alçak herif cüzdanımı çalmıştı! Arsen Lüpen, faka basan, bozguna uğrayan kurban... Ne maceraydı ama!

Genç kadın hiç kıpırdamadı. Adam da onu fark etmemiş gibi davranıyordu. Kadının yere düşen ufak seyahat çantasındaki mücevherleri, cüzdanı, diğer altın ve gümüş takıları almakla meşguldü. Korkuyla titreyen kadın gözlerini açtı, parmaklarındaki yüzükleri çıkarıp sanki zahmet vermek istemezmişçesine adama uzattı. Adam da yüzükleri alıp ona baktı. Kadın bayılıverdi.

Sonrasında adam gayet sakın bir şekilde ve bizi hiç umursamadan yerine oturup bir sigara yaktı ve elde ettiği hazineyi dikkatle incelemeye başladı. Kazandıklarından oldukça memnun olmuşa benziyordu.

Ama ben halimden hiç memnun değildim. Durduk yere giden on iki bin frangımdan bahsetmiyorum burada: Bu para sadece geçici bir kayıptı, çünkü cüzdanımdaki diğer önemli kâğıtlarla -planlar, bazı ayrıntılar, adresler, yazıştığım kişilerin listesi ve para vaat eden mektuplarla- beraber bu parayı da kısa bir gecikmeden sonra tekrar elde edeceğimden emindim. Ama şimdi daha acil ve ciddi bir sorun beni rahatsız ediyordu:

Bu olay nasıl sona erecekti?

Pek çoğunuzun tahmin edeceği üzere Saint Lazare Garı'ndan geçişimin yarattığı heyecan dikkatimden kaçmamıştı. Beni Guillaume Berlat adıyla tanıyan ve Arsen Lüpen'e benzerliğimin kendileri için bir şaka konusu olduğu arkadaşlarımda kalacağım için âdetim olan kılık değiştirme işini yapmadım ve varlığım hemen fark edildi. Dahası, bir adam, ekspres trenden hızlı trene aceleyle geçerken görülmüştü. Bu adam Arsen Lüpen değildi de kimdi? Bu yüzden Rouen'deki komiserin telgrafla uyarılması ve yanında yardımcısıyla birlikte trenin gelişini beklemeleri, şüpheli bütün yolcuları sorgulamaları ve kompartımanları aramaları kaçınılmazdı.

Tüm bunları tahmin etmiştim ve olacaklar konusunda hiç de heyecanlı değildim, çünkü Rouen polisinden Paris polisinden daha zeki, daha becerikli olmayacağından ve fark edilmeden geçip gidebileceğimden emindim: Gösterince Saint Lazare'daki biletçinin güvenini

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

kazandığım milletvekili kimliğimi gelecek polislere de göstersem yeterli olmaz mıydı acaba? Ama biletçiden beri her şey değişmişti! Artık elim kolum bağlıydı. Her zamanki hamlelerimden birini yapmam imkânsızdı. Komiser gelip Mösyö Arsen Lüpen'i eli kolu bağlı, bir kuzu gibi zararsız bir halde ve tutuklamaya hazır bir halde görecekti; resmen paket olmuştum. Tek yapması gereken sanki bir kutu malmışım ya da bir sepet meyve-sebzeymişim gibi beni oradan almaktı.

Peki, bu talihsiz sondan kaçmak için ne yapabiliyordum? Elim kolum bağlı, ağzım tıkalıydı.

Ve tren Vernon, Saint Pierre'i geçmişti; son hızla son durağa, Rouen'e doğru gidiyordu.

Daha az ilgilendiğim başka bir soru daha vardı ama bu sorunun cevabı daha çok mesleki anlamda merakımı uyandırıyor. Yol arkadaşımın niyeti neydi acaba?

Tabii ki eğer yanındaki tek ben olsaydım Rouen'e varır varmaz kompartımandan sessizce ve korkusuzca inerdi. Ama ya genç kadın? Şu an sessiz ve ağırbaşlı oturan kadın kompartımanın kapısı açıldığı anda çığlık atıp yardım isteyecekti!

Beni şaşırtan da buydu! Neden onu da benim gibi etkisiz hale getirmemişti? Böyle yapsa, işlediği suçlar fark edilmeden önce ortadan kaybolmak için bir sürü vakti olurdu.

Adam hâlâ sigara içiyordu, gözlerini hafif hafif atıştıran yağmurla ıslanan pencereye sabitlemişti. Ancak bir ara döndü ve sefer tarifelerimi alıp inceledi.

Genç kadın düşmanımızı aldatmak için bilinci yerinde değilmiş gibi yapıyordu. Ama sigara yüzünden arka arkaya öksürmesi aslında uyanık olduğunu açığa vuruyordu.

Bana gelince... Oldukça rahatsızdım ve her yanımda tutulmuş gibiydi. Düşünüyorum, planlar yapıyordum.

Pont-de-l'Arche, Oissel... Tren kendi hızından sarhoş olmuşçasına, neşeyle uçuyordu sanki.

Saint Etienne! O anda adam ayağa kalkıp bize doğru iki ufak adım atınca kadın korkuyla çığlık attı ve bu kez gerçekten bayıldı.

Adam ne yapacaktı acaba? Bizim tarafımızdaki pencereyi indirdi. Yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu ve adam yanında şemsiyesi ya da paltosu olmayışına sinirlenmiş gibi bir hareket yaptı. Sonra askıya baktı. Genç kadının şemsiyesi oradaydı. Şemsiyeyi aldı. Benim paltomu da alıp giydi.

O an Seine'i geçiyorduk. Pantolonunun paçalarını kıvrırdı, sonra dışarı eğilip kapının dıştaki sürgüsünü kaldırdı.

Kendini dışarı mı bırakacaktı? Bu hızda bunu yapması anında ölmesi demekti. Saint Catherine kıyıların-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

da açılmış bir tünele girmiştik. Adam kapıyı yarı araladı ve üst basamakta durmaya başladı. Ne çılgınlıktı ama! Karanlık, duman, gürültü... Hepsi birden adamın hareketlerine gerçek dışı bir hava katıyordu. Ama birden tren hızını azalttı, frenler tekerleri durdurmaya çabalıyordu. Bir dakika içinde hız normale döndü ama yine de yavaş sayılırdı. Muhtemelen son birkaç gündür tünelin o kısmında trenlerin hızlarını düşürmelerini gerektiren bazı tamirler yapılıyordu ve adam da bu durumdan haberdardı.

Hemen alt basamağa inip kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Sonra yere atlayıverdi.

O ortadan kaybolduktan kısa süre sonra tünelden çıktık. Sonra bir vadide ilerlemeye başladık. Sonra tekrar bir tünel ve işte Rouen'deydik.

Genç kadının kendine gelir gelmez yaptığı ilk şey, mücevherlerinin gidişine yas tutmak oldu. Ona yalvaran gözlerle baktım. Beni anlayıp ağzımdaki tıkaçı çıkardı. Ellerimdeki ve ayaklarımdaki bağları da çözmek istedi ama onu engelledim.

“Hayır, hayır, polis her şeyi olduğu gibi görmeli. O alçağın bize neler yaptığını görmelerini istiyorum.”

“Alarm ziline bassam?”

“Çok geç artık. Onu adam bana saldırdığında yapmalıydınız.”

“Ama beni öldürebilirdi. Ah! Beyefendi, onun bu trende olduğunu söylememiş miydim size? Onu gazetelerde görmüştüm ve anında tanıdım. Ve şimdi mücevherlerimi de alıp gitti.”

“Endişelenmeyin. Polis onu yakalar.”

“Arsen Lüpen’i yakalamak mı? Asla olamaz bu!”

“Bu sizin elinizde madam. Dinleyin. Rouen’e vardığımızda kapıya çıkıp bağırın, gürültü yapın. Polis ve demiryolu çalışanları geleceklerdir. Yaşadıklarımızı kısaca anlatın onlara: Bana yapılan saldırıyı ve Arsen Lüpen’in kaçışını. Nasıl görüldüğünü anlatın: Yumuşak keçeden şapkasını, -sizin olan- şemsiyeyi, gri paltoyu...”

“Sizin paltonuzu yani,” dedi.

“Ne? Benim mi? Hayır, benim değil. Onundu. Benim paltom yok.”

“Ama içeri girdiğinde paltosu yokmuş gibi gelmişti bana.”

“Evet, evet... Sanırım birilerinin askıda unuttuğu bir paltoydu o. Her halükârda buradan gittiğinde üzerinde o palto vardı ve önemli olan da bu. Gri palto, unutmayın! Ah, unuttum! İlk iş olarak isminizi söylemelisiniz. Kocanızın mevkisi polisin çabalarını hızlandıracaktır.”

Bu sırada istasyona gelmiştik. Kadın çoktan kapıya

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

dikilmişti. Oldukça otoriter bir ses tonuyla ona birkaç talimat daha verdim:

“Onlara benim ismimi de söyleyin, Guillaume Berlat. Eğer gerekirse beni tanıdığınızı söyleyin. Bu bize zaman kazandıracaktır. En azından ilk baştaki sorgulamaları hızlandırmış oluruz. Önemli olan Arsen Lüpen’in yakalanması. Mücevherleriniz, unutmayın! Hata olmasına izin vermiyoruz. Ben Guillaume Berlat, kocanızın bir arkadaşıyım.”

“Anlıyorum. Guillaume Berlat.”

Çoktan kendi kendine prova yapmaya başlamıştı. Tren durur durmaz birkaç adam kompartımana girdi, sonra genç bir adam daha geldi. Kritik an gelip çatmıştı.

Genç kadın derin bir nefes alıp bağırarak konuşmaya başladı:

“Arsen Lüpen... Bize saldırdı! Mücevherlerimi çaldı! Ben Madam Renaud. Kocam cezaevinde müdür yardımcısı. Ah! Kardeşim Georges Ardelle, Cr dit Rouennais’in müdürüdür kendisi. Tanıyorsunuzdur.”

Genç kadın sonradan gelen ve komiserin selam verdiği genç bir adama sarıldı. Sonra ağlayarak konuşmaya devam etti:

“Evet, Arsen Lüpen... Bu beyefendi uyurken onu

boğazından yakaladı. Mösyö Berlat kocamın arkadaşlarından biridir.”

Komiser sordu:

“Peki, Arsen Lüpen nerede?”

“Trenden atladı, Seine’den sonra gelen tünelden geçen.”

“Adamın o olduğundan emin misiniz?”

“Eminim! Onu hemen tanıdım. Zaten kendisi Saint Lazare istasyonunda da görülmüş. Yumuşak keçeden şapkası varmış, sonra...”

“Hayır, sert keçeden, şöyle bir şey...” diyen komiser benim şapkamı işaret etti.

“Yumuşak keçeydi, eminim.” diye tekrar etti Madam Renaud. “Ve gri bir paltosu vardı.”

“Evet, bu doğru,” dedi komiser. “Telgrafta siyah kadife yakalı, gri bir palto giydiği yazıyordu.”

“Aynen, siyah kadife yakası vardı!” diye bağırdı Madam Renaud, sanki zafer kazanmıştı.

Ben de rahat bir nefes aldım. Ah! Bu kadın ne harika, ne cesur bir yol arkadaşı olmuştu böyle!

Artık polisler beni çözmüşlerdi. Kanatıncaya kadar dudaklarımın içini ısırdım. Uzun süre rahatsız bir pozisyonda kalan bir adam için tuhaf kaçmayacak bir

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

şekilde, iki büklüm olup mendilimi ağzıma götürdüm, ağzımın kenarlarında tıkaçın neden olduğu kan lekele-riyle ve cılız bir sesle komisere şöyle dedim:

“Efendim, o adam Arsen Lüpen’di. Buna hiç şüphe yok. Eğer acele edersek hâlâ yakalanabilir. Sanırım size yardımım dokunabilir.”

İçinde suçun işlendiği kompartıman resmi soruş-turmada sessiz bir tanık olmak üzere trenden ayrıldı. Tren ise Havre’a gitmek üzere yoluna devam etti. Biz de meraklı kalabalığın arasından geçip istasyon şefinin ofisine götürüldük.

O an birden tereddütte kaldım. Bir bahaneyle oto-mobilime kavuşup buradan kaçmalıydım. Burada kal-mak tehlikeliydi. Bir şeyler olabilirdi; mesela Paris’ten bir telgraf gelirdi ve biterdim.

Evet, ama bizim hırsız ne olacaktı? Tanımadığım bir yerde, sadece kendi kaynaklarımla onu yakalamayı dü-şünemezdim.

“Evet, denemeliyim,” dedim kendi kendime. “Bu, kazanması zor bir el olabilir, ama eğlenceli olacak. Ve ortadaki bahis, çekeceğim zahmetlere değer.”

Komiser soygun hikâyesini tekrar anlatmamızı iste-diğinde şöyle dedim:

“Efendim, Arsen Lüpen gerçekten de bizden uzak-

Maurice Leblanc

laşıyor. Otomobilim buranın avlusunda bekliyor. Eğer arabamla sizi taşıma zevkini bana yaşatırsanız...”

Komiser gülümseyip şöyle dedi:

“Bu fikir kötü değil... Ama aramalar çoktan başladı.”

“Ya...”

“Evet, adamlarımdan ikisi bisikletlerle gittiler. Epey zaman geçti.”

“Nereye gittiler?”

“Tünelin çıkışına. Oradaki ipuçlarını ve izleri inceleyecek ve Arsen Lüpen’in izini sürecekler.”

Omuzlarımı silkmeden edemedim.

“Adamlarınız ne bir iz bulacak, ne de bir ipucu.”

“Gerçekten mi?”

“Arsen Lüpen hiç kimsenin o tünelden çıktığını görmesine izin vermemiştir. İlk sokağa...”

“Rouen’e giden ilk caddeye çıkacaktır, biz de onu orada yakalayacağız.”

“Rouen’e gitmeyecektir.”

“O zaman bu civarda kalacaktır ki bu daha yakalanmasını daha da kolaylaştırır.”

“Bu civarda da kalmayacak.”

“Ya... Nerede saklanacak o zaman?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Saatime bakıp şöyle dedim:

“Şu anda Arsen Lüpen Darnétal istasyonu etrafında dolanıyor. Onu elli geçe, yani yirmi beş dakika sonra Rouen’den Kuzey Garı’na, Amiens’e giden ilk trene binecek.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz? Nereden biliyorsunuz böyle yapacağını?”

“Ah! Oldukça basit. Trendeyken Arsen Lüpen benim sefer tarifelerimi inceliyordu. Neden bunu yaptı? Ortadan kaybolduğu yerdeki hatta bir istasyon mu vardı, o istasyonda duracak bir tren mi vardı? Tarifelere bakınca öyle olduğunu gördüm.”

“Beyefendi, bu gerçekten de harikulade bir çıkarım. Sizi tebrik ederim.”

Bu kadar zeki olduğumu göstermekle hata ettiğimi anlamıştım. Adam bana hayranlıkla bakıyordu ve onun biraz da olsa şüpheyeye düştüğünü fark ettim. Ah! Şüphelenmekle haklıydı; ancak her yöne gönderilen fotoğraflardaki Arsen Lüpen şu an karşısında dikilen Arsen Lüpen’den o kadar farklıydı ki benim gerçek olan Arsen olduğumu asla anlayamazdı. Yine de kafası karışmıştı, huzursuzdu.

Bir an bir sessizlik oldu. Bariz bir belirsizlik ve şüphe bizi sessizliğe gömmüştü. Endişeyle irkildim, rahatsız olmuştum. Şans aleyhime mi dönüyordu? Kendimi sakinleştirip güldüm.

“Tanrı’m, insanın cüzdanı çalınmaya görsün, onu bulmak için anında dahi kesiliyor. Ve bence adamlarınızdan ikisini yanıma verirsiniz, belki üçümüz...”

“Ah, komiserim, lütfen,” diyerek araya girdi Madam Renaud, “Mösyö Berlat’ın önerisini dinleyin.”

Nazik yol arkadaşımın müdahalesi komiseri etkilemişti. Berlat ismi nüfuz sahibi birinin eşi tarafından telaffuz edilince gerçekten de benimmiş gibi, hiçbir şüpheden etkilenmeyecekmiş gibi geliyordu kulağa. Komiser ayağa kalkıp şöyle dedi:

“İnanın bana Mösyö Berlat, bu konuda başarıya ulaşmanıza memnun olurum. Arsen Lüpen’in tutuklanmasını ben de sizin kadar istiyorum.”

Komiser otomobilime kadar bana eşlik etti. Sonra adamları Honoré Massol ve Gaston Delivet’le tanıştırdı; bu ikisi yerlerine oturdular. Teknisyen arabayı çalıştırdı, sonra direksiyona ben geçtim. Birkaç saniye sonra istasyondan ayrıldık. Kurtulmuştum.

Ah! İtiraf etmeliyim ki otuz beş beygir gücündeki hızlı Moreau-Lepton’umun içinde bu eski Normandiya şehrinin bulvarlarını gezerken kendimle büyük gurur duydum. Otomobilimin motoru düzgün bir şekilde çalışıyordu. Sağda ve solda ağaçlar şaşırtıcı bir hızla yanımdan akıp gidiyorlardı. Ve ben; tehlikeden uzaktaki, özgür ben, arkamda oturan iki dürüst polisle birlikte

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

ufak, kişisel sorunlarımı halletmek zorundayım. Arsen Lüpen, Arsen Lüpen'i arıyordu!

Toplum düzeninin mütevazı koruyucuları Honoré Massol ve Gaston Delivet... Yardımlarınız öyle makbule geçti ki! Siz olmasanız ne yapardım ben? Siz olmasanız, yol ayrımlarında kim bilir kaç kez yanlış yollara sapardım? Siz olmasanız Arsen Lüpen hata yapardı ve diğer adam kaçırdı!

Ama sona ulaşmamıştık henüz. Sona daha çok vardı. Hırsız yakalayıp çaldığı kâğıtları ondan geri almam gerekti. Yanımdaki iki arkadaşın bu kâğıtları bırakın ele geçirmeyi, görmesi bile felaket olurdu. Hem onları kullanacaktım hem de onlardan ayrı olmam gerekiyordu; işte istediğim buydu ve bu kolay olmayacaktı.

Darnétal'a, trenin kalkmasından üç dakika sonra vardık. Doğruydu, üzerinde siyah kadife yakaya sahip gri bir palto olan bir adam bu istasyondan kalkan trene binmişti. Amiens'e giden trene ikinci mevkiden bir bilet almıştı. Dedektif olarak yaptığım ilk işle kesinlikle gelecek vaat ediyordum.

Delivet şöyle dedi:

"Tren ekspresi ve bir sonraki durak olan Montérol-Buchy'ye on dokuz dakika sonra varacak. Eğer oraya ondan önce ulaşamazsak Arsen Lüpen Amiens'e varır ya da Clères'e giden trene aktarma yapar ve o noktadan da Dieppe'ye ya da Paris'e gider."

“Mont  rolier buraya ne kadar uzak?”

“Yirmi     kilometre.”

“On dokuz dakikada yirmi     kilometre... Ondan   nce oraya varırız.”

Heyecan dolu bir adım daha! Benim vefak  r Moreau-Lepton’um sabırsızlığıma b  yle bir heves ve intizamla kar  ılık vermemi  ti daha   nce. G  r  n     g  re isteklerimi vites falan olmadan da iletebiliyordum ona. İsteklerimi payla  yordu. İnat  lılığını onaylıyordu. O al  ak Arsen L  pen’e duyduğum d    manlığı anlıyordu. D  zenbaz! Hain! B  yle d    nmekte haklı mıydım? Bir kez daha otoriteyle oyun mu oynuyordu yoksa? Ama ben o otoritenin cisimle  mi   haliydim.

“Sağa d  n  n,” diye bağırdı Delivet, “sonra sola! Tamam!”

Neredeyse yere değmeden, u  arak gidiyorduk. Kilometre ta  ları biz onlara yakla  tı  a ortadan kaybolan ufak, korkak yaratıklar gibi g  r  n  yorlardı.

Birden bir sapağa d  nd  ğ m  zde anafolar yaparak y  kselen bir duman g  rd  k. Bu Kuzey Ekspresi’ydi.

Bir kilometre boyunca trenle yan yana m  cadele ettik ama pek de adaletli bir yari   değildi bu. Yirmi boy   nde biz kazandık.

    saniye i  inde ikinci mevki vagonların durduğu

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

platformdaydık. Kapılar açıldı ve bazı yolcular indi ama aralarında bizim hırsız yoktu. Kompartımanları aradık. Arsen Lüpen'den iz yoktu.

“Tanrı’m,” diye bağırdım, “yan yana yarışırken beni otomobilde görüp tanımış ve trenden atlamış olmalı!”

Kondüktör bu varsayımı onayladı. İstasyondan iki yüz metre uzaktaki rampada bir adam görmüştü.

“Ah! İşte orada! Rayların üstünden geçiyor.”

Yanımdaki arkadaşlarla birlikte, daha doğrusu onlardan biri önümde, diğer arkamda adamı takip etmeye başladık; Massol sıra dışı bir hız ve dayanıklılığa sahip bir koşucu olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç dakika içinde bizim hırsıza epey yaklaştı. Adam da bunu fark etti ve çitlerin üstünden atlayıp ufak bir tepeyi tırmanmaya başladı. Sonra da bir koruluğun içine daldığını gördük.

Ağaçların başladığı yere vardığımızda Massol bizi bekliyordu. Bizi kaybetme korkusuyla daha ileri gitmemişti.

“Sevgili dostum, sizi tebrik ederim,” dedim. “Böyle bir koşudan sonra kurbanımız yorulmuş olmalı. Onu şimdi yakalarız.”

Kâğıtlarımı tekrar elde etmek için kaçağın peşinden tek başıma gitme fikriyle etrafı kolaçan ettim, çünkü

bunlar yetkililerin eline geçerse bana hiç de hoş olmayan sorular soracakları aşikârdı. Sonra arkadaşlarıma dönüp şöyle dedim:

“Çok kolay olacak. Siz, Massol, sol tarafa gidin; Delivet, siz de sağa. Oradan çalılıkların arka tarafını tamamen görebilirsiniz ve o da size görünmeden oradan kaçamaz, tabii şuradaki dar ve derin vadiden geçeceğini farz etmezsek. Ama orayı da ben tutacağım. Eğer kendi isteğiyle ortaya çıkmazsa ben vadiye girip onu size doğru kovalayacağım. Sizin tek yapmanız gereken beklemek. Ah! Unutmadan: Eğer size ihtiyacım olursa bir el ateş ederim.”

Massol ve Delivet yerlerine geçtiler. Onlar ortadan kaybolur kaybolmaz duyulmamak ve görülmemek adına büyük bir özen gösterip koruluğa girdim. Aralarında dar patikaların olduğu sıkı çalılıkların arasında ilerliyordum ve yukarıdan sarkan dallar yüzünden eğilerek yürümek zorundaydım.

Bu patikalardan biri açıklık bir alana çıkıyordu, ıslak çimenlerin üstünde ayak izleri gördüm. Ayak izlerini takip edince ufak bir tepenin eteğindeki derme çatma bir kulübenin yakınına geldim.

“Burada olmalı,” dedim kendi kendime. “İyi seçilmiş bir sığınak.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Dikkatle, kulübenin yan tarafına tırmandım. Belli belirsiz bir ses onun orada bir yerlerde olduğunu gösteriyordu, sonra aralık duran kapıdan onu gördüm. Arkası bana dönüktü.

İki hamlede adamın üstündeydim. Elindeki tabancayı ateşlemeye çalıştı. Ama izin vermedim ve adamın ellerini arkasından birleştirip yere ittim, şimdi elleri altında kalmıştı ve ben de dizimi göğsüne bastırmıştım.

“Dinle, evlat,” diye fısıldadım kulağına. “Ben Arsen Lüpen’im. Şimdi bana hemen ve zorluk çıkarmadan cüzdanımı ve o kadının mücevherlerini veriyorsun ve ben de seni polislerden kurtarıp kendi grubuma dâhil ediyorum. Tek kelime: Evet mi, hayır mı?”

“Evet,” dedi mırıldanarak.

“Çok iyi. Bu sabahki kaçışın çok iyi planlanmıştı. Tebrik ederim seni.”

Ayağa kalktım. O da cebini karıştırıp büyük bir bıçak çıkardı ve bana saplamaya çalıştı.

“Embesil!” diye bağırdım.

Bir elimle saldırıyı savuştururken diğeriyle de şahdamarına sağlam bir yumruk geçirdim. Kendinden geçip yere yığıldı.

Cüzdanımı alıp kâğıtları ve banknotları kontrol et-

tim. Sonra meraktan onun cüzdanını da aldım. Ona gelmiş bir zarfın üzerinde ismini okudum: Pierre Onfrey.

İrkildim doğrusu. Pierre Onfrey, Auteuil'deki Lafontaine Sokağı'nda işlenen cinayetin katili! Pierre Onfrey, Madam Delbois ve iki kızının boğazlarını kesen adam! Eğilip suratına baktım. Evet, kompartımanda tam olarak hatırlayamadığım ama bir şekilde daha önce gördüğümü hissettiğim surattı bu.

Ama zaman geçiyordu. Bir zarfın içine yüz franklık iki banknot ve bir kart yerleştirdim. Kartın üzerine şöyle yazdım:

Arsen Lüpen'den değerli arkadaşları Honoré Massol ve Gaston Delivet'e minnettarlığının ufak bir göstergesi olarak.

Zarfı odada bulacaklarından emin olduğum bir yere bıraktım. Yanına da Madam Renaud'nun çantasını koydum. Bana arkadaşlık eden hanımefendiye bir iyiliğim dokunacaktı elbet.

Tamam, içindeki ilgimi çeken ya da değerli bulduğum her şeyini alıp sadece kaplumbağa kabuğundan tarağını, rujunu ve boşalttığım cüzdanını bıraktığımı itiraf ediyorum. Ama bilirsiniz, iş iştir. Hem zaten kocası da rezil bir işte çalışıyordu!

Bir de bu adam vardı. Kendine gelmeye başlamıştı.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Ne yapacaktım? Onu kurtaracak ya da suçlayacak durumda değildim.

Bu yüzden tabancasını alıp havaya bir el ateş ettim.

“İkisi bunu duyup gelirler,” diye düşündüm, “bu adamı da alırlar buradan. Kaderinde ne varsa onu yaşayacak artık.”

Sonra dar vadiden geçen yolda koşmaya başladım.

Tüm bu koşturmadan yirmi dakika sonra yine otomobilimdeydim.

Saat dörtte Rouen'deki arkadaşlarıma telgraf çekip beklenmedik bir olayın bu ziyareti yapmamı engelleyeceğini haber verdim. Aramızda kalsın ama şimdiye kadar öğrenmiş oldukları bu gerçekten dolayı bu ziyareti sonsuza kadar ertelemek zorunda kalmıştım. Onlar için ne büyük bir hayal kırıklığı olacaktı bu!

Isle-Adam, Enghien ve Bineau kapısından geçtikten sonra saat altıda Paris'teydim.

Akşam gazetelerinde Pierre Onfrey'in en sonunda yakalandığını okudum.

Ertesi gün *Echo de France*'da aşağıdaki heyecan verici haber vardı, sonuçta reklamın kötüsü olmazdı:

Dün Buchy yakınlarında gerçekleşen bir dizi olayın ardından Arsen Lüpen Pierre Onfrey'in tutuklanmasını sağladı. Lafontaine Sokağı'ndaki cinayetin

Maurice Leblanc

*katili Onfrey, Paris'ten Havre'a giden trende hapis-
hane müdür yardımcısının eşi Madam Renaud'yu
soymuştu. Arsen Lüpen ise Madam Renaud'ya çan-
tasını teslim etti ve bu önemli tutuklamayı gerçek-
leştirmesine yardım eden iki dedektifi bıraktığı pa-
rayla cömertçe mükâfatlandırdı.*

5

Kraliçenin Kolyesi

Dreux-Soubise Kontesi yılda iki ya da üç kez, Avusturya Elçiliğindeki balolar ya da Leydi Billingstone'un suareleri gibi büyük eğlencelerde, bembeyaz boynuna "Kraliçenin Kolyesi"ni takardı.

Bu, aslında saray mücevheratçıları Bohmer ve Bassenge'in Madam du Barry için tasarlayıp yaptıkları, Rohan-Soubise Kardinalinin Fransa Kraliçesi Marie-Antoinette'ye vermek istediği ve sonradan maceracı La Motte Kontesi Jeanne de Valois'nin 1785 yılının şubat ayında bir akşam, kocası ve işbirlikçileri Rétaux de Villette'in yardımıyla parçalara ayırdığı meşhur ve efsanevi kolyeydi.

Gerçeği söylemek gerekirse sadece taşın yerleştirildiği çerçeve gerçektir. Bu çerçeve Rétaux de Villette'de kalmıştı, La Motte Kontu ve karısı da Bohmer tarafından özenle seçilen güzel taşları hiç acımadan dört bir tarafa dağıtmışlardı. Çerçeve daha sonra Rohan-Guéménée'nin iflası sırasında kardinalin yeğeni ve va-

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

risi olan Gaston de Dreux-Soubise'e satılmış, o da amcasının anısına İngiliz kuyumcu Jeffreys'ten kolyeye ait birkaç elması yeniden satın alıp bu elmaslarla aynı ölçülerde ama daha düşük kalitedeki diğer elmasları bir araya getirmişti. Böylece bu harikulade kolye yeniden Bohmer ve Bassenge'ın ellerinden çıktığı günkü şekline sokulmuştu.

Neredeyse bir asır boyunca Dreux-Soubise ailesi bu tarihi mücevher kendi tasarruflarında olduğu için gurur duyular. Her ne kadar olumsuz şartlar servetlerini büyük ölçüde azaltsa da bu kraliyet yadigârından ayrılmaktansa ev giderlerini azaltmayı tercih ettiler. Özellikle de şu anki kont bu mücevhere atalarının eviymişçesine sarılmıştı. Tedbir olarak da bunu Crédit Lyonnais'deki bir kasada saklıyordu. Eşi bu kolyeyi takmak istediği zaman kont o gün öğleden sonra bizzat gidip alıyor, ertesi gün de yine bizzat tekrar kasasına bırakıyordu.

Bu özel akşamda, Castille Sarayı'nda verilen -ve bu yüzyılın başından beri geleneksel olarak düzenlenen- davette kontes büyük sükse yapmıştı ve ziyafetin onuruna gerçekleştirildiği Kral Christian kontesin büyüleyici güzelliğine övgüler yağdırmıştı. Kolyedeki mücevherler kontesin zarif boynunda çok güzel duruyordu. Elmasların yontulmuş yüzeyleri salondaki ışıklardan dolayı parıl parıl parlıyordu. Ayrıca böylesi bir takıyı

bu kadar zarafetle taşıyabilecek tek kişinin de kontesten başkası olmadığını söylemek yerinde olacaktı.

Bu bir çifte zaferdi ve Dreux Kontu Saint-Germain banliyösündeki eski evlerine varıp yatak odalarına girdiklerinde oldukça neşeliydi. Karısıyla gurur duyuyor ve nesillerdir evine şaşaa katan bu kolyeye de belki aynı hisleri besliyordu.

Karısı da kolyeyi çıkarıp onu sanki ilk kez görüyormuşçasına bir tutkuyla bakan kocasına verirken neredeyse üzüldü. Sonra, kont kolyeyi kardinalin armasına sahip kırmızı, deri kutusuna koydu ve yatak odasından ayrılmış ve yüklük görevi gören ufak odaya geçti, buraya sadece yataklarının ayakucundaki bir kapıdan girebiliyordu. Daha önceden yapmış olduğu gibi kutuyu yüksek raflardaki şapka kutularının ve giysi yığınlarının arasına sakladı. Kapıyı kapatıp çıktı ve üstünü değiştirdi.

Kont, ertesi sabah saat dokuzda uyandı, kahvaltıdan önce Crédit Lyonnais'ye gitme niyetindeydi. Üstünü giyinip kahvesini içti ve bazı talimatlar vermek üzere atların bulunduğu ahırlara gitti. Atlardan birinin durumu onu endişelendirdi. Ata birkaç tur attırdı. Sonra karısının yanına çıktı.

Kontes, odadan çıkmamıştı ve hizmetçisinin yardımıyla saçını yapıyordu. Kocasını içeri girince sordu:

“Dışarı mı çıkıyorsun?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Evet, şu iş için...”

“Ah! Tabii... Böylesi daha güvenli...”

Kont ufak odaya girdi, ama birkaç saniye sonra sesinde hiçbir şaşkınlık belirtisi olmadan sordu:

“Onu sen mi aldın tatlım?”

Kadın cevap verdi:

“Neyi? Hayır, ben hiçbir şey almadım.”

“Yerini değiştirmiş olmalısın.”

“Hayır... Ben o kapıyı bile açmadım ki.”

Kont canı sıkkin bir halde kapıya çıkıp kekeleyerek ve neredeyse anlaşılmaz şekilde şöyle dedi:

“Sen değil... Sen değildin. O zaman...”

Kontes kocasının yardımına koştu ve birlikte detaylı bir arama yaptılar; kutuları yere indirip giysilerin altına üstüne getirdiler. Sonra kont şöyle dedi:

“Faydası yok... Yaptıklarımız boşuna... Kutuyu buraya, bu rafa koymuştum.”

“Yanlış hatırlıyorsunuzdur.”

“Hayır, hayır, bu raftaydı, başka bir yerde değil!”

Oda oldukça karanlık olduğu için bir mum yaktılar, sonra da içerideki bütün giysileri ve eşyaları dışarı taşı-

dılar. Sonunda oda bomboş kaldığında çaresizlik içinde, meşhur kolyenin ortadan kaybolduğunu kabullendiler.

Kararlı bir yapıya sahip olan kontes, nafile dövünmelerle zaman kaybetmek yerine daha önceden zekâsını ve altıncı hislerini bildikleri komiser Valorbe'a haber verdi. Komiser gelip hikâyeyi detaylarıyla dinledikten sonra sorular sormaya başladı:

“Gece, odanıza birinin girmedikten emin misiniz?”

“Kesinlikle eminim. Benim uykum çok hafiftir. Ayrıca yatak odasının kapısı da sürgülüydü. Sabah karım hizmetçisini çağırdığında kalkıp sürgüyü açtığımı hatırlıyorum.”

“Ve bu ufak odaya başka bir giriş yok, öyle mi?”

“Evet, yok.”

“Pencere yok mu?”

“Var ama kullanılamaz durumda.”

“Ben yine de bir bakayım.”

Mumlar yakıldı ve Mösyö Valorbe ufak odaya girince pencerenin aşağı yarısının, önündeki bir dolap yüzünden görünmediğini fark etti ama dolap pencereye tam olarak dayanmamıştı.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Yeteri kadar bitişik,” dedi kont, “yani gürültü çıkarmadan bunu yerinden hareket ettirmek imkânsız.”

“Bu pencere nereye açılıyor?”

“İç taraftaki ufak bir avluya.”

“Buranın üstünde başka kat var mı?”

“Evet, iki kat daha var. Ama hizmetlilerin kaldığı katın seviyesinde, avlunun üzerine ufak gözenekleri olan tel bir kafes konmuş. Bu odanın bu kadar karanlık olmasının nedeni de bu.”

Dolabı hareket ettirdiklerinde pencerenin kapalı olduğunu gördüler, eğer dışarıdan biri girmiş olsaydı kapalı olmazdı.

“En azından,” dedi kont, “yatak odamızdan geçtiklerini biliyoruz.”

“Bu durumda kapı sürgüsü çekilmemiş olurdu.”

Komiser durumu bir süre düşündükten sonra kontese sordu:

“Etrafınızdaki herhangi biri dün gece kolyeyi taktığınızı biliyor muydu?”

“Tabii ki, bu durumu saklamadım. Ama hiç kimse kolyenin bu odada saklandığını bilmiyordu.”

“Hiç kimse mi?”

“Hiç kimse... Sadece...”

“Lütfen iyi düşünün madam. Bu çok önemli bir konu.”

Kontes kocasına dönüp şöyle dedi:

“Henriette’i düşünüyordum.”

“Henriette mi? O da diğerleri gibi, kolyeyi nerede sakladığımızı bilmiyordu ki.”

“Emin misin?”

“Bu Henriette denen kadın kim oluyor?” diye sordu Mösyö Valorbe.

“Bir işçiyle evlendiği için ailesi tarafından reddedilen bir okul arkadaşım. Kocasının ölümünden sonra oğluyla birlikte kalması için bu evde bir daire hazırlattım kendisine.”

Sonra biraz utanarak ekledi:

“Bazı işlerimi görür. Becerikli bir kadındır.”

“Hangi katta kalıyor?”

“Bizimle aynı katta, yakınımızda. Koridorun sonunda. Hatta sanırım... Mutfağının penceresi...”

“Bu ufak avluya açılıyor, değil mi?”

“Evet, bizimkinin tam karşısında.”

Bu cümleyi kısa bir sessizlik takip etti.

Sonra Mösyö Valorbe Henriette’yi görmek istedi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Kadının dairesine gittiklerinde Henriette dikiş dikiyor, altı-yedi yaşlarındaki oğlu Raoul ise onun yanında kitap okuyordu. Şöminesi olmayan bir oda ve ufacak bir mutfaktan ibaret olan daireyi görünce şaşırان komiser kadına sorular sormaya başladı. Kadın hırsızlık olayını duyunca üzüldü. Dün akşam kontesi giydiren ve o kolyeyi boynuna takan kendisiydi.

“Aman Tanrı’ım!” diye bağırdı. “Kim derdi ki böyle olacağını?”

“Sizin bir fikriniz yok mu? En ufak bir şüpheniz? Hırsız sizin odanızdan geçmiş olabilir.”

Kadın kendisinden şüphelenildiğine hiç ihtimal vermeyerek, içtenlikle şöyle dedi:

“Ama ben odamdan çıkmadım! Hiç dışarı çıkmam ki. Belki de bunu görmediniz?”

Penceresini açıp şöyle dedi:

“Bakın, karşı pencerenin denizliğiyle buranın arası üç metre.”

“Hırsızlığın bu şekilde işlenmiş olabileceğini tahmin ettiğimizi nereden biliyorsunuz?”

“Ama... Kolye ufak odadaydı, değil mi?”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Nereden mi? Çünkü kolyenin geceleri orada tutul-

duğunu biliyorum. Benim yanımdayken konusu geçmişti.”

Her ne kadar genç olsa da kederin soldurduğu suratında sevimli ve uysal bir ifade vardı. Ancak birden sanki bir tehlike kendisini tehdit ediyormuşçasına endişe bürümüştü o suratı. Oğlunu kendine doğru çekti. Çocuk annesinin elini tutup şefkatle öptü.

Kadının yanından ayrıldıklarında kont, komisere şöyle dedi:

“Hiç sanmıyorum. Sanırım ondan şüphelenmiyorsunuz? Ona kefilim. Kendisi dürüstlük abidesidir.”

“Sizinle tamamen aynı fikirdeyim,” dedi Mösyö Valorbe. “Olsa olsa bilmeden birine yardım etmiştir. Ama bu teorinin bile düşünülmemesi gerektiğini itiraf ediyorum, zira bu önümüzdeki sorunu çözmeye yardım etmiyor.”

Komiser soruşturmayı bırakıp görevi sorgu yargıcına bıraktı. Çalışanlar sorgulandı, sürgünün durumu kontrol edildi, ufak odadaki pencerenin açılıp kapanmasına bakıldı ve ufak avlu bir baştan bir başa incelendi. Hepsi boşaydı. Sürgü zorlanmamıştı. Pencere dışarıdan açılıp kapanamıyordu.

Soruşturma özellikle Henriette’e odaklanıyordu, çünkü her şeye rağmen dönüp dolaşıp ona geliyorlardı. Kadının geçmişiyle ilgili detaylı bir araştırma yap-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

tılar ve son üç yılda evden sadece dört kez ayrıldığını ve bu zamanlarda nerelere gittiğini ortaya çıkardılar. Aslına bakılırsa bu kadın kendisine -diğer çalışanlara davrandığı gibi- çok katı davranan kontese hem yardımcı hem de terzilik yapan biriydi sadece.

Bir haftanın sonunda komiserle aynı sonuçlara ulaşan sorgu yargıcı şöyle dedi:

“Suçlunun kim olduğunu bildiğimizi kabul edersek ki bilmiyoruz, hırsızlığın nasıl işlendiğini bilmememiz gibi bir gerçeğe de yüz yüzeyiz. Önümüzde iki engel var: İkisi de kapalı olan bir kapı ve bir pencere. Bu yüzden çifte bir gizem söz konusu. Bir insan buraya nasıl girer, daha da ilginç arkasında sürgülü bir kapı ve kapalı bir pencere bırakıp nasıl dışarı çıkar?”

Dört ayın sonunda yargıcın gizli fikri şuydu: Paraya sıkışan kont ve kontes Kraliçenin Kolyesini satmışlardı. Bu yüzden davayı kapattı.

Meşhur mücevherin kaybı Dreux-Soubise çifti için etkilerini uzun süre yaşayacakları şiddetli bir darbe demekti. Böylesi bir mücevherin sağladığı kredileri olmadığı için bankalar nezdinde de desteklenmiyorlardı, kendilerini hoşgörüsüz alacaklılar ve tefecilerle karşı karşıya bulmuşlardı. Bu yüzden içleri kan ağlasa da, ellerindeki ticari değeri olan her şeyi satmak ya da ipotek ettirmek zorunda kaldılar. Kısacası, iki uzak ak-

rabalarından kalan yüklü miraslar olmasaydı mahvolmuşlardı.

Gururları da incinmişti, sanki şereflerine leke sürülmüştü. Ve kontesin hırsını çıkardığı kişiye eskiden okul arkadaşı Henriette'den başkası değildi. Kontes ona gerçekten de kin duyuyor ve hatta açık açık onu suçluyordu. Henriette ilk önce çalışanların olduğu kata gönderildi ve ertesi gün de işten çıkarıldı.

Ve hayat bir süre boyunca olaysız geçti. Kont ve kontes birçok seyahate çıktılar.

O süre boyunca dikkate değer sadece bir şey olmuştu. Henriette'in ayrılışından birkaç ay sonra kontes, Henriette tarafından yazılıp gönderilmiş şu mektubu görünce şaşırmıştı:

Madam,

Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. O şeyleri bana gönderen sizdiniz, değil mi? Başkası olmazdı zaten. Sizden başka kimse bu ufak köyde yaşadığımı bilmiyor. Eğer hatalıysam kusuruma bakmayın ve geçmişteki iyilikleriniz için en içten teşekkürlerimi kabul edin.

Bu mektup da neyin nesiydi? Kontesin şu anda ya da geçmişte yaptıklarına daha çok insafsızlık denirdi. O zaman bu teşekkürler ne içindi?

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Kontes bir mektup gönderip açıklama isteyince Henriette kendisine postacının bir mektup getirdiğini ve zarfın içinde de bin franklık iki banknot olduğunu yazdı. Henriette'in kendi mektubuna ilıstirdiğı bu zarfta Paris postanesinin damgası vardı, adres yoktu ve değıştirildiğı açıkça belli olan bir el yazısıyla yazılmıştı.

Şimdi, o iki bin frank nereden gelmişti? Kim göndermişti bu parayı? Polise haber vermek gerekiyordu. Ama bu gölgelerin izini nasıl takip edebilirlerdi ki?

Aynı olay bir yıl sonra yine tekrarlandı. Sonra bu üç oldu, dört oldu; altı yıl boyunca her yıl geldi bu zarflar, sadece beşinci ve altıncı yıllarda para iki katına çıkmıştı. Çünkü bu yıllarda Henriette hasta düşmüştü ve parayı tedavisi için kullanmıştı.

Başka bir farklılık daha vardı: Postanedeki yetkililer mektuplardan birine taahhütlü olmadığı bahanesiyle el koydular ve son iki mektup posta yönetmeliklerine uygun olarak -ilki Saint Germain'den, ikincisi ise Suresnes'den olmak üzere- taahhütlü gönderildi. Mektubu gönderen kişi birinci mektubu Anquety, ikincisini ise Péchard olarak imzalamıştı. Verdiği adresler ise sahteydi.

Altı yılın sonunda Henriette öldü ve bu gizem de çözülemeden kaldı.

Tüm bu olaylar halk tarafından biliniyordu. Durum

herkesin dikkatini çekmişti ve on sekizinci yüzyılın kapanışında, Fransa'da büyük bir şaşkınlığa neden olan bu kolyenin yüz yirmi yıl sonra yine benzer bir telaşa, heyecana neden olması tuhaf bir tesadüftü. Ama size anlatacaklarım sadece bu konuyla doğrudan ilgisi olan ve kontun gizlilik yemini ettirdiği birkaç kişi tarafından biliniyor. Ve diğerleri de benim gibi bu yemini er ya da geç bozacağı için olayların üstündeki sır perdesini kaldırıp gizemi açıklamakta, iki gün önce gazetelerde yayımlanan ve bu esrarengiz olayı sarmalayan gölgeleri daha da artıran mektubun ne anlama geldiğini anlatmakta bir sakınca görmüyorum.

Beş gün önceydi. Dreux-Soubise Kontu konuklarıyla beraber kahvaltı yapıyordu. Konuklar arasında kontun iki yeğeni, bir kuzeni ve sayacağım beyefendiler vardı: Essaville Başkanı, Milletvekili Bochas, kontun Sicilya'da tanıştığı şövalye Floriani ve kulüpten eski bir arkadaş olan Binbaşı Marki Rouzières.

Kahvaltıdan sonra kahve servisini yapan hanımlar salondan ayrılmamaları şartıyla beylerin sigaralarını içmelerine izin vermişlerdi. Havadan sudan sohbet ediliyordu. Genç hanımlardan biri kartlardan fal baktı. Sonra konu meşhur suçlara geldi. Ve bu da kontu kızdırmaya bayılan Marki Rouzières'in, konuyu Kraliçenin Kolyesine getirmesi için bir fırsat yarattı, kont bu konudan nefret ediyordu.

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Ortamdakilerin her biri kendi görüşlerini belirtti. Her biri kendine göre yorumlar yaptı. Ve tabii ki teorilerin tümü sadece çelişkili değil, aynı zamanda imkânsızdı da.

Kontes, “Peki siz beyefendi, sizin fikriniz nedir?” diye sordu Floriani’ye.

“Ah! Ben mi? Benim bir fikrim yok madam.”

Bütün konuklar buna itiraz ettiler. Çünkü Floriani’nin Palermo’da sulh yargıçlığı yapan babasıyla birlikte çok eğlenceli maceralar yaşadıklarını ve bu gibi konularda ilginç görüşler sunabileceğini biliyorlardı.

“İtiraf ediyorum,” dedi Floriani, “birkaç kez en zeki dedektiflerin bile uğraşmayı bıraktıkları gizemleri çözmeyi başardım. Ama yine de bir Sherlock Holmes değilim. Dahası, bu konuda çok az şey biliyorum.”

Herkes bu hırsızlıkla ilgili tüm detayları anlatması için ev sahibine döndü. Kont da çok istemese de anlatmak zorunda kaldı. Şövalye anlatılanları dinledi, düşündü, birkaç soru sordu ve mırıldanarak şöyle dedi:

“Bu çok ilginç... İlk bakışta sorun çok basit gibi görünüyor.”

Kont omuzlarını silkti. Diğerleri şimdi daha kesin bir ses tonuyla konuşmaya devam eden şövalyeye daha da yaklaştılar:

“Genel bir kural olarak, bir suçun ya da hırsızlığın failini bulmak için o suç ya da hırsızlığın nasıl işlendiğini saptamak gerekir. Şu durumda ise her şey daha kolay, çünkü birkaç teoriyle değil sadece tek bir gerçekle karşı karşıyayız: O da hırsızın bu ufak odaya sadece yatak odası kapısından ya da o odanın penceresinden girmiş olabileceği. Şimdi, bir insan sürgülü bir kapıyı dışarıdan açamaz. Bu yüzden pencereden girmiş olmalı.”

“Ama pencere kapalıydı, kapalı bulduk,” dedi kont.

Floriani ise bu cümleye hiç kulak asmadan devam etti. “Bunu yapmak için hırsızın sadece mutfağın balkonuna ve bu ufak odanın pencere denizliği arasına köprüye benzer bir şey, bir tahta ya da merdiven koyması yeterliydi. Mücevher kutusuna gelince...”

Kont neredeyse bağırarak, “Ama dedim ya, pencere kapalıydı,” dedi sabırsızlıkla.

Floriani bu kez cevap vermek zorunda kaldı. Bu itiraz dünyadaki en önemsiz şeymiş gibi büyük bir sakinlikle konuştu.

“Öyle olduğunu kabul edelim ama pencerenin yukarı kısmında bir vasistas yok mu yelpaze şeklinde?”

“Nereden biliyorsunuz bunu?”

“Birincisi bu döneme ait evlerde bu pencereler olmazsa olmaz gibi bir şey. İkincisi böyle bir vasistas olmadan bu hırsızlık açıklanamaz.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Evet, bir tane var ama o da kapalıydı. Ama oraya hiç dikkat etmemiştik.”

“Hata etmişsiniz. Çünkü eğer dikkat etseydiniz o pencerenin açılmış olduğunu görürdünüz.”

“Ama nasıl?”

“Sanırım o vasistas da diğerleri gibi ucunda halka olan bir telle açılıyordu.”

“Evet.”

“Ve bu halka pencereyle dolap arasındaydı.”

“Evet, ama anlayamıyorum...”

“Şimdi... Hırsız pencerede bir delik açmıştır; sonra bu delikten mesela ucu çengelli bir maşayı o halkaya sokup ipi çekmiş ve böylece vasistası açmıştır.”

Kont alaycı bir ifadeyle konuştu:

“Harikulade! Harikulade! Planınız çok zekice kurgulanmış ama bir şeyi gözden geçiriyorsunuz beyefendi, pencerede delik falan yok.”

“Var.”

“Yapmayın ama olsa görürdük.”

“Görmeniz için bakmanız gerekir ama siz bakmamışsınız. Delik orada olmaması imkânsız. Pencerenin yan tarafında, macun çekilen kısımda. Tabii ki, dikey tarafında.”

Kont ayağa kalktı. Çok heyecanlanmış görünüyordu. Salonu iki üç kez, gergin bir şekilde arşınladı. Sonra Floriani'ye yaklaşıp şöyle dedi:

“O zamandan beri o odaya kimse girmedi, hiçbir şeye dokunulmadı.”

“Pekâlâ, o zaman açıklamamın gerçeklerle örtüştüğünü kendi gözlerinizle görebilirsiniz.”

“Söyledikleriniz kanun adamlarının ortaya koyduğu gerçeklerle uyuşmuyor. Siz hiçbir şey görmediniz ve teoriniz gördüğümüz ve bildiğimiz her şeyle çelişiyor.”

Floriani kontun aksiliğine aldırış etmedi. Sadece gülümseyip şöyle dedi:

“Tanrı'm... Ben sadece teorimi sundum, hepsi bu. Eğer yanılıyorsam bunu kolayca kanıtlayabilirsiniz.”

“O zaman daha fazla konuşmadan... İtiraf ediyorum ki kendinize güveniniz...”

Kont birkaç sözcük daha mırıldandı, sonra birden koşarak salondan çıktı.

O yokken kimse konuşmadı. Herkes endişeyle, sanki gerçeklerin ortaya çıkacağını tahmin ediyormuş gibi bekliyordu. Bu derin sessizlik duruma son derece ciddi bir hava katıyordu.

Kont en sonunda geri geldi. Beti benzi atmıştı ve gergindi. Titreyen bir sesle arkadaşlarına şöyle dedi:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Affedersiniz. Şövalyenin açıklamaları o kadar beklenmedikti ki... Ben asla düşünmemiştim böyle...”

Kontes merakla sordu:

“Konuşsana... Ne oldu?”

Kont kekeliyordu:

“Delik orada... Tam dediği yerde... Pencerenin yan tarafında...”

Kont şövalyenin yanına gelip kolundan tuttu ve emreder bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Şimdi beyefendi, devam edin. Şimdiye dek haklı olduğunuzu kabul ediyorum ama şimdi... Cevap verin. Size göre nasıl oldu bunlar?”

Floriani kolunu nazikçe çekti ve bir süre sonra konuşmaya başladı:

“Pekâlâ, bence olaylar şu şekilde gelişti: Kontesin o akşam kolyeyi takıp baloya gideceğini bilen hırsız siz evde yokken köprü benzeri şeyi dediğim yere hazırladı. Pencereden sizi seyretti ve kutuyu nereye sakladığınızı gördü. Siz çıkar çıkmaz da camı kesip ipin halkasını çekti.”

“Belki öyle ama mesafe o kadar uzak ki hırsızın vasistastan uzanıp pencerenin koluna ulaşması imkânsız.”

“O zaman uzanıp pencereyi açamıyorsa vasistastan içeri girmiştir.”

“İmkânsız, orası yetişkin birinin giremeyeceği kadar dar.”

“O zaman hırsız, yetişkin biri değildi.”

“Ne?”

“Kesinlikle. Eğer vasistas bir yetişkin için çok darsa o zaman bir çocuk girmiştir.”

“Bir çocuk!”

“Arkadaşınız Henriette’in bir çocuğu olduğunu söylememiş miydiniz?”

“Aslında... Raoul adında bir oğlu vardı.”

“O zaman çok büyük bir olasılıkla hırsızlığı Raoul yaptı.”

“Bunu nasıl kanıtlayabilirsiniz?”

“Kanıt mı? Bir sürü var. Mesela...”

Durup birkaç saniye düşündü. Sonra devam etti:

“Mesela, o köprü... Bir çocuğun evin dışından böyle bir şeyi oraya taşıması ve sonra da tekrar dışarı çıkarmasının fark edilmemesi imkânsız. O yüzden elinin altındaki, hâlihazırda var olan bir şeyi kullanmış olmalı. Henriette’in mutfak olarak kullandığı o küçük odada tencerelerini ve tabaklarını koymak için kullandığı raflar vardı, değil mi?”

“Hatırlayabildiğim kadarıyla iki raf vardı.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“O rafların desteklerine gerçekten de çiviyle çakılarak tutturulmuş olduğundan emin olmamız gerek. Çünkü eğer tutturulmuşlarsa çocuğun bunları yerlerinden çıkarıp bir araya getirdiğini ve böylece köprüsünü oluşturduğunu düşünebiliriz. Belki de orada bir soba da vardır ve çocuğun vasistası açmak için kullandığı ucu çengelli maşayı da orada bulabiliriz.”

Kont tek kelime etmeden salondan çıktı ve bu kez orada kalanlar ilk seferinde hissettikleri merak ve endişeyi yaşamadılar. Hepsi de Floriani'nin tahminlerinde yanılmadığından emindi. Genç adam bunları kendisi yaşamış gibi kesin bir dille anlatıyordu ve söylediklerini doğrulamak oldukça kolaydı.

Kont gelip de, “Çocuk yapmış. Her şey bunu kanıtlıyor,” dediğinde kimse şaşırmadı.

“Rafları ve maşayı gördünüz mü?”

“Evet... Rafların çivileri çıkarılmıştı. Maşa da orada duruyordu.”

Kontes bağırdı:

“Demek çocuk... Annesi deseniz daha doğru olurdu. Suçlu olan Henriette. Oğlunu bunu yapmaya zorlamıştır kesin.”

“Hayır,” dedi şövalye. “Annenin bununla hiçbir alakası yok.”

“Saçmalık! İkisi aynı odada kalıyorlardı. Çocuk annesinin haberi olmadan bunu yapmış olamaz.”

“Aynı odada kalıyorlardı ama tüm bunlar gece, anne yan odada uyurken oldu.”

“Ya kolye?” diye sordu kont. “Kolye, çocuğun eşyaları arasında bulunurdu o zaman.”

“Doğru! Ama çocuk dışarı çıkmıştı. O sabah onu kitap okurken bulduğunuzda çocuk okuldan yeni gelmişti ve belki de komiser zamanını masum anneye kaybetmek yerine çocuğun okul kitaplarının bulunduğu masayı incelese daha iyi olurdu.”

“Belki öyle ama Henriette’in her yıl aldığı iki bin frankı nasıl açıklıyorsunuz o zaman? Bu da onun bu suça ortak olduğunu kanıtlamıyor mu?”

“Eğer suç ortağı olsaydı para için size teşekkür eder miydi? Hem, bu kadın yakından takip edilmiyor muydu? Ama çocuk özgür olduğu için kolaylıkla komşu şehirlere gidip tüccarlardan biriyle pazarlık etmiş, sonra ona bir ya da iki elmas satıp parayı Paris’ten yollamasını, bunu her yıl tekrar etmesini istemiş olabilir.”

Dreux-Soubise ve konukları tarif edemedikleri bir endişe içindeydiler. Florianî’nin tavırları ve ses tonundaki bir şey -en başından beri kendine duyduğu aşırı güvenden daha fazla bir şey- kontun sinirlerine dokunuyordu. Ona karşı hoş duygulardan ziyade düşmanca

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

duygular beslemesine neden olan alaycılık tınıları vardı sesinde.

Ama kont gülmeye çalışıyordu.

“Tüm bunlar çok zekice ve ilginç! Tebrik ediyorum! Ne kadar parlak bir hayal gücünüz var!”

Son derece ciddi bir şekilde, “Hayal gücü falan yok,” dedi Floriani. “Sadece olayları olmuş olabilecekleri gibi tasvir ediyorum size.”

“Nereden biliyorsunuz bunları?”

“Sizin anlattıklarınızdan. Şehirde tek başlarına yaşayan bir anne ve çocuğunun hayatını hayal ediyorum; annenin hastalığını, çocuğun annesinin hayatını kurtarmak ya da en azından son günlerini rahat geçirtmek amacıyla değerli taşları satmak için yaptığı planları. Anne hastalığına yenilir. Ölür. Yıllar geçer. Çocuk büyüyüp adam olur ve sonra... İşte buradan sonrasını hayal gücüme bırakıyorum. Bu adamın çocukluğunun geçtiği yere dönmek istediğini ve dönünce de annesini suçlayan bazı insanlarla karşılaştığını farz edelim. Geçmişteki bu dramın yaşandığı yerde böyle bir yüzleşmenin ne kadar ilginç olabileceğinin farkında mısınız?”

Kelimeleri birkaç saniyelik sessizlikte yankılanır gibi oldu ve dışarıdan bakıldığında Dreux Kontu ve Kontesi'nin suratlarında şaşkın ifadelerle Floriani'nin demek istediklerini anlamaya çalıştıkları ve daha sonra

da anladıklarında korku ve kederle baktıkları görülebilirdi. Kont mırıltıyla şöyle dedi:

“Siz kimsiniz?”

“Ben? Palermo’da tanıştığınız ve birkaç kez evinize davet etme inceliğini gösterdiğiniz şövalye Floriani.”

“O zaman bu anlattıklarınız ne demek oluyor?”

“Ah! Hiçbir şey! Benim için bu sadece eğlence. Eğer hâlâ yaşıyorsa, Henriette’in oğlunun suçlu olduğunu ve bunu da annesi mutsuz olduğu için, bir hizmetçi olarak işini kaybetme noktasında olduğu için, annesinin kederini görüp mutsuz olduğu için yaptığını anlatmaya çalışıyorum sadece.”

Floriani bastırduğu duygularla konuşuyordu, ayağa kalktı ve kontese doğru eğildi. Hiç şüphe yoktu. Şövalye Floriani Henriette’in oğluydu. Tavırları ve söyledikleri bunu kanıtlıyordu. Dahası, kendisi de bunun anlaşılması için duyduğu isteği açık açık göstermiyor muydu?

Kont tereddüt etti. Bu küstah konuğa nasıl davranmalıydı? Polisi mi aramalıydı? Bir skandal mı yaratmalıydı? Yıllar önce kendisini soyan adamın maskesini düşürmeli miydi? Ama bu olay yıllar önceydi! Ve kim, çocuğun suçlu olduğu gibi saçma bir hikâyeye inanırdı ki? Hayır, durumu kabullenip Floriani’nin söylediklerindeki gerçek anlamı anlamamış gibi yapmak daha iyiydi. Bu yüzden genç adama dönüp şöyle dedi:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Hikâyeniz merak uyandırıcı, eğlenceli. Gerçekten de bayıldım. Ama bu genç adama, bu örnek evlada ne oldu sizce? Umarım, harikulade bir başlangıç yaptığı kariyerini bırakmamıştır.”

“Ah! Kesinlikle bırakmadı.”

“Böylesi bir başlangıçtan sonra tabii bırakmaz! Daha altı yaşında Kraliçenin Kolyesini, Marie-Antoinette’in çok istediği meşhur kolyeyi çalmış.”

Floriani de kontun ruh haline bürünerek konuşmasına devam etti:

“Ve bu kolyeyi çalarken kendisinden en ufak bir şüphe bile duyulmadı, kimse pencerenin durumunu incelemeyi akıl edemedi ya da pencere denizliğinin çok temiz olduğunu fark etmedi. Çocuk, penceredeki toz katmanında bıraktığı izleri yok etmek için pencere denizliğini silmişti. Kabul etmeliyiz ki bu, o yaştaki bir çocuğun başını döndürmek için yeterliydi. Her şey çok kolay değil miydi? Sadece onu istemesi ve sonra da elini uzatıp alması yeterli olacaktı.”

“Ki uzattı da.”

Şövalye gülerek, “İki elini hem de,” dedi.

Salonda bulunanlar şaşkındı. Kendini Floriani diye tanıtan bu adamın hayatını nasıl bir gizem çevreliyordu? Altı yaşında hırsızlığa başlayan ve bugün de heyecan arayışı

Maurice Leblanc

içinde ya da daha ziyade gücenikliğini gidermek için kurbanına kendi evinde küstahça, düşüncesizce ama nazik bir konuğun zarafeti ve inceliğiyle meydan okuyan bir maceracının kim bilir ne kadar harika bir hayatı vardı?

Floriani ayağa kalkıp kontese hoşça kalın demek için yaklaştı. Kontes farkında olmadan irkilince genç adam gülümsedi:

“Ah! Madam, benden korkuyorsunuz! Buradaki soy-tarı rolümü fazla mı ciddiye aldım yoksa?”

Kontes kendini toparlayıp her zamanki neşesiyle cevap verdi:

“Hayır beyefendi. Aksine bu hayırlı evlat efsanesi çok ilgimi çekti ve kolyemin de böyle parlak bir yaz-gıya sahip oluşuna sevindim. Ama bu kadının... Yani Henriette’in oğlunun bu mesleği özellikle mi seçtiğini düşünüyorsunuz?”

Floriani omuzlarını silkip cevap verdi:

“Böyle olduğuna eminim. Dahası işini ciddiye alıyor olmalı, aksi takdirde bu durumdan sıkılırdı.”

“Nasıl yani?”

“Sizin de bildiğiniz gibi kolyedeki elmasların büyük çoğunluğu sahteydi. Gerçek olan birkaç taş İngiliz kuyumcunun birinden alınmış, diğer taşlar da zaruri ihtiyaçları karşılamak için birer birer satılmıştı.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Kontes, “Yine de o Kraliçenin Kolyesiydi,” dedi mağrur bir ifadeyle. “Ve bu da Henriette’in oğlunun anlayabileceği bir şey değildi.”

“Madam, çocuk o elmaslar gerçek olsun ya da olmasın, kolyenin bir gösteriş nesnesinden, bir sembolden başka bir şey olmadığını farkındaydı.”

Kont hışımla hareket edecek oldu ama eşi onu durdurdu.

“Bakın,” dedi, “eğer bahsettiğiniz adamda azıcık onur olsaydı...”

Kontes’in Floriani’nin ciddi tavırlarından gözü korkmuştu, bu yüzden duraksadı.

“Eğer o adamda azıcık onur olsaydı...” diye tekrarladı Floriani.

Kontes onunla bu şekilde konuşarak bir şey elde edemeyeceğini hissetti ve tüm öfkesine ve ayaklar altına alınmış gururu yüzünden titremesine rağmen neredeyse kibar denebilecek bir tavırla şöyle dedi:

“Efendim, efsaneye göre Retaux de Villette kolye kendisindeyken Jeanne de Valois ile birlikte bütün elmasları dağıtsalar da çerçeveyi bozmaya cesaret edememiş. Elmasların sadece bir süs, bir aksesuar olduğunu ve asıl önemli olanın sanatçının yaratımı olan çerçeve olduğunu anlamış ve bu yüzden buna saygı göstermiş. Sizce bu adam da aynı şeyleri hissetmiş midir?”

“O çerçevenin hâlâ var olduğundan şüphem yok. Çocuk buna saygı göstermiştir.”

“Neyse, eğer karşılaşacak olursanız ona bir ailenin malı ve gururu olan bir yadigârı hak etmediği halde elinde tuttuğunu ve her ne kadar elmasları alınmışsa da Kraliçenin Kolyesinin halen Dreux-Soubise evine ait olduğunu söylersiniz. O kolye ismimiz ya da onurumuz gibi bize ait bir şey.”

Şövalye sadece şöyle dedi:

“Söylerim madam.”

Sonra kontese reverans yapıp kont ve diğer konukları selamlayarak salondan ayrıldı.

Dört gün sonra Dreux Kontesi masasının üzerinde kardinal armasını taşıyan, kırmızı deriden bir kutu bulundu. Açıp bakınca Kraliçenin Kolyesini gördü.

Fakat uyum ve mantık için uğraşan bir adamın hayatındaki her şeyin aynı amaca hizmet etmesi gerektiği –ve ufak bir reklamın da zararı olmayacağı- için ertesi gün *Echo de France*’da olay yaratan şu satırlar yayımlandı:

Dreux-Soubise ailesinden çalınan meşhur mücevher, Kraliçenin Kolyesi, Arsen Lüpen tarafından bulunup derhal asıl sahiplerine teslim edildi. Böylesi ince ve kahramanca bir davranış alkışı hak ediyor doğrusu.

6

Kupa Yedili

Bana sık sık sorarlar: “Arsen Lüpen’le nasıl tanıştınız?”

Kimse Arsen Lüpen’i tanımadığımdan şüphelenmez. Bu gizemli adamla ilgili topladığım bilgiler, sunduğum çürütülemez gerçekler, ortaya çıkardığım yeni kanıtlar, halkın gizli nedenlerini ya da görünmeyen mekanizmalarını keşfedemedi, yalnızca bariz işaretlerini gördüğü olayları yorumlamam. Tüm bunlar benim Lüpen’le çok samimi değilse de en azından arkadaş olduğumuzu ve birbirimize güven duyduğumuzu gösteriyordu.

İyi de, onunla nasıl tanışmıştım? Neden onun tarihçisi olma ayrıcalığına erişmişim? Neden bir başkası değil de, ben?

Cevap basit, sadece şans. Meziyetlerim göz önünde bulundurulmamıştı. Beni Lüpen’in önüne çıkaran şanstı. Şans eseri onun en tuhaf ve gizemli maceralarından birine katılmışım ve yine şans eseri onun hari-kulade bir sahne yönetmeni olduğu bir oyunda aktör

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

olmuştum; bu karanlık ve karmaşık oyun o kadar dehşet verici olaylarla doluydu ki şimdi bunu anlatırken büyük utanç duyuyorum.

İlk perde, hakkında çok şey konuşulmuş olan, Haziranın yirmi ikisini yirmi üçüne bağlayan gecede geçiyor. Ve ben bu olaydaki garip davranışlarımı eve dönüş yolundaki sıra dışı ruh halime bağlıyorum. Arkadaşlarımla birlikte Cascade restoranında akşam yemeği yemiş ve tüm akşam boyunca orkestranın melankolik vals ezgileri eşliğinde sigaralarımızı tütürürken yalnızca cinayetler ve hırsızlıklar, karanlık ve korkutucu entrikalar hakkında sohbet etmiştik. Bu tarz konuşmalar gece uykusu için her zaman kötü bir hazırlık olmuştur.

Gece bitince, Saint Martin kardeşler otomobilleriyle evlerine gittiler. Altı ay sonra Fas cephesinde trajik bir şekilde can verecek olan neşeli, pervasız Jean Daspry ve bense karanlık, ılık gecede evlerimize yürüdük. Neuilly yakınlarındaki ufak evime yaklaştığımızda, Maillot Bulvarı'nda Daspry şöyle dedi:

“Hiç korkuyor musunuz?”

“Nereden çıktı şimdi?”

“Ama bu ev çok ıssız. Komşular yok... Boş araziler... Gerçekten de, ben korkak biri değilim ama yine de...”

“Yani, gerçekten de içimi açtınız.”

Maurice Leblanc

“Ah! Başka ne diyebilirim ki? Saint Martin kardeşler haydutlarla ilgili hikâyeleriyle beni etkilediler.”

Arkadaşımla el sıkıştık ve o kendi yoluna devam etti. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım.

“Hıh, ne kadar güzel!” diye mırıldandım. “Antoine mumu yakmayı unutmuş.”

Sonra birden hatırladım: Antoine evde değildi, ona izin vermiştim.

Bir anda gecenin karanlığı ve sessizliği içimi daralttı. Merdivenleri parmak uçlarımda çıktım ve koşarak odama vardım, sonra hiç alışkanlığım olmadığı halde kapıyı kilitleyip sürgüyü çektim. Hemen mumu yaktım.

Mumun ışığı cesaretimi yerine getirdi. Yine de -büyük ve güçlü- tabancamı sakladığım yerden çıkarıp yatağımın yanına koydum. Bu önlem beni rahatlatmıştı. Yatağıma uzandım ve her gece olduğu gibi uykumun gelmesi için kitap okumaya karar verdim.

Sonra büyük bir şaşkınlık yaşadım. Kitap ayracı olarak kullandığım kâğıt bıçağının yerinde bir zarf buldum, zarfın üzerinde kırmızı balmumundan beş tane mühür vardı. Bana gelmişti ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Acil

Bir mektup! Bana gelen bir mektup! Bunu buraya

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

kim koymuş olabilirdi ki? Gergin bir halde, zarfı yırtarak açtım ve mektubu okudum:

Bu mektubu açtığınız andan itibaren ne olursa olsun, ne duyarsanız duyun kıpırdamayın, çığlık atmayın. Aksi takdirde ölürsünüz.

Ben korkak biri değilimdir ve gerçek tehlikelerle yüzleşebilir ya da hayal gücümün yarattığı diğer tehlikelere gülümseyip geçebilirim. Ama tekrar etmeme izin verin, o an zihnim her zamankinden farklı bir durumdaydı, her şeyden etkilenebilecek durumdaydım ve sinirlerim gergindi. Dahası, o anki durumumda en cesur kişileri bile rahatsız edecek kadar şaşırtıcı ve gizemli bir şeyler yok muydu?

Titreyen parmaklarımla kâğıdı kavradım ve o tehditkâr kelimeleri tekrar tekrar okudum: *Kıpırdamayın, çığlık atmayın. Aksi takdirde ölürsünüz.* “Saçmalık!” diye düşündüm. “Bu bir şaka, hem de eşek şakası.”

Gülmek üzereydim, hem de yüksek sesle kahkaha atacaktım. Beni kim engelleyebilirdi ki? Hangi korku boğazımı düğümlüyordu şimdi?

En azından, mumu söndürebilirdim. Hayır, bunu yapamazdım. *Kıpırdamayın yoksa ölürsünüz*, yazıyordu mektupta.

Fakat neden en kesin gerçeklerden bile daha ikna

edici olan telkinlerle mücadele ediyordum ki? Sadece gözlerimi kapatmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım.

O anda ufacık bir ses duydum, arkasından bir çıtırtı geldi. Seslerin çalışma odası olarak kullandığım büyük odaya geldiğini tahmin ettim. Yatak odamla çalışma odam arasında ön oda da diyebileceğimiz ufak bir oda vardı.

Gerçek tehlikenin yaklaşması beni epey heyecanlandırdı ve ayağa kalkıp tabancamı elime almayı ve çalışma odama koşmayı istedim. Ama ayağa kalkmadım, sol penceredeki perdelerden birinin kıpırdadığını görmüştüm.

Hiç şüphem yoktu, perde kıpırdamıştı. Hâlâ da kıpırdıyordu. Ve sonra... Ah! Perdeler ve pencere arasındaki daracık yerde oldukça bariz bir şekilde bir insan silueti gördüm; o siluet perdelerin düzgün bir şekilde aşağı inmesini engelliyordu.

Ayrıca o adamın perdenin büyük delikleri arasından beni gördüğü neredeyse kesindi. O an durumu kavradım. Bu adamın görevi diğerleri ganimetlerini dışarı taşıırken bana göz kulak olmaktı. Ayağa kalksam! Tabancamı elime alsam? İmkânsızdı... Adam oradaydı! En ufak hareketimde, çılgılımda ölürdüm.

Sonra evi sallayan korkunç bir gürültü duyuldu, ardından daha hafif sesler geldi, sanki birileri çekiçle bir şeylere vuruyordu. En azından şaşkına dönmüş zihnim

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

durumu böyle algılamıştı. Bunlara başka sesler de karıştı; evime girenlerin sadece arsız değil, aynı zamanda kesintiye uğramayacaklarından emin olduklarını da kanıtlayan bir gürültü çıkıyordu.

Haklılardı: Kıpırdamadım. Şimdi bu korkaklık mıydı? Hayır, daha çok acizlikti, tedbir olsun diye vücudumun herhangi bir kısmını hareket ettiremememdi. Mantıklı davranıyordum, hem neden mücadele edecektim ki? O adamın arkasında yardımına gelecek on adam daha vardı. Birkaç kilim ve bibloyu kurtaracağım diye hayatımı riske mi atacaktım?

Gece boyunca bu işkence devam etti. Dayanılamaz bir işkence, korkunç bir kederdi bu! Gürültüler kesilmişti ama yeniden başlamasını bekliyordum hep. Ve şu adam! Elinde silahla, başımda bekleyen adam! Korku dolu gözlerimi onun tarafına sabitlemişim. Kalbim deli gibi atıyor, alnımdan ve vücudumdaki her hücreden terler fışkırıyordu!

Birden büyük bir rahatlama hissettim; sütçü arabası bulvar boyunca ilerliyordu, sesinden tanımışım ve aynı anda yeni günün ilk ışıklarının kapalı panjurlardan girip içeriye aydınlatmaya çalıştıklarını fark ettim.

En sonunda gün ışığı odama girdi. Yoldan başka araçlar da geçmeye başladı. Ve gecenin tüm hayaletleri ortadan kayboldu.

Maurice Leblanc

Sonra bir kolumu yavaşça ve dikkatle yan tarafıma uzattım. Gözlerim perdeye sabitlenmiş bir şekilde nereye ateş etmem gerektiğini hesapladım; yapmam gerekenleri tam olarak düşündükten sonra tabancamı çabucak elime aldım ve ateş ettim.

Kurtuluşumun verdiği heyecanla bağırarak yataktan fırladım ve pencereye koştum. Mermi perdeyi ve camı delip geçmişti. Adama gelince, onu göremedim ve... Çünkü orada adam falan yoktu.

Hiç kimse! Yani gece boyunca perdedeki bir kaba-rıklığa bakıp durmuştum! Ve o süre boyunca suçlular... Öfkeyle ve hiçbir şeyin durduramayacağı bir kararlılıkla anahtarı kilitte döndürüp kapıyı açtım, ön odayı geçip başka bir kapıyı daha açtım ve çalışma odasına daldım.

Ancak daha kapı eşiğinde şaşkınlıkla, nefes nefese kalakaldım, odamda birinin olmamasının verdiği şaşkınlıktan daha büyük bir şaşkınlıktı bu: Çalındığını düşündüğüm her şey, mobilyalar, tablolar, eski duvar halıları, her şey yerli yerindeydi!

Bu inanılmazdı! Gözlerime inanamıyordum. Ama o patırtılar, eşyaların çalındığına işaret eden gürültüler? Odada bir tur atıp duvarları inceledim, tanıdığım nesnelerin yerlerinde olup olmadıklarını kontrol ettim. Hiçbir şey çalınmamıştı! Ve daha da rahatsız edici

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

olanı, içeri girenlere dair hiçbir iz olmamasıydı; ne bir sandalyenin yeri değiştirilmişti ne de bir ayak izi vardı.

“Tamam, tamam!” dedim kendi kendime, ellerimi şaşkına dönmüş şekilde başıma bastırıırken. “Herhalde delirmedim! Bir şeyler duyduğuma eminim!”

Odayı santim santim, dikkatle inceledim. Boşunaydı. Tabii ki... Bunu bir keşif olarak sayabilir miydim? Küçük bir İran halısının altında bir oyun kartı bulmuştum, sıradan bir kupa yedilisi; fakat merak uyandıran bir farklılığı vardı. Kartın üzerindeki yedi kırmızı noktanın -daha doğrusu kalbin- her birinin uç tarafında sanki bir delgeçle açılmış gibi görünen yuvarlak ve tek tip delikler vardı.

Hepsi bu kadardı. Bir kart ve kitabımın arasında buldum bir mektup. Bunlardan başka bir şey yoktu. Ama bunlar bile bir rüya görmediğimi kanıtlamaya yetmez miydi?

Gün boyunca çalışma odasındaki aramalarım devam ettim. Burası böyle küçük bir ev için fazla büyük bir odaydı ve dekorasyonu da onu tasarlayan kişinin tuhaf zevklerini sergiliyordu. Zemin çok renkli taşlardan oluşan bir mozaikti ve bu mozaiklerle geniş, simetrik desenler oluşturulmuştu. Duvarlarda da benzer mozaikler vardı. Pompei alegorileri, Bizans’la ilgili kompozisyonlar, Orta Çağ freskleri... Şarap fıçısının üstüne

ata biner gibi binmiş çocuk Baküs. Sağ elinde kılıcıyla, altından bir taç giymiş, uzun sakallı bir imparator.

Sanatçı atölyelerinde bulunanlar tarzında, yüksek ve geniş bir pencere vardı ve bu, odadaki tek pencereydi. Geceleri hep açık olduğu için adamların bir merdiven yardımıyla buradan içeri girmiş olmaları muhtemeldi. Ama yine de kesin değildi. Merdiven ayaklarının pencerenin aşağısındaki toprakta iz bırakması gerekirdi: Ama hiçbir iz yoktu. Evin etrafındaki çimenlerde ayak izleri olması gerekirdi: Ama yoktu.

Elimdeki gerçekler çok saçma ve tutarsız olduğu için polise haber vermeyi hiç düşünmediğimi itiraf ediyorum. Bana gülerlerdi. Ancak, iki gün sonra çıkacak olan *Gil Blas* dergisine yaşadıklarımı yazmıştım. Beni çok etkileyen bu macerayı detaylarıyla anlatmıştım.

Anlattıklarım bazılarının ilgisini çekti ama kimsenin bunu ciddiye almadığını ve gerçekten yaşanmış bir olaydan ziyade kurgulanmış bir şey olarak gördüklerini fark ettim. Saint-Martin kardeşler benle dalga geçti. Ama bu gibi konulara ilgisi olan Daspry beni görmeye geldi, odaları inceledi fakat bir sonuca ulaşamadı.

Ancak birkaç gün sonra kapı zili çaldı ve Antoine gelip bir adamın benle görüşmek istediğini söyledi. İsmi vermemişti. Antoine'a onu yanıma getirmesini söyledim.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Adam kırklı yaşlarında, çok esmer ve neşeli biriydi ve oldukça kaba tavırlarıyla çelişen, hafif eski de olsa zevk sahibi olduğunu gösteren temiz, düzgün kıyafetler giymişti.

Hiçbir giriş konuşması yapmadan -sosyal statüsü hakkında duyduğum şüpheleri doğrulayan kaba bir sesle- şöyle dedi:

“Beyefendi, kafelerden birinde otururken elime *Gil Blas* geçti ve yazınızı okudum. Anlattıklarınız çok ilgi-mi çekti.”

“Teşekkür ederim.”

“Ve işte buradayım.”

“Ah!”

“Evet, sizle konuşmak için. Anlattıklarınızın hepsi doğru mu?”

“Kesinlikle doğru.”

“Sizin eklediğiniz hiçbir şey yok, değil mi?”

“Yok.”

“O zaman, belki de size bazı bilgiler verebilirim.”

“Sizi dinliyorum.”

“Olmaz.”

“Neden?”

Maurice Leblanc

“İlk önce gerçeklerin sizin anlattığınız gibi olduğundan emin olmalıyım.”

“Emin olmak için ne yapmanız gerek?”

“Bu odada tek başıma kalmam gerek.”

Şaşkınlık içinde adama baktım.

“Anlayamadım.”

“Yazınızı okurken aklıma gelen bir şeydi bu. Bazı detaylar daha önce karşılaştığım bir vakadakinin aşırı derecede benziyor. Eğer yanılıyorsam başka bir söylemeyeceğim. Ve gerçeği teyit etmenin tek yolu da benim burada tek başıma kalmamdan geçiyor.”

Bu teklifin altından ne çıkacaktı? Sonra, adamın aşırı derecede gergin ve endişeli olduğunu fark ettim. Ama aynı zamanda, her ne kadar biraz şaşırırsam da, istediği şeyde özellikle tuhaf bir şey bulamadım. Dahası, meraklanmıştım!

Bu yüzden şöyle dedim:

“Pekâlâ. Ne kadar süre istiyorsunuz?”

“Ah! Üç dakikadan fazla değil. Bana üç dakika verin, sonra yanınıza gelirim.”

Odadan çıktım. Saatimi elime aldım. Bir dakika geçti. İki dakika... Neden bu kadar karamsar hissediyordum? Neden bu dakikalar böyle tuhaf geliyordu?

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

İki buçuk dakika... İki dakika kırk beş saniye... Sonra, bir el silah sesi duydum.

Merdivenleri hızla çıkıp odaya girdim. Korkuyla çığlık atmışım.

Odanın ortasında adam sol tarafına dönmüş, hareketsiz uzanıyordu. Alnındaki bir yaradan beyin parçacıklarıyla beraber kan akıyordu. Elinin yakınında namlusundan hâlâ duman çıkan bir tabanca vardı.

Adam birden sarsıldı, sonra her şey bitti.

Ama bu dehşet verici manzaranın yanında aklıma bir şey geldi, yardım istemek için bağırmamıştım. Hemen dizlerimin üstüne çöktüm ve adamın nefes alıp almadığına baktım. Yerde, adamın bir metre kadar uzağında bir oyun kartı gördüm. Yine kupa yedilisiydi!

Kartı elime aldım. Yedi noktanın her birinin sivri taraflarında delikler açılmıştı.

Yarım saat sonra Neuilly'den komiser geldi, ardından adli tabip ve Mösyö Dudouis geldiler. Cesede dokunmamaya özen göstermiştim. Ön soruşturma kısa sürdü ve hiçbir sonuca ulaşamadı.

Ölen adamın ceplerinde hiçbir şey bulunamamıştı, giysilerinin herhangi birinde isim yoktu, gömleğinde ya da mendilinde isminin baş harfleri işlenmemişti. Yani kim olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Odada

her şey eskisi gibi yerli yerindeydi. Mobilyaların yeri değiştirilmemişti, biblolar da eski yerindeydi. Yine de bu adam evime sırf kendini öldürmek için gelmiş ya da intihar etmek için en uygun yerin evim olduğunu düşünmüş olamazdı! Bu çaresizlik kokan hareketi için bir neden olmalıydı ve bu neden de hiç şüphesiz onun burada tek başına geçirdiği üç dakika içinde öğrendiği bir gerçek olmalıydı.

Neydi bu gerçek? Adam ne görmüştü ki? Neye şaşır-mıştı? Nasıl korkunç bir gerçeği keşfetmişti? Bu sorula-ra bir cevap bulamıyordum.

Ama son anda hepimiz için büyük önem taşıyan bir şey keşfettik. İki görevli, cesedi sedyeye taşırken adamın sol eli hareket ettirilince içinden buruşturul-muş bir kartvizit düştü.

Kartın üstünde şöyle yazıyordu: *Georges Ander-matt, 37, Berri Sokağı.*

Ne anlama geliyordu bu? Georges Andermatt Paris'te yaşayan, zengin bir bankacı ve aynı zamanda Fransa'daki metal sanayisi için büyük bir itici güç olan Metal Borsası'nın kurucusu ve başkanıydı. Prensler gibi yaşıyordu; pek çok at arabası, otomobili ve paha-lı yarış atları vardı. Verdiği davetler büyük rağbet gö-rürdü ve eşi Madam Andermatt zarafeti ve güzelliğiyle nam salmıştı.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Bu adam Andermatt olabilir mi?” diye sordum.

Mösyö Dudouis eğilip adama baktı.

“O değil. Mösyö Andermatt soluk benizli ve hafif kır saçlı bir adamdır.”

“Ama bu kartvizitin işi ne?”

“Telefonunuz var mı beyefendi?”

“Evet, antrede. Benimle gelin.”

Mösyö Dudouis rehberine baktı, sonra santralden 415-21 numarasının bağlanmasını istedi.

“Mösyö Andermatt’ın evi mi? Lütfen, kendisine Mösyö Dudouis’in arayıp derhal Maillot Bulvarı, 102 numaraya gelmesini söylediğini iletir misiniz? Çok önemli.”

Yirmi dakika sonra Mösyö Andermatt otomobilinden indi. Olan biten kendisine açıklandıktan sonra cesedin yanına götürüldü.

Duygulandığı suratından belli oluyordu, sonra alçak bir ses tonuyla ve görünüşe göre gönülsüzce şöyle dedi:

“Etienne Varin.”

“Onu tanıyor muydunuz?”

“Hayır... Yani, en azından... Sadece göz aşinalığı. Erkek kardeşi...”

“Bir kardeşi var mı?”

“Evet, Alfred Varin... Bir keresinde bir iş meselesi için beni görmeye gelmişti. Konu neydi unuttum.”

“Nerede yaşar peki?”

“İki kardeş birlikte yaşıyor. Sanırım Provence Sokağı’nda.”

“Neden intihar etmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Hiç yok.”

“Peki, elinde tuttuğu kartvizit? Üstünde adresiniz olan bir kartvizit!”

“Bilemiyorum. Tesadüf eseri eline geçmiş olabilir, araştırırsanız nasıl geçtiğini de bulursunuz zaten.”

Çok tuhaf bir tesadüf, diye düşündüm ve diğerlerinin de benle aynı izlenime kapıldıklarını hissettim.

Ertesi gün gazetelerde çıkan yazıların da bizim düşündüklerimizi yansıttığını gördüm, bu konuyu tartıştığım arkadaşlarımla hepsi de benle aynı fikirdeydi. Yedi noktası da delinmiş kupa yedililerini bulduktan ve evimdeki açıklanamayan iki olayın gerçekleşmesinden sonra bu kartvizit, olayların üstündeki sır perdesini aralayacak gibi duruyordu. Bu kartvizit sayesinde gerçekler ortaya çıkabilirdi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Ama beklentilerimizin aksine Mösyö Andermatt'ten de fazla bir bilgi çıkmadı.

“Tüm bildiklerimi anlattım size. Daha ne yapabiliyim ki? Kartvizitimin böyle bir yerde bulunmasına gerçekten çok şaşırdım ve herkes gibi ben de bu olayın açıklığa kavuşmasını bekliyorum.”

Olay açıklığa kavuşturulamadı. Resmi soruşturmalar sonucu Varin kardeşlerin İsviçre kökenli oldukları, değişik isimler altında hareketli bir hayat yaşadıkları, kumarhane kapılarını aşındırdıkları, bir dizi soyguna karıştıkları için polis tarafından tutuklanıp dağıtılan yabancı bir çeteyele işbirliği yaptıkları öğrenilmişti. Varin kardeşlerin altı yıl önce yaşadıkları Provence Sokağı, 24 numarada kimse onları tanımıyordu.

İtiraf ediyorum, bana göre bu vaka o kadar karmaşıktı ki sorunun çözülebileceğine çok az ihtimal veriyordum, bu yüzden bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdim. Ama o süre zarfında sık sık görüştüğüm Jean Daspry konuya her geçen gün daha çok ilgi göstermeye başlamıştı.

Bir gazetenin yabancı bir gazeteden alıp yeniden bastığı ve üzerine yorumlar yaptığı bir haberi bana gösteren de oydu:

Deniz savaşlarında bir devrim yapması beklenen yeni denizaltı modelinin ilk denemesi, ismi son ana

kadar gizli tutulan bir yerde İmparator'un katılımlıyla gerçekleştirilecek. Söylentilere göre denizaltının adı "Kupa Yedilisi" olacak.

Kupa Yedilisi! Sadece bir tesadüf müydü? Yoksa bu denizaltının adıyla yaşadığım olaylar arasında bir bağlantı kurulabilir miydi? Ama nasıl bir bağlantı? Burada olanlarla denizaltı arasında bir ilişki kurulamazdı ki.

"Nereden biliyorsunuz ki?" diye sordu Daspry. "Genellikle en farklı olaylar aynı nedenden kaynaklanır."

İki gün sonra yine yabancı bir gazeteden alınıp yayımlanmış şu haber vardı:

Kısa süre sonra kullanılmaya başlanacak olan yeni denizaltı "Kupa Yedilisi"nin planlarının Fransız mühendisler tarafından çizildiği söyleniyor. Mühendisler kendi vatandaşlarından destek alamayınca İngiliz Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'yla müzakerelere girmişler. Bu haberi sizlere esef duyarak veriyoruz.

Kısa süre önce oldukça heyecan uyandıran böyle hassas konulara gereğinden fazla aleniyet vermek istemiyorum. Yine de bu olaydan zarar görmem gibi bir tehlike söz konusu olmadığı için *Echo de France*'da yayımlanan ve zamanında oldukça merak uyandırıp Kupa Yedilisi gizemini büyük ölçüde aydınlatan bir yazıdan bahsetmek istiyorum.

Salvator imzasıyla yayımlanan yazı şöyleydi:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

KUPA YEDİLİSİ MESELESİ

SIR PERDESİ AZ DA OLSA ARALANDI

*Sözü uzatmayacağız. On yıl önce, zamanını ve parasını devam ettiği çalışmalara adamak isteyen genç mühendis Louis Lacombe işinden istifa etti ve Maillot Bulvarı'ndaki 102 numaralı evi kirala-
dı. Bu küçük ev yakın zaman önce inşa edilmiş ve İtalyan bir kontun zevkine göre dekore edilmişti. Genç mühendis biri, kendisine ön denemeler konusunda yardım eden ve diğeri de mali konularda destek veren Lozanlı Varin kardeşler vasıtasıyla Metal Borsası'nın kurucusu Georges Andermatt'la tanıştı-
rıldı.*

Lacombe, birkaç görüşmeden sonra bankacıyı üzerinde çalıştığı denizaltı konusunda ikna etmeyi başardı ve icat son halini alır almaz Mösyö Andermatt'ın nüfuzunu kullanarak Deniz Kuvvetleri Komutanı'nı bir dizi denemeler yapması için ikna etmesine karar verdiler.

İki yıl boyunca Louis Lacombe Andermatt'ın evini sık sık ziyaret etti ve orijinal planında kaydettiği gelişmeleri bankacıya bildirdi, sonra bu günlerden birinde işinin son halini aldığına kanaat getirince Mösyö Andermatt'tan Deniz Kuvvetleri Komutanı'yla iletişime geçmesini istedi.

O gün Louis Lacombe Mösyö Andermatt'ın evinde akşam yemeği yedi. Gece on bir buçuk sularında evden ayrıldı. O zamandan beri de kimse onu görmedi.

O günün gazeteleri dikkatle incelendiğinde genç adamın ailesinin polise başvurduğu ve savcılığın yapılabilecek bütün soruşturmaları yaptığını görüyoruz. Ancak soruşturmalardan bir sonuç çıkmadı ve genel kanıya göre tuhaf bir genç olan Louis Lacombe hiç kimseye haber vermeden tatile çıkmıştı.

Diyelim ki -her ne kadar imkânsız görünse de- bu teoriyi kabul ettik. O zaman başka bir soruyu, ülkemiz için çok önemli bir soruyu sormamız gerekir: O denizaltı planlarına ne oldu? Louise Lacombe giderken bunları da yanında mı götürdü? Yoksa hepsi ortadan kaldırıldı mı?

Kapsamlı bir araştırmadan sonra planların hâlâ var olduğunu ve Varin kardeşlerin sahipliğinde olduğunu teyit edebildik. Ama nasıl? Bu soruya henüz bir cevap bulamadık, ne de kardeşlerin daha önceki bir tarihte bunları neden satmaya çalıştıklarını biliyoruz. Planlara nasıl sahip olduklarını sorgulayacağımızdan mı korkmuşlardı? Her halükarda, korkuları uzun sürmedi ve şunu kesin bir dille söyleyebiliriz: Louis Lacombe'un planları artık yabancı bir gücün elinde ve biz de Varin kardeşlerle bu gücün temsilcisi arasında

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

geçen yazışmaları ele geçirdik. Louis Lacombe tarafından tasarlanan Kupa Yedilisi şimdi komşularımız tarafından inşa edilip gerçek hayata geçiriliyor.

Genç mühendisin icadı bu hain davranışları gerçekleştirenlerin iyimser beklentilerini karşılayacak mı bakalım? Aksini ummak için haklı nedenlerimiz olduğuna inanmak istiyoruz.

Ve bir dipnot vardı:

Son bilgiler. –Umdüğümüz gibi oldu. Özel muhabirimiz Kupa Yedilisi'nin ilk denemesinin tatmin edici olmadığı bildirdi. Yüksek ihtimalle, Varin kardeşler tarafından satılan planlar, Louis Lacombe'un ortadan kaybolduğu gün Mösyö Andermatt'a verdiği ve icadı tam olarak anlamak için mutlaka görülmesi gereken kâğıtları içermiyordu. Bu kâğıtlarda mucidin son çıkarımları ve diğer kâğıtlarda olmayan hesaplamalar ve rakamlar vardı. Bu kâğıtlar olmadan planlar eksik kalıyor, diğer yandan planlar olmadan da kâğıtlar bir işe yaramıyor.

Şimdi harekete geçip bize ait olanı geri alma zamanıdır. Bu zor bir mesele olduğu için Mösyö Andermatt'ın yardımlarına güveniyoruz. En başından beri sergilediği tuhaf ve anlaşılamaz tutumlarını açıklaması iyi olacaktır. Yalnızca Etienne Varin intihar ettiği zaman gerçekleri neden sakladığını değil,

planların ortadan kaybolduğunu çok iyi bildiği halde bunu neden anlatmadığını da açıklayacak. Ayrıca neden son altı yıldır Varin kardeşlerin yaptıklarını takip etmesi için casuslar tuttuğunu da anlatacak.

Ondan sadece laf değil, eylem de bekliyoruz. Aksi takdirde...

Ortada bir tehdit vardı ama neyle tehdit ediyorlardı? Yazının anonim yazarı Salvator, Mösyö Andermatt üzerinde ne gibi bir güce sahipti ki?

Basın ordusu Andermatt'ın üzerine saldırdı ve bankacı verdiği on röportajda da küçümser bir tavırla cevaplar verdi. Bunun üzerine *Echo de France* şu şekilde karşılık verdi:

Bundan böyle, Mösyö Andermatt -ister kendi rızasıyla, ister zorla- üstlendiğimiz işte bizle işbirliği yapacaktır.

Bu haberin yayımlandığı gün Daspry'yle birlikte akşam yemeği yedik. Gazete masanın üzerinde açılmış halde konuyu tartışıyor ve konuyu her açıdan inceliyorduk; ancak durumumuz karanlıkta yürüyen ve durmadan aynı engellere takılan birinden farklı değildi.

Birden kapı açıldı ve uşağımın haber vermesine izin vermeden ya da kapıyı çalmadan içeri bir hanımefendi girdi. Yüzü kalın bir tülün arkasına gizlenmişti.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Hemen ayağa kalkıp ona yaklaştım.

“Burada yaşayan siz misiniz beyefendi?” diye sordu bana.

“Evet, hanımefendi ama siz...”

“Dış kapı kilitli değildi.” diye açıkladı.

“Peki antre kapısı?”

Kadın cevap vermedi ve aklıma çalışanların girişini kullanmış olabileceği geldi. O girişi nasıl biliyordu ki?

Sonra utanç verici bir sessizlik oldu. Kadın Daspry’ye baktı. Kendime rağmen bir balodaymışız gibi arkadaşımı tanıttım. Kadından oturup ziyaretinin nedenini açıklamasını rica ettim.

Yüzünü örten tülü kaldırıncı onun aşırı güzel olmasa da düzgün yüz hatlarına sahip olduğunu ve en başta koyu renkli, hüzünlü gözleri yüzünden çekici bir esmer olduğunu gördüm.

Kadın sadece şöyle dedi:

“Ben Madam Andermatt.”

Şaşkınlıkla, “Madam Andermatt!” diye tekrarladım.

Kısa bir sessizlikten sonra oldukça rahat ve doğal bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Size malum konu hakkında konuşmak için geldim. Biliyorsunuz işte... Düşündüm ki eğer sizden bir şeyler öğrenebilirim...”

“Tanrı’m! Hanımefendi, gazetelerde yazanlardan başka bir şey bilmiyorum. Lütfen size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin.”

“Bilemiyorum... Bilemiyorum...”

O an kadının sakın duruşunun sahte olduğunu ve bu huzurlu havanın altında büyük bir rahatsızlığın saklandığını fark ettim. Bir anlığına yine rahatsız edici bir sessizliğe büründük.

Kadına bakmaya devam eden Daspry yaklaşıp şöyle dedi:

“Size birkaç soru sormama izin verir misiniz hanımefendi?”

“Evet, evet!” dedi neredeyse haykırarak. “Sorularınızı cevaplarım.”

“Cevap vereceksiniz... Ne sorarsam sorayım?”

“Ne sorarsanız sorun.”

Daspry biraz düşündükten sonra sordu:

“Louis Lacombe’u tanır mıydınız?”

“Evet, kocam vasıtasıyla.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Bizle beraber akşam yemeği yediği zaman.”

“O akşam, onu tekrar göremeyeceğinizi düşündürten bir şey olmuş muydu?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Hayır. Rusya’ya yolculuk yapacağından bahsetmişti ama kesin değildi.”

“O halde, onu tekrar görmeyi umuyordunuz?”

“Evet. İki gün sonra bize yine yemeğe gelecekti.”

“Ortadan kayboluşunu nasıl açıklıyorsunuz?”

“Açıklayamıyorum ki.”

“Peki, Mösyö Andermatt?”

“Bilmiyorum.”

“O halde...”

“Onun ne düşündüğüyle ilgili sorular sormayın bana.”

“*Echo de France*’da yayımlanan yazıda...”

“O yazıda Varin kardeşlerin Louis’nin ortadan kaybolmasından haberdar oldukları yazıyor.”

“Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Evet.”

“Peki, neye dayanarak böyle düşünüyorsunuz?”

“Louis Lacombe evimizden ayrılırken yanında içinde projesiyle ilgili bütün kâğıtların olduğu bir çanta taşıyordu. İki gün sonra kocam Varin kardeşlerden biriyle konuşurken kâğıtların artık onlarda olduğunu öğrenmiş.”

Maurice Leblanc

“Peki, kocanız onları polise ihbar etmedi mi?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü çantada Louis Lacombe’un kâğıtlarından başka şeyler de vardı.”

“Ne vardı?”

Kadın tereddüt etti; konuşmak üzereydi ama sonra sessiz kaldı. Daspry devam etti:

“Sanırım kocanız bu yüzden, polise gitmektense kardeşlerin yaptıklarını yakından takip ettirmeyi tercih etmiş. Denizaltıyla ilgili kâğıtları ve aynı zamanda iki kardeşin ona şantaj yapmalarını sağlayan şeyi ele geçirmeyi umuyordu.”

“Hem ona, hem bana şantaj...”

“Ah! Size de mi?”

“Özellikle de bana.”

Son kelimeleri üzgün bir ses tonuyla söylemişti. Daspry bunu fark etti ve bir süre odayı arşınladıktan sonra kadına dönüp sordu:

“Louis Lacombe’a mektup yazdınız mı hiç?”

“Tabii ki. Kocam onunla iş yapıyordu ve...”

“İş mektupları haricinde Louis Lacombe’a başka

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

mektuplar da yazdınız mı? Israrımı mazur görün ama tüm gerçeği mutlaka bilmem gerek. Başka mektuplar da yazdınız mı?”

Kadın kızarak cevapladı:

“Evet.”

“Ve bu mektuplar Varin kardeşlerin eline geçti?”

“Evet.”

“Mösyö Andermatt bunu biliyor mu?”

“Mektupları görmedi ama Alfred Varin bunların var olduğunu kocama söylemiş ve eğer kocam ona karşı herhangi bir şey yaparsa mektupları yayımlamakla tehdit etmiş. Kocam bir skandal çıkmasından korkuyordu.”

“Ama mektupları onlardan almayı denemiştir?”

“Denedi. En azından ben öyle sanıyorum. Alfred Varin’le yaptığı son görüşmeden ve hesap vermemi istediği için aramızda geçen sert sözlerden sonra... Kocamla aramızda ne mahremiyet ne güven kaldı. Evde iki yabancı gibiyiz.”

“Bu durumda, kaybedecek hiçbir şeyiniz yoksa neden korkuyorsunuz ki?”

“Şimdilik bana karşı ilgisiz olabilir ama ben onun âşık olduğu kadınım, hâlâ seveceği kadınım. Ah! Bun-

dan eminim.” diye mırıldandı tutkulu bir sesle. “Eğer o lanetli mektupları ele geçirmeseydi beni hâlâ sevecekti.”

“Ne! Kocanız başardı mı? Ama o iki kardeş dikkatli davranıyorlardı herhalde?”

“Evet, üstelik mektupları çok güvenli bir yere sakladıklarını söyleyerek övünüyorlardı.”

“Ee?”

“Kocamın bu yeri keşfettiğini düşünüyorum.”

“Ah! Neresiymiş bu yer?”

“Burası.”

Yerimden sıçramıştım.

“Burası mı?”

“Evet. Bundan hep şüpheleniyordum. Louis Lacombe çok zekiydi, mekanik şeylere büyük ilgi duyardı ve boş vakitlerini kasalar ve kilitler yaparak geçirmeyi severdi. Hiç şüphe yok ki Varin kardeşler bunu fark etmişlerdi, bu yüzden mektupları... Ve diğer şeyleri saklamak için Lacombe’un kasalarından birini kullandılar.”

“Ama onlar burada yaşamıyorlar.” dedim bağırarak.

“Siz buraya taşınmadan dört ay önce bu ev bir süreliğine boş kaldı. İki kardeş kâğıtlarını almak istedikle-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

rinde sizin burada olmanızın onları engellemeyeceğini düşünmüş olmalıdır. Ama Haziranın 22'sini 23'üne bağlayan gece buraya gelip kasayı zorla açan ve içinden istediklerini aldıktan sonra artık kendilerinden korkmadığını, durumlarının tersine döndüğünü göstermek için kartvizitini kasaya bırakan kocama inanmadılar. İki gün sonra *Gil Blas*'ta çıkan yazıyı okuduktan sonra Etienne Varin aceleyle buraya geldi, bu odada tek başına kalıp kasayı boş bulunca da kendini öldürdü.”

Bir süre sonra Daspry şöyle dedi:

“Bu sadece bir varsayım, değil mi? Mösyö Andermatt size bir şey anlatmadı mı?”

“Hayır.”

“Size karşı tavırları değişti mi? Daha üzgün ya da tedirgin görünüyor mu?”

“Hayır.”

“Ama mektupları ele geçirdiyse tavırlarının değişmiş olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Benim fikrim göre, mektuplar onda değil ve o gece buraya gelen de o değildi.”

“O zaman kimdi?”

“Bu adam tüm bu olayları idare eden, tüm ipleri elinde tutan ve en başından beri göremediğimiz ama etki alanı geniş bir güce sahip olduğunu hissettiğimiz biri.

Maurice Leblanc

Bu adam 22 Haziran'da arkadaşlarıyla birlikte bu eve giren, kasanın yerini bulan, oraya Mösyö Andermatt'ın kartvizitini bırakan ve şimdi de yazışmalarınızı ve Varin kardeşlerin hainliklerinin kanıtını elinde tutan kişi."

"İyi de kim bu adam?" diye sordum sabırsızlıkla.

"*Echo de France*'a mektuplar gönderen adam... Salvatore! Yeterince ortada değil mi bu gerçek? Bu Salvatore, iki kardeşin sırlarını keşfeden kişiden başkasının bilemeyeceği bazı detayları mektuplarında vermiyor mu?"

Büyük bir telaşa kapılan Madam Andermatt, "Bu durumda..." diye kekeledi. "Mektuplarım da bu adamın elinde ve kocamı tehdit eden de o. Aman Tanrı'm!"

"Ona bir mektup yazın." dedi Daspry. "Koşulsuz şartsız sırlarınızı paylaşın. Tüm bildiklerinizi ve öğrenebileceklerinizi anlatın."

"Neler söylüyorsunuz böyle!"

"Onun ve sizin çıkarlarınız aynı yönde. O adam, Alfred Varin'e karşı çalışıyor. Mösyö Andermatt'a karşı değil. Ona yardım edin."

"Nasıl olacak bu?"

"Louis Lacombe'un planlarını tamamlayan kâğıtlar kocanızda mı?"

"Evet."

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Bunu Salvator’a söyleyin. Eğer mümkün olursa bu evrakları ona teslim edin. Kısacası bir an önce ona bir mektup yazın. Kaybedecek neyiniz var ki?”

Tavsiye çok cüretkârdı, hatta ilk bakışta tehlikeliydi ama Madam Andermatt’ın fazla seçeneği yoktu. Dahası, Daspry’nin de söylediği gibi kaybedecek neyi vardı ki? Eğer bu anonim yazar düşmansa bu adım durumu şu andakinden daha kötü bir duruma sokmazdı. Eğer belli bir amaca ulaşmaya çalışan bir yabancıysa da mektuplar onun için ikinci planda kalacaktı. Ne olursa olsun Madam Andermatt’ın önündeki tek çözüm buydu ve o endişeli haliyle, dediklerimizi yapacak olmaktan dolayı çok memnundu. Bize bol bol teşekkür etti ve gelişmeleri bildireceğine dair söz verdi.

Gerçekten de iki gün sonra Salvator’dan gelen şu mektubu gönderdi bize:

Mektupları bulamamıştım ama bulacağım. İçiniz rahat olsun. Ben her şeyi görüyorum. S.

Mektuba baktım. Yirmi iki haziran gecesı kitabımın arasında bulduğum nottaki el yazısıyla buradaki yazı aynıydı.

Daspry haklıydı, Salvator gerçekten de bu olayları yöneten kişiydi.

Aslına bakılırsa etrafımızı saran karanlıkta artık ufak ve beklenmedik de olsa bir ışık görmeye başlamıştık.

Ancak -bulduğum iki kupa yedilisi gibi- bazı noktalar hâlâ karanlıktı. Belki de yedi noktası da delinmiş ve şaşırtıcı şartlar altında bulduğum kartlar konusunda gereksiz yere endişe ediyordum. Yine de kendi kendime sormadan edemiyordum: O kartlar bu oyunda nasıl bir rol oynayacaklar? Nasıl bir önemleri var? Louis Lacombe'un planlarından yola çıkılarak inşa edilmiş denizaltının isminin "Kupa Yedilisi" olması gerçeğinden nasıl bir sonuç çıkarılmalı?

Daspry o iki karta çok önem vermedi, tüm dikkatini daha acil olduğunu düşündüğü başka bir soruna odaklamıştı: Yorulmak nedir bilmeden, mektupların gizlenmiş olduğu yeri arıyordu.

"Kim bilir," dedi, "belki de Salvator'un dikkatsizliği yüzünden bulamadığı mektupları ben bulurum. Varın kardeşlerin kendileri için çok değerli bir silah olan mektupları erişilemez gördükleri bu yerden başka bir yere taşıdıklarını sanmıyorum."

Daspry aramaya devam etti. Kısa süre içinde o büyük odanın altını üstüne getirdi, bu yüzden araştırmalarını diğer odalarda sürdürdü: Evin içini ve dışını, zemindeki taşları, duvarlardaki tuğlaları inceledi; çatıdaki arduazları kaldırıp altlarına baktı.

Bir gün elinde kazma ve kürekle gelip küreği bana verdi ve evin bitişiğindeki boş araziye işaret edip şöyle dedi:

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Benimle gelin.”

Onu istemeyerek de olsa takip ettim. Boş araziye birkaç bölüme ayırdı ve sırayla bunları kazmaya başladı. Ancak çapraz duran iki evin duvarlarının oluşturduğu köşede üzeri çalı ve çimen kaplı, ufak bir kum ve çakıl taşı yığını dikkatini çekti. Hemen oraya koşturup kazmaya başladı.

Ben de mecburen ona yardım ettim. Bir saat boyunca, yakıcı güneşin altında hiçbir sonuca ulaşmadan çalıştık. Taşları kenara atıp toprağı kazmaya başlayınca Daspry’nin kazması bazı kemiklere denk geldi -üzerinde hâlâ kumaş parçaları olan bir iskeletin kalıntılarıydı bunlar.

Birden betim benzim attı. Toprağın içinde üzerinde kırmızı noktaları göreceğimi tahmin ettiğim, dikdörtgen şeklinde, ufak bir demir levha gördüm. Eğilip yerden aldım. Doğruydı: Bu ufak demir levha bir oyun kartı büyüklüğündeydi ve üzerinde kırmızı kurşunla yapılmış, kupa yedilisindekine benzer yedi kırmızı nokta vardı; yine, her bir nokta bulduğumuz iki kartta olduğu gibi delinmişti.

“Dinleyin Daspry, ben bu işten sıkıldım artık. Eğer ilgileniyorsanız siz kalabilirsiniz. Ama ben gidiyorum.”

Gördüklerim yüzünden mi böyle davranmıştım? Yoksa yakıcı güneşin altında yorucu bir iş yaptığımı

Maurice Leblanc

için mi? Oradan uzaklaşırken titrediğimin farkındaydım, yatağıma gidip tam kırk sekiz saat uyumuşum. Etrafımda dans eden ve kanayan kalplerini bana fırlatan iskeletlerle dolu rüyalarım yüzünden huzursuz ve ateşler içinde geçen bir uykuydu bu.

Daspry vefalı bir arkadaştı. Her gün evime gelip üç dört saat kalıyor ve geniş odayı arayıp tanyolar, duvarlara ve eşyalara tık tık vurup içlerinde bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Mektuplar burada, bu odada.” diyordu bazen. “Burada. Hayatım üstüne bahse girebilirim.”

“Beni yalnız bırakın...” diyordum ben de, bıkkınlık gelmiş bir şekilde.

Ayağa kalktığım üçüncü günün sabahı hâlâ güçsüzdüm ama iyileşmiştim. Mükellef bir kahvaltı neşemi yerine getirmişti. Ama öğleden sonra saat beş sularında aldığım bir mektup tam olarak iyileşmeme diğer her şeyden çok yardım etmişti ve iyice meraklanmama neden olmuştu.

Mektupta şunlar yazıyordu:

Mösyö,

İlk perdesi Haziranın yirmi ikisini yirmi üçüne bağlayan gece sahnelenen oyun artık sona eriyor.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Şartlar beni bu oyunun iki başrol oyuncusunu yüz yüze getirmeye zorluyor ve eğer bu akşam evinizi kullanmama izin vererseniz size minnettar kalırım. Akşam saat dokuzla on bir arası uşağınıza izin vermeniz yerinde olacaktır ve belki de siz de bu iki tarafı baş başa bırakacak nezaketi gösterirsiniz. Hatırlarsanız, yirmi iki Haziran gecesi evinizi ziyaret ettiğimde mallarınıza hiçbir zarar vermemiştim. Eğer bu meselede ağzı sıkı davranacağınızdan bir an bile şüphe edersem size haksızlık etmiş olacağım kanısındayım.

Saygılarımla,

Salvator

Mektubun şakacı dili ve Salvator'un tuhaf isteği hoşuma gitmişti. Kullandığı dilde cezbedici bir kendine güven ve açık sözlülük vardı ve dünyada hiçbir şey beni onu kandırmaya ya da güvenini boşa çıkarmaya ikna edemezdi.

Saat sekizde uşağıma bir tiyatro bileti verip onu yolladım, o sırada Daspry geldi. Ona mektubu gösterdim.

“Yani?” dedi.

“Yani? Bahçe kapısını açık bırakacağım, bu yüzden isteyen içeri girebilecek.”

“Siz gidiyor musunuz?”

“Hayatta olmaz!”

“Ama sizden gitmenizi istemiş.”

“O ağzı sıkı davranmamı istemiş. Ben de olanları kimseye anlatmayacağım ama neler olup bittiğini görmeye kararlıyım.”

Daspry güldü.

“Haklısınız, ben de sizle kalıyorum. İçimden bir his çok eğleneceğimizi söylüyor.”

Konuşmamız kapı ziline çalmasıyla bölündü.

“Şimdiden geldiler mi?” diye sordu Daspry. “Yirmi dakika önceden! İnanılmaz!”

Antreye gidip bahçe kapısını açan sistemin kordonunu çektim. Bir kadın silueti bahçeden eve doğru yürüyordu: Madam Andermatt’tı bu.

Suratı soluktu ve gergin görünüyordu; kekeleyerek şöyle dedi:

“Kocam... Geliyor... Randevusu var... Ona mektupları vereceklermiş.”

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Tesadüf eseri. Akşam yemeğindeyken kocama bir not geldi.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Telgraf mı?”

“Telefon mesajı. Uşak da yanlışlıkla bana verdi. Kocam notu hemen elimden aldı ama geç kalmıştı. Yazanları okumuştum.”

“Okudunuz mu?”

“Aşağı yuları şöyle bir şeyler yazıyordu: *Bu akşam saat dokuzda bu meseleyle ilgili kâğıtlarla birlikte Maillot Bulvarı’nda olun. Karşılığında mektupları alacaksınız.* Bu yüzden yemekten sonra hemen buraya geldim.”

“Buraya geldiğinizden kocanızın haberi yok?”

“Evet, yok.”

Daspry bana baktı.

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Sanırım sizin de düşündüğünüz gibi davetlilerimizden biri Mösyö Andermatt diyorum.”

“Kimle birlikte? Ve ne amaçla?”

“İşte öğreneceğimiz şey de bu.”

Daspry’yi ve Madam Andermatt’ı geniş odaya aldım.

Üçümüz şöminenin önüne çekilmiş kadife perdenin arkasına rahatça saklanabilirdik. Madam Andermatt ortamında olmak üzere yerlerimizi aldık. Perdenin kornişleri arasından tüm odayı görebiliyorduk.

Saat dokuzu vurdu. Birkaç dakika sonra bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı.

İtiraf ediyorum, epey heyecanlanmıştım. Bu gizemi aralayacak şeyleri öğrenecektim az sonra! Geçtiğimiz haftalardaki şaşırtıcı olaylar açıklanacaktı ve gözlerimin önünde son savaş yapılacaktı.

Daspry Madam Andermatt'ın elini tutup şöyle dedi:

“Konuşmak yok, kıpırdamak yok! Ne görürseniz görün, ne duyarsanız duyun sessiz kalın!”

Birileri içeri girdi. Bu, Alfred Varin'di. Kardeşi Etienne'e çok benzediği için onu hemen tanımıştım. Aynı uyuşuk yürüyüş, siyah bir sakalın çevrelediği aynı toprak rengi surat...

İçeriye tuzaklar ve pusulardan korkmaya, bunların kokusunu alıp kaçmaya alışmış bir adamın gergin havasıyla girdi. Bir bakışıyla etrafını kolaçan etti ve kadife bir örtüyle kapatılmış şöminenin onu rahatsız ettiğini fark ettim. Bize doğru birkaç adım atıyordu. Ama aklına daha iyi bir fikir geldi ve uzun sakallı ve elinde göz alıcı kılıcıyla duran mozaikten kralın önünde durup onu şöyle bir inceledi, sonra bir sandalyeye oturup kralın omuzlarına, başına ve suratına dokundu.

Birden sandalyeden zıplayarak kalkıp kralın yanından, duvardan uzaklaştı. Yaklaşan ayak seslerini duymuştu. Mösyö Andermatt kapıda belirdi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Bankacı şaşkınlıkla bağırdı:

“Siz! Siz! Beni buraya çağıran siz miydiniz?”

Varin bana kardeşini hatırlatan sert, titreşimli sesiyle, “Ben mi? Hayır.” dedi. “Aksine, sizin mektubunuzla buraya gelen benim.”

“Benim mektubum mu?”

“Siz imzalamışsınız, teklifinizde de...”

“Ben mektup falan yazmadım.”

“Nasıl yazmadınız!”

Varin içgüdüsel olarak savunmaya geçti; ancak bankacıya karşı değil, onu bu tuzağa çeken ve tanımadığı düşmanına karşı. İkinci kez bizim tarafa doğru baktı, sonra kapıya yürüdü.

Ama Mösyö Andermatt geçmesini engelledi.

“Ne yapıyorsunuz Varin?”

“Bu meselede hoşlanmadığım şeyler var. Eve gidiyorum. İyi akşamlar.”

“Bir dakika!”

“Yapmayın ama Mösyö Andermatt. Israr etmeyin, size söyleyecek bir şeyim yok.”

“Birbirimize söyleyeceğimiz bir sürü şey var ve bu iyi bir fırsat...”

“Bırakın da geçeyim.”

“Hayır, hayır, hayır, geçemezsiniz.”

Varin bankacının kararlı tavrından ürkünce mırıldanarak şöyle dedi:

“Tamam, o zaman hemen konuşalım da bitsin bu iş!”

Bir şey beni şaşırtmıştı ve yanımdaki iki arkadaşımın da benzer bir hayal kırıklığı yaşadığından şüphem yoktu. Salvator neden burada değildi? Bu toplantıda onun da olması gerekmiyor muydu? Yoksa bankacı ve Varin’in yüzleşmesi yeterli miydi? Gerçekten de huzursuzdum. İki adamı birbirine iten gücün yani Salvator’un yokluğunda, kendi istediği ve ayarladığı bu yüzleşme sanki kaderin tuhaf bir cilvesiymiş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra Mösyö Andermatt Varin’e yaklaştı ve doğrudan gözlerine bakıp şöyle dedi:

“Şimdi, onca yıldan sonra ve artık korkacak bir şeyiniz yokken dürüst bir şekilde cevap verin bana. Louis Lacombe’a ne yaptınız?”

“Bu nasıl bir soru şimdi? Onun hakkında bir şey biliyorum sanki!”

“Biliyorsunuz! Biliyorsunuz! Siz ve kardeşiniz sürekli onunla zaman geçiriyordunuz, neredeyse bu evde birlikte yaşadınız. Onun planlarını ve çalışmalarını bi-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

liyordunuz. Ve Louis Lacombe'u son görüşümde, onu kapımdan uğurlarken iki adamın ağaçların gölgeleri arasında sinsice dolaştıklarını gördüm. Gördüğüme yemin edebilirim.”

“Mahkemede bile mi?”

“O iki adam siz ve kardeşinizdi Varin.”

“Kanıtlayın.”

“En iyi kanıt, iki gün sonra sizin gelip Lacombe'a ait olan kâğıtları ve planları bana gösterip satmayı teklif etmenizdi. Bu kâğıtlar elinize nasıl geçti?”

“Size daha önce de anlatmıştım Mösyö Andermatt; onları Louis Lacombe o sabah ayrıldıktan sonra masasında bulduk.”

“Bu doğru değil.”

“Kanıtlayın.”

“Kanunlar kanıtlayacak.”

“Neden mahkemeye başvurmadınız o zaman?”

“Neden mi? Ah! Neden mi, çünkü...”

Bankacı sustu, hafif utanmıştı sanki. Diğer konuştu:

“Görüyorsunuz ya Mösyö Andermatt, eğer işlediğimiz suç konusunda biraz olsun emin olsaydınız bu küçük tehdidimiz sizi durdurmazdı.”

“Ne tehdidi? O mektuplar mı? O mektuplara bir an olsun inandığımı mı sanıyorsunuz?”

“Eğer inanmadıysanız neden karşılığında binlerce frank ödemeyi teklif ettiniz? Ve neden beni ve kardeşimi av hayvanlarıymışız gibi takip ettirdiniz?”

“Planları almak için tabii ki.”

“Yapmayın ama! Mektupları almak içindi. Çünkü mektuplar elinize geçer geçmez bizi polise ihbar edebilecektiniz. Onları bırakamazdım!”

Kahkaha attı ama sonra birden durdu:

“Ama yeter artık. Eski defterleri karıştırıp duruyoruz. İlerleyemiyoruz. Bu yüzden bence olayları olduğu gibi bırakalım.”

“Olduğu gibi bırakamayız.” dedi bankacı. “Ve mektuplar demişken... O mektupları bana verene kadar bu evden ayrılamayacağınızı da söyleyeyim.”

“İstediğim zaman giderim.”

“Gidemezsiniz.”

“Dinleyin Mösyö Andermatt. Size tavsiyem...”

“Gidemezsiniz.”

“Göreceğiz.” diye bağırdı Varin, öyle bir öfkeyle bağırmıştı ki Madam Andermatt korkudan ufak bir çığlık atıvermişti.

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Varin bunu duymuş olmalıydı çünkü dışarı çıkmaya çalıştı. Mösyö Andermatt onu sertçe geri itti. Sonra elini ceketinin cebine attığını gördüm.

“Son kez söylüyorum!”

“Önce mektuplar!”

Varin cebinden tabancasını çıkarıp Mösyö Andermatt’a doğrulttu:

“Evet mi, hayır mı?”

Bankacı hemen eğildi.

Sonra tabancanın patladığını duydum. Varin’in elindeki tabanca düştü.

Şaşırdım. Çünkü tabanca çok yakınımdan ateşlenmişti! Varin’i vuran ve elindeki tabancanın düşmesine neden olan Daspry’ydi.

Daha ben neler olduğunu anlamadan Daspry iki adamın arasında dikilmiş Varin’e bakıyordu. Alaycı bir tavırla şöyle dedi:

“Şanslıydınız arkadaşım, hem de çok şanslı. Elinize nişan aldım ve sadece tabancanızı yere düşürdüm.”

İkisi de şaşkın bir halde, Daspry’ye baktılar. Sonra Daspry bankacıya dönüp şöyle dedi:

“İşinize burnumu soktuğum için beni bağışlayın efendim ama gerçekten de eliniz çok kötü. Bırakın da kartları ben tutayım.”

Sonra Varin'e döndü:

"Bu oyun ikimizin arasında dostum ve lütfen hile yapmayalım. Koz kupa ve ben de yediliyi oynuyorum."

Sonra Daspry, Varin'in fal taşı gibi açılmış gözleri önünde üzerinde yedi kırmızı nokta olan ufak, demir levhayı çıkardı.

Daha önce gördüğüm hiçbir şey beni böyle altüst etmemişti. Öfkeli yüz ifadesi, şaşkın şaşkın bakan gözleri ve aşırı kederli haliyle Varin hipnotize edilmiş gibi demir levhaya bakıyordu.

"Kimsiniz siz?" diye sordu, kekeleyerek.

"Az önce de dediğim gibi başkalarının işine burnunu sokan biri... Ama aynı zamanda onlara yardım eden biri."

"Ne istiyorsunuz?"

"Buraya getirdiğin her şeyi..."

"Ben bir şey getirmediim."

"Evet, getirdin. Yoksa buraya gelmezdin. Bu sabah, akşam saat dokuzda buraya gelmeni ve elindeki tüm kâğıtları yanında getirmeni isteyen bir mektup aldın. Buradasın. Peki, kâğıtlar nerede?"

Daspry'nin sesinde ve tavırlarında anlayamadığım bir otorite vardı; zira davranışları genelde oldukça yu-

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

muşak ve uzlaştırmacı olurdu. Varin tam anlamıyla teslim olmuştu ve elini ceplerinden birine attı.

“Kâğıtlar burada.”

“Hepsi mi?”

“Evet.”

“Louis Lacombe’dan alıp sonra da Binbaşı von Lieben’a sattığın bütün kâğıtlar?”

“Evet.”

“Peki, bunlar kopya mı yoksa orijinal mi?”

“Orijinal.”

“Bunlar için ne kadar istiyorsun?”

“Yüz bin.”

Daspry güldü.

“Sen çıldırmışsın. Binbaşı sana sadece yirmi bin verdi ve o para da denize atılmış oldu, çünkü denizaltı ilk denemelerde tam bir fiyaskoydu.”

“Planları nasıl kullanacaklarını bilemediler.”

“Planlar eksikti.”

“O zaman neden bunları istiyorsunuz?”

“İhtiyacım var. Elindekiler için beş bin frank teklif ediyorum. Daha fazlası olmaz.”

Maurice Leblanc

“On bin. Daha aşağısı olmaz.”

“Anlaştık.”

Daspry Mösyö Andermatt’a döndü:

“Beyefendi, rica etsem bir çek yazar mısınız?”

“Ama... Yanımda...”

“Çek defteriniz mi? İşte burada.”

Şaşkına dönen Mösyö Andermatt Daspry’nin uzattığı çek defterini inceledi.

“Bu benim... Nasıl oldu bu?”

“İsterseniz boş lafları bırakalım efendim. Sadece bir imzanız gerek.”

Bankacı dolmakalemini çıkarıp çeki yazdı ve imzaladı. Varin çeki almak için elini uzattı.

“Çek elini,” dedi Daspry, “bir şey daha var.”

Sonra bankacıya şöyle dedi:

“Siz de bir mektup meselesinden bahsediyordunuz, değil mi?”

“Evet, bir deste mektup...”

“Mektuplar nerede Varin?”

“Bende değil.”

“Neredeler Varin?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Bilmiyorum. Mektuplarla kardeşim ilgileniyordu.”

“Bu odada bir yere saklanmışlardı.”

“O zaman nerede olduklarını biliyorsunuzdur.”

“Nereden bileyim?”

“Tanrı’m, o gizli yeri bulan siz değil miydiniz? Siz de bu meselede Salvator kadar çok şey biliyor gibisiniz.”

“Mektuplar orada değiller.”

“Oradalar.”

“Göster o zaman.”

Varin Daspry’ye şüpheli gözlerle baktı. Daspry ve Salvator aynı kişi değiller miydi? Her şey bu çıkarıma işaret ediyordu. Eğer öyleyse Varin zaten bilinen yeri ifşa etmekle hiçbir şey kaybetmeyecekti. Ama tersi doğruysa...

“Gösterseneyse.” diye tekrarlardı Daspry.

“Kupa yedilisi bende değil.”

“İşte şimdi sende.” dedi Daspry ve demir levhayı uzattı.

Varin dehşet içinde geri çekildi ve feryat etti:

“Hayır, hayır, yapamam.”

“Tamam, boş ver.”

Daspry sakallı krala doğru yürüdü. Sonra bir sandal-

yenin üstüne çıkıp kupa yedilisini kılıcın aşağı kısmına öyle bir şekilde yerleştirdi ki demir levhanın iki uzun kenarı kılıcın iki kenarıyla üst üste geldi. Ardından, elindeki çuvaldızı yedi deliğin her birinin içinden geçirip ufak mozaik taşlara bastırdı. Yedinci deliğe bastırırken bir tık sesi geldi ve kral heykeli kendi ekseni etrafında dönünce çelikle kaplanmış geniş bir kapak göründü. Bu, gerçekten de bir kasaydı.

“Gördüğün gibi Varin, kasa boş.”

“Gerçekten de... O zaman kardeşim mektupları almış olmalı.”

Daspry Varin’in yanına vardı ve şöyle dedi:

“Şimdi, beni uğraştırma. Başka gizli bir yer daha var. Neresi bu yer?”

“Öyle bir yer yok.”

“İstediğin para mı? Ne kadar istiyorsun?”

“On bin.”

“Mösyö Andermatt, o mektuplar on bin frank eder mi sizce?”

“Evet.” dedi bankacı, sert bir ses tonuyla.

Varin kasayı kapattı ve istemeyerek de olsa kupa yedilisini yine aynı yere yerleştirdi. Çuvaldızı yedi deliğe de soktu. Yine aynı ses geldi ama bu kez sadece kasanın bir

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

kısmı kendi etrafında döndü ve asıl kasanın kalın kapağına yerleştirilmiş çok daha küçük bir kasa ortaya  ıktı.

Mektuplar oradaydı, bir sicimle bağlanıp mühürlenmiŐti. Varin mektupları Daspry'ye uzattı. Daspry de dönüp bankacıya sordu:

“ ek hazır mı Mösyö Andermatt?”

“Evet.”

“Bir de, Louis Lacombe'dan en son aldığınız k ğit da yanınızda değil mi? Hani denizaltı planlarını tamamlayan k ğit?”

“Evet.”

Takas yapıldı. Daspry kâğıdı ve çekleri cebine koyup mektupları Mösyö Andermatt'a uzattı.

“İŞte istedikleriniz beyefendi.”

Bankacı bir an tereddüt etti, sanki bu kadar hevesle aradığı lanetli mektuplara dokunmaktan korkuyordu. Sonra gergin bir tavırla mektupları aldı.

Yanımda ufak bir inleme duydum. Madam Andermatt'ın elini sıktım. Eli buz gibiydi.

Daspry bankacıya Şöyle dedi:

“İnanıyorum ki mesele kapandı artık. Ah! TeŐekk re gerek yok, lütfen. Sadece Őansım yaver gitti ve size böyle bir iyilik yapabildim.”

Maurice Leblanc

Mösyö Andermatt odadan çıktı. Yanında karısı tarafından Louis Lacombe'a yazılmış mektupları da götürmüştü.

“Harika!” diye neşeyle bağırdı Daspry. “Her şey istediğimiz gibi gidiyor. Şimdi, son bir işimiz daha var arkadaşım. Kâğıtlar yanında mı?”

“İşte, hepsi burada.”

Daspry kâğıtları dikkatle inceledikten sonra cebine koydu.

“Tamam, sözünü tuttun.”

“Ama...”

“Ama ne?”

“Çekler? Para?”

“Bak sen! Amma da cesaretliymişsin. Nasıl böyle bir şey istemeye cüret edersin?”

“Ben sadece hakkım olanı istiyorum.”

“Çaldığın kâğıtlar için para mı istiyorsun bir de?”

Varin kendini kaybetti. Öfkesinden titriyordu, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

“Para... Yirmi bin...” diye kekeledi.

“İmkânsız! Para bana lazım.”

“Para!”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Yapma böyle, makul ol ve heyecanlanma.”

Daspry Varin’in kolunu öyle bir sıktı ki adam acıyla haykırdı. Daspry konuşmaya devam etti:

“Şimdi git buradan arkadaşım. Temiz hava iyi gelir. Belki de yolu göstermemi istersin. Ah! Evet, buranın yakınındaki boş araziye gideriz ve ben de sana ufak taş yığınını gösterim ve sonra altındaki...”

“Bu doğru değil! Doğru değil!”

“Evet, doğru. Üzerinde yedi kırmızı nokta olan o küçük levha oradan çıktı. Louis Lacombe onu hep yanında taşırdı, hatırladın mı? Sen ve kardeşin cesedi o levhayla birlikte oraya gömdünüz. Yanında kanun adamlarını ilgilendirecek başka şeylerle birlikte tabii.”

Varin yüzünü elleriyle kapatıp mırıldandı:

“Tamam, pes ediyorum. Daha fazla konuşmayın. Ama bilmek istediğim... Bilmek istediğim tek bir şey var.”

“Dinliyorum.”

“Büyük kasanın içinde ufak bir kutu var mıydı?”

“Evet.”

“O kutu 22 Haziran gecesi buraya geldiğinizde de orada mıydı?”

“Evet.”

Maurice Leblanc

“İçinde neler vardı?”

“Varın kardeşler neler koyduysa onlar –bu kardeşlerin oradan buradan topladıkları elmaslar ve incilerden oluşan nadide bir koleksiyon.”

“Onları aldınız mı?”

“Tabii ki aldım! Kendini benim yerime koysana bir.”

“O zaman... Kardeşimin kendini öldürmesine neden olan şey o kutunun yerinde olmayışydı?”

“Muhtemelen. Binbaş von Lieben’den gelen mektupların ortadan kaybolması yeterli bir sebep değildi. Ama kutunun kaybolması... Sormak istediklerin bitti mi?”

“Bir şey daha var: Adınız?”

“Bunu bir gün benden intikam alma fikriyle soruyorsun.”

“Tabii ki! Gün olur devran döner. Bugün siz güçlüsünüz. Yarın...”

“Yarın sen...”

“Öyle umuyorum. Adınız?”

“Arsen Lüpen.”

“Arsen Lüpen!”

Adam sanki sert bir yumruk yemişçesine sendele-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

di. O iki sözcük içindeki tüm umudu alıp götürmüştü. Daspry kahkaha attı.

“Ah! Bir Mösyö Durand ya da Dupont’un böyle bir işi kıvrılabileceğini mi sandın yoksa? Hayır, bu işi Arsen Lüpen’den başkası yapamazdı. Şimdi adımlı biliyorsun, git de intikam planlarını yapmaya başla. Arsen Lüpen seni bekliyor olacak.”

Sonra tek kelime etmeden Varin’i iterek kapıdan çıkardı.

“Daspry! Daspry!” diye bağırdım, gerçeği öğrenme rağmen onu tanıdığım ismini kullanarak.

Perdeyi bir kenara çektim.

O da bana doğru koştu.

“Ne var? Ne oldu?”

“Madam Andermatt rahatsızlandı.”

Daspry kadının yanına gidip cebinden çıkardığı bazı tozları koklattı, onunla ilgilenirken bana sordu:

“Peki, neden böyle oldu?”

“Mektuplar... Louis Lacombe’a yazdığı ve sizin kocasına verdiğiniz mektuplar yüzünden!”

Daspry elini alnına vurdu ve şöyle dedi:

“Böyle bir şey yapacağımı nasıl düşündü ki! Ama tabii ki düşünecek. Ne kadar aptalım!”

Maurice Leblanc

Bu arada Madam Andermatt kendine gelmiş, konuşulanları dinliyordu. Daspry cebinden Mösyö Andermatt'a verdiği benzeyen bir tomar çıkardı.

“İşte mektuplarınız madam. Bunlar asıl mektuplar.”

“Ama... Diğerleri?”

“Diğerleri de aynıları sayılır, onları ben yazdım ve kelimeleri de dikkatle seçtim. Kocanız onları okuduğunda uygunsuz hiçbir şey bulmayacak ve mektuplar kendisinin gözü önünde kasadan çıkarıldığı için de durumdan asla şüphelenmeyecek.”

“Ama el yazım...”

“Taklit edilemeyecek bir el yazısı yoktur.”

Madam Andermatt kendi sosyal sınıfındaki herhangi bir erkeğe nasıl teşekkür ediyorsa Daspry'ye de aynı şekilde teşekkür etti, bu yüzden onun Varin ve Arsen Lüpen arasında geçen son sahneleri kaçırdığını tahmin ettim.

Ama bu şaşırtıcı gerçek beni oldukça utandırmıştı. Lüpen! Lüpen'miş! Benim kulüpten arkadaşım, Lüpen'den başkası değilmiş meğer! Buna inanamıyordum. Ama kendisi oldukça rahat bir şekilde şöyle dedi:

“Artık Jean Daspry'ye veda edebilirsiniz.”

“Ya!”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Evet, Jean Daspry uzun bir seyahate çıkıyor. Onu Fas'a gönderiyorum. Orada hak ettiği şekilde ölebilir. Hatta onun böyle bir niyeti olduğunu söyleyebilirim.”

“Ama Arsen Lüpen kalıyor?”

“Ah! Kesinlikle. Arsen Lüpen daha kariyerinin başında ve umuyor ki...”

Merakımdan lafını böldüm ve onu Madam Andermatt'ın duyamayacağı bir kenara çekip sordum:

“Daha ufak olan kasayı kendiniz mi keşfettiniz, içinde mektupların durduğu kasayı yani?”

“Evet, epey zahmetten sonra. O kasayı dün öğleden sonra siz uyurken keşfettim. Ama yine de Tanrı şahit, oldukça basitti! Zaten en basit şeyler genelde aklımıza en son gelenlerdir.”

Sonra bana kupa yedilisini gösterip devam etti:

“Daha büyük olan kasayı açmak için bu kartın mozaik kralın kılıcına yerleştirilmesi gerektiğini tahmin etmiştim.”

“Nasıl tahmin ettiniz?”

“Oldukça basitti. Bazı özel kaynaklar sayesinde 22 Haziran gecesi buraya geldiğimde bunu biliyordum zaten.”

“Benim yanımdan ayrıldıktan sonra...”

“Evet, sohbetin konusunu cinayet ve hırsızlık konularına getirip sizin yatağınızdan ayrılamayacak kadar gergin bir halde olmanızı ve benim de hiç rahatsız edilmeden aramamı tamamlamamı sağlayacak ortamı yarattıktan sonra.”

“Güzel düşünmüşsünüz.”

“Evet, buraya geldiğimde gizli bir kilitle açılan kasanın içinde bir kutu olduğunu ve bu kilidi açacak şeyin de bir kupa yedilisi olduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken kartı gereken yere yerleştirmekti. Bir saatlik aramanın sonucunda o yeri bulmuştum.”

“Bir saatte!”

“Mozaikler içindeki arkadaşla baksanıza.”

“Yaşlı imparatoru mu diyorsunuz?”

“O yaşlı imparator bütün oyun kartlarındaki kupa papazının aynısı.”

“Gerçekten de... Ama o kupa yedilisi nasıl oluyor da hem büyük kasayı, hem de daha küçük olanı açıyor? Ve siz neden ilk seferinde sadece daha büyük olan kasayı açtınız?”

“Neden mi? Çünkü ben kupa yedilisini hep aynı yönde yerleştiriyordum. Yönünü asla değiştirmemiştim. Ama dün kartı baş aşağı koyunca yedi noktanın mozaiklerin üzerinde daha farklı yerlere denk geldiğini fark ettim.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Tabii ya!”

“Aynen! Ama bunları düşünmek gerek tabii ki.”

“Başka bir şey daha var: O mektupların hikâyesini bilmiyordunuz değil mi, yani Madam Andermatt...”

“Yanımda onlardan bahsedene kadar mı? Hayır, bilmiyordum. Çünkü kasanın içinde kutudan başka sadece iki kardeşin planlarla ilgili hainliklerini açığa vurdukları mektuplar vardı.”

“O zaman iki kardeşin hikâyesini ve sonra da denizaltıyla ilgili planları ve kâğıtları araştırmaya başlamanız tamamen tesadüftü.”

“Tamamen tesadüf.”

“Neden o araştırmaları yaptınız?”

Daspry bir yandan gülüyor, bir yandan cevap veriyordu:

“Tanrı’m! Konuyla ne kadar ilgilisiniz böyle?”

“Merak ediyorum diyelim.”

“Pekâlâ... Madam Andermatt’ı geçirip *Echo de France* için kısa bir yazı yazdıktan sonra gelip her şeyi anlatacağım size.”

Madam Andermatt’ı geçirdikten sonra oturdu ve insanları eğlendirecek, kısa, kolay anlaşılır yazılarından birini yazdı. Bu yazının dünya çapında yarattığı heyecanı kim hatırlamaz ki?

Maurice Leblanc

Arsen Lüpen geçtiğimiz günlerde Salvator tarafından gündeme getirilen sorunu çözdü. Mühendis Louis Lacombe'a ait tüm kâğıtları ve orijinal planları ele geçiren Lüpen bunları Deniz Kuvvetleri Komutanına teslim etti. Bu vesileyle o planlara bakılarak inşa edilecek ilk denizaltı için hükümetten bir fon oluşturulmasını istedi ve yirmi bin frankla bu fona ilk bağışı yapmış oldu.

“Yirmi bin frank! Mösyö Andermatt’tan aldığınız çekler mi?” diye bağırdım, yazdıklarını okuyunca.

“Aynen. O Varin’in ihanetinin bedelini ödemesi gerekiyordu.”

İşte Arsen Lüpen’le böyle tanıştım. Kulüpten arkadaşım Jean Daspry’nin kibar hırsız Arsen Lüpen’den başkası olmadığını böyle öğrendim. Bu harika adamla güzel arkadaşlık bağlarımızı böyle kurduk ve beni onurlandırıp bana güvendiği için de zamanla, onun maceralarını kaleme alan naçiz ve sadık tarihçisi oldum.

7

Madam Imbert'in elik Kasası

Sabahın üçünde, Berthier Bulvarı'nda yer alan ve bir ressam tarafından eşsiz bir şekilde tasarlanmış ufak köşkün ön tarafında hâlâ bir düzine araba duruyordu. Köşkün kapısı açıldı ve bir grup kadın ve erkek konuk dışarı çıktı. Dört araba hemen oradan uzaklaştı; geride sadece iki erkek kalmıştı. Onlar da Courcelles Sokağı'nın köşesini dönünce ayrıldılar, çünkü iki erkekten biri bu sokakta yaşıyordu. Diğeri Maillot kapısına kadar yürümeye karar verdi.

Bu yüzden Villiers Caddesi'nde karşıdan karşıya geçti ve kalenin karşısındaki kaldırımında yürümeye devam etti. Bulutsuz, soğuk ama güzel bir kış gecesi idi; yürümek eğlenceli geliyordu. İnsanı tazeliyordu. Ayak sesleri bile neşeli geliyordu sanki.

Ama birkaç dakikanın sonunda takip edildiği gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Arkasını dönüp bakınca ağaçların arasında bir adamın saklandığını gördü. Korkmamıştı ama yine de Ternes'e bir an önce varabilmek için hızını artırdı. Ama peşindeki adam koşmaya başladı. O da tabancasını çıkarıp onla yüzleşmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Geç kalmıştı, adam hızla üstüne atılıp saldırdı. Birden bu تنها bulvarda, amansız bir mücadelenin içinde buldular kendilerini, ancak o kendisine saldıran kişinin daha avantajlı durumda olduğunu anladı. Yardım istedi, mücadele etti ama yine de saldırgan onu bir kum yığının üstüne fırlatıp boğazına yapıştı ve sonra da mendilini ağzına sokuşturup bağıramaz hale getirdi. Ardından gözleri kapandı, kulakları uğuldamaya başladı ve tam bayılmak üzereydi ki ağırlığını üstüne verip kendini boğmaya çalışan adam beklemediği bir saldırıya uğradı ve kendini savunmak için ayağa kalktı.

Bileğine bir baston darbesi ve ayak bileğine bir tekme... Adam aldığı darbeler yüzünden acıyla haykırıp sendeleyerek ve küfürler ederek kaçmaya başladı.

Yeni gelen adam, kaçanı kovalamaya tenezzül etmeden yerde yatan adama eğilip sordu:

“İyi misiniz beyefendi?”

Adam yaralanmamıştı ama çok şaşkındı ve ayakta duracak hali yoktu. Neyse ki sesleri duyan bu adam koşup gelmişti. Bir araba gerekiyordu. Onu da bulunca bu beyefendi saldırıya uğrayan adamın Grande-Armée Caddesi'ndeki evine kadar ona eşlik etti.

Adam evine varınca iyice kendine gelmişti ve kurtarcısına bol bol teşekkür etti.

“Size hayatımı borçluyum beyefendi ve bu yaptığı-

nız iyiliği unutmayacağım. Gecenin bu saatinde karımı korkutmak istemem ama yarın size bizzat teşekkür etmekten zevk duyacaktır.”

Kahvaltıya gelmesi için yalvardı ve adını -Ludovic Imbert- söyledikten sonra sordu:

“İsminizi öğrenebilir miyim acaba?”

“Tabii ki efendim.”

Ve kurtarıcısı kendini tanıttı:

“Arsen Lüpen.”

O sıralar Arsen Lüpen henüz Cahorn meselesiyle, La Santé Hapishanesi’nden kaçışıyla ve daha sonradan yaptığı diğer olay yaratan işlerle tanınmıyordu. Hatta Arsen Lüpen ismini daha önce hiçbir yerde kullanmamıştı. Gelecekte parlayacak bu isim Mösyö Imbert’in kurtarıcısı için özel olarak uydurulmuştu; yani Arsen Lüpen ilk kez bu Imbert meselesinde savaş meydanına çıkmıştı. Tamam, mücadele için tam donanımlı ve hazırdu ama başarıyı getirecek kaynakları ve yetkisi olmayınca Arsen Lüpen gelecekte usta olacağı işte o zamanlar sadece bir çırağı.

Hatırlıyordu da, o gece aldığı davet onun için ne kadar sevindirici olmuştu! En sonunda amacına yaklaşmıştı! En sonunda gücüne ve becerilerine uygun bir görev üstlenecekti! Imbert’in milyonları! Böyle iştahlı biri için ne muhteşem bir ziyafetti bu!

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

O gece için özel olarak giyindi; eski püskü bir frak ve yırtık pırtık bir pantolon giyip rengi kırmızıya çalan silindir bir şapka ve eskimiş bir yaka ve manşetle kıyafetlerini tamamladı. Hepsi de çok temizdi ama fakir olduğunu açıkça gösteriyordu. Kravat olarak da üstünde sahte bir elmas olan siyah bir kurdele takmıştı. İşte bu kılıkta Montmartre'da yaşadığı evin merdivenlerini inmeye başladı. Üçüncü kata indiğinde hiç durmadan bastonunun ucuyla kapalı bir kapıyı çaldı. Dışarı çıkıp bulvarda yürümeye başladı. Yoldan bir tramvay geçiyordu. Ona bindi ve kendini takip eden biri gelip yanındaki koltuğa oturdu. Bu, üçüncü katta oturan kiracıydı.

Birkaç saniye sonra bu adam Lüpen'e şöyle dedi:

“Her şey yolunda mı patron?”

“İyi, her şey yolunda.”

“Nasıl?”

“Oraya kahvaltıya gidiyorum.”

“Kahvaltıya gidiyorsunuz!”

“Umarım günleri benimki gibi değerli bir adamın zamanını boşa harcamasını beklemiyordun? Mösyö Ludovic Imbert'i senin elinden gelecek mutlak bir ölümden kurtardım. Mösyö Imbert de minnettarlığını göstermek istedi. Beni kahvaltıya davet etti.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra diğeri konuştu:

“Ama vazgeçmeyeceksiniz, değil mi?”

“Bak evlat,” dedi Arsen, “o ufak saldırı ve dayak olayını ayarladığımda, sabahın üçünde, kalenin dibinde, zahmet edip seni, yani tek arkadaşımı bastonumla ve botlarımla tekmeleyerek yaralama riskini aldığımda böyle güzel tezgâhlanmış ve hayata geçirilmiş bir kurtarma olayından kazanılacak şeyleri öylece bırakıp gitmek değildi niyetim.”

“Ama bu ailenin serveti hakkında duyduğumuz na-hoş söylentiler...”

“Onları boş ver. Altı ay boyunca bu iş üstünde çalıştım; araştırdım, inceledim, ağlarımı ördüm; uşakları, bu aileye borç verenleri ve aklına gelebilecek herkesi çaktırmadan sorguya çektim; altı ay boyunca bu karı-kocayı gölge gibi takip ettim. O yüzden, ne beklediğimi biliyorum. Bu servet onlara ister kendi dedikleri gibi yaşlı Brawford’dan, isterse başka bir kaynaktan gelmiş olsun ortada böyle bir servet var. Ve bu servet benim olacak.”

“Vay canına! Yüz milyon ha!”

“İsterse on, hatta beş olsun, önemli değil! Bugün ya da sonraki günler o kasanın anahtarına el koyamazsam çok şaşırım.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Tramvay L'Étoile Meydanı'nda durdu. Adam Lüpen'e fısıldayarak şöyle dedi:

“Şimdi ne yapacağım?”

“Şimdilik hiçbir şey. Seni uyarıyorum! Acele etme!”

Beş dakika sonra Arsen Lüpen, Imbert Malikânesi'nin görkemli merdivenlerini tırmanıyordu ve Ludovic onu karısıyla tanıştırdı. Madam Gervaise Imbert etine dolgun, çok konuşkan ve hoş bir kadındı. Lüpen'i içten bir şekilde karşıladı.

“Kurtarıcımıza teşekkür etmek istedik,” dedi.

İlk saniyeden itibaren “kurtarıcımıza” eski ve kıymetli bir dostmuş gibi davranıldı. Tatlılar servis edilirken arkadaşlıkları samimi bir hal almış ve sırlar ortaya dökülmeye başlamıştı. Arsen hayatını, bir sulh yargıcı olan babasının hayatını, çocukluğunda yaşadığı üzücü şeyleri ve şu an yaşadığı zorlukları anlattı. Gervaise ise gençliğinden, evliliğinden, yaşlı Brawford'un ne kadar iyi biri olduğundan, kendine miras kalan yüz milyondan, mirasının tadını çıkarmasına engel olan meselelerden, çok yüksek faizlerle geri ödemek zorunda kaldığı borçlardan, Brawford'un yeğenleriyle bitmek bilmeyen münakaşalarından ve aralarındaki davalardan, mahkeme emrinden, daha doğrusu her şeyden bahsetti!

“Bir düşünsenize Mösyö Lüpen, tahviller orada, kocamın ofisinde ve tek birine bile dokunursak her şeyi

kaybediyoruz! Orada, bizim kasamızdalar ama onlara dokunamıyoruz!”

Mösyö Lüpen bu kadar büyük bir servetin yakınında olduğu düşüncesiyle ürperdi. Yine de nazik ev sahibesinin o paralara dokunma konusunda çektiği güçlüğü kendisinin çekmeyeceğinden oldukça emindi.

“Ah! Demek oradalar!” diye mırıldandı, kurumuş boğazıyla.

“Evet, oradalar.”

Bu şartlar altında başlayan arkadaşlık daha yakın ilişkilerin gelişmesine yol açtı. Üstü örtülü bir şekilde sorulduğunda Arsen Lüpen fakirliğini ve çektiği sıkıntıları itiraf etti. Bunun üzerine talihsiz genç adam hemen, ayda yüz elli frank maaşla, karı-koca Imbertlerin özel sekreteri olarak işe alındı. Kendi evinde yaşamaya devam edecekti ama her gün malikâneye gelip yapması gerekenlerin listesini alması gerekiyordu ve kolaylık olması açısından ikinci kattaki odalardan biri kendisi için ofis olarak tahsis edilecekti.

Odayı kendisi seçti. Şu şansa bakın ki oda tam da Ludovic’in ofisinin üstündeydi!

Arsen kısa süre sonra sekreterliğin esasında az zahmetli ama çok kazandıran bir iş olduğunu fark etti. İlk iki ay boyunca yalnızca dört önemli mektubun birer nüshasını çıkarması gerekmişti ve bir kere de Mösyö

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

İmbert'in ofisine çağrılmıştı; bir tek o zaman İmbert kasasını dikkatle seyredebilme fırsatı bulmuştu. Bir de sekreter olarak işverenin sosyal aktivitelerine milletvekili Anquety ya da baro başkanı Grouvel gibi davet edilmediğini fark ediyordu.

Bundan şikâyetçi değildi, çünkü dikkat çekmeden gölgede kalıp huzurunu ve özgürlüğünü devam ettirmeyi tercih ediyordu. Ancak zamanını da boşa harcamıyordu. En başta, Mösyö İmbert'in ofisine gizli ziyaretlerde bulunup hava geçirmeyecek şekilde, sıkıca contalanmış kasaya saygılarını sunuyordu. Kasa kocaman, demir ve çelikten bir kütleydi ve sıradan hırsızlık yöntemleriyle zorlanıp açılmayacak kadar soğuk ve inatçı görünüyordu.

Arsen Lüpen bu konuda inatçılık etmedi.

"Gücün aciz kaldığı yerde cingözlük devreye girer." diyordu kendi kendine. "Önemli olan gözümü, kulağımı buradan ayırmamam."

Hemen gerekli adımları attı ve odasının zemininde yaptığı dikkatli incelemelerden sonra Mösyö İmbert'in ofisinin tavanını delen, kurşundan bir boru yaptı; boruyu tam da aşağıdaki odanın kornişleri arasında bir yere denk getirmişti. Bu boru, yani bir akustik tüp ve teleskop sayesinde aşağıda olan biten her şeyi görüp duymayı umuyordu.

Maurice Leblanc

Bu yüzden günlerini yere boylu boyunca uzanarak geçiriyordu. Sık sık, Imbert çiftinin kasanın önünde konuştuklarını, muhasebe defterlerini ve dosyaları incelediklerini görüyordu. Kasayı açarlarken kullandıkları rakamları öğrenmeye çalışıyordu. Yaptıklarını seyreliyor, konuştuklarını anlamaya çalışıyordu. Ayrıca kasayı açma işlemini tamamlamak için bir anahtar da vardı. Onu ne yapıyorlardı? Saklıyorlar mıydı?

Bir gün ikisinin kasayı kilitlemeden odadan çıktıklarını gördü. Hemen merdivenleri inip odaya daldı. Ama çift hemen geri döndü.

“Ah! Affedersiniz,” dedi, “kapıları karıştırmışım.”

Ama Gervaise bunu hiç sorun etmedi:

“Yapmayın Mösyö Lüpen. Burası sizin de eviniz. Tavsiyenizi istiyoruz. Hangi tahvilleri satmalıyız? Yabancı menkulleri mi yoksa yıllık olanları mı?”

“Ama mahkeme kararı?” dedi Lüpen, çok şaşırmıştı.

“Ah! O karar bütün tahvilleri kapsamıyor.”

Madam Imbert kasayı açtı. Raflarda desteler halinde yığılı dosyalar vardı. Bu destelerden birini aldı. Ama kocası itiraz etti.

“Hayır, Gervaise, yabancı tahvilleri satmak aptallık olur. Değerleri artacak. Ama yıllık tahviller yükselecekleri en üst noktadalar zaten. Siz ne düşünüyorsunuz azizim?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Aziz dostun bir fikri yoktu ama yine de yıllık tahvil-leri satmalarını tavsiye etti. Sonra Madam Imbert başka bir deste daha çıkarıp içinden rastgele bir evrak çıkardı. Bu 1374 frank değerinde, yüzde üç faizli bir tahvildi. Ludovic bunu alıp cebine koydu. O öğleden sonra sekreteriyle birlikte bir borsacıya gidip bu tahvili sattı ve karşılığında 46.000 frank aldı.

Gervaise ne demiş olursa olsun Arsen Lüpen o evde kendini rahat hissetmiyordu. Aksine bu evdeki her şey ona tuhaf geliyordu. Denk geldiği birkaç olaydan sonra evdeki uşakların, adını bile bilmediğini öğrendi. Kendisine hep “mösyö” diye hitap ediyorlardı. Ludovic hep şöyle konuşuyordu: “Mösyöye söylersiniz. Mösyö geldi mi?” Neden böyle gizemli bir şekilde hitap ediyordu?

Dahası, tanışıklıklarının başındaki o samimiyet patlamasından sonra Imbertler onunla nadiren konuşmaya başladılar ve yaptığı iyilik nedeniyle ona düşünceli davransalar da çok fazla ilgi göstermiyorlardı. Onu rahatsız edilmek istemeyen tuhaf bir karakter olarak görüyor ve onun kendini soyutlamasına sanki bu çok sıkı bir kuralmış gibi, yaptığı bir kaprismiş gibi saygı gösteriyorlardı. Bir keresinde antreden geçerken Gervaise’in iki adama şöyle dediğini duydu:

“O tam bir yabani!”

“Doğru,” dedi Lüpen kendi kendine, “yabaniyiz biz.” Ve çiftin tuhaf davranışlarını anlamaya çalışma-

dan kendi planını uygulamaya devam etti. Şansına ya da Gervaise'in kasanın anahtarını dalgınlıkla kasanın üstünde bırakması ihtimaline güvenemeyeceğine ikna olmuştu. Üstelik kadın şifreyi her seferinde değiştiriyordu. Bu yüzden kendisi harekete geçmeliydi.

En sonunda olayları hızlandıran bir şey oldu; bu da bazı gazetelerin Imbertlere karşı yürüttükleri öfke dolu kampanyalardı. Çift, dolandırıcılıkla suçlanıyordu. Arsen Lüpen bu olayın yarattığı etkilere ve ev halkının telaşlanmasına tanık oluyordu ve eğer biraz daha beklerse her şeyi kaybedeceğini anlamıştı.

Sonraki beş gün boyunca, her zamanki gibi altı sularında evden ayrılmak yerine kendini odasına kilitledi. Evden ayrıldığı sanılacaktı. Ama o yere yatıp Ludovic'in ofisini gözetliyordu.

O beş akşam boyunca beklediği gibi bir fırsat çıkmayınca gece yarısı arka taraftaki bir kapıdan çıkıp evine gidiyordu. Anahtarı vardı.

Ama altıncı gün Imbertlerin düşmanlarının kötü niyetli laflarına cevaben kasadaki şeylerin bir dökümünü çıkarmayı teklif ettiklerini öğrendi.

Bu gece yapacaklar diye düşündü Lüpen.

Gerçekten de akşam yemeğinden sonra Ludovic ofisine gitti. Gervaise de ona katıldı. Kasadaki hesap defterlerini incelemeye başladılar.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Böylece iki saat geçip gitti. Uşakların yukarıdaki odalarına çekildiklerini duydu. İlk katta kimse kalmamıştı. Gece yarısı. Ve Imbertler hâlâ çalışıyordu.

“Haydi bakalım,” diye mırıldandı Lüpen.

Penceresini açtı. Pencere avluya açılıyordu. Aysız ve yıldızsız gökyüzü yüzünden dışarıda her şey karanlıktı. Dolabının içine sakladığı ucu ilmik yapılmış urganı aldı, ucunu penceresinin önündeki balkona bağladı ve sessizce aşağıdaki pencereye, yani Ludovic’in ofisinin penceresine kadar sarktı. Kalın perdeler yüzünden içeriyi göremiyordu. Bir süre balkonda hareket etmeden kaldı, gözünü ve kulağını dört açıp içeride olan biteni duymaya ve görmeye çalıştı.

Pencerenin iki kanadından birini dikkatlice itti. Eğer kimse kontrol etmediyse en ufak bir baskıda açılması gerekiyordu, çünkü öğleden sonra sürgüyü yerine geçmeyecek şekilde ayarlamıştı.

Pencere dokunuşuna karşılık verdi. Sonra o da son derece dikkatli bir şekilde biraz daha itti. Artık başını içeri sokabiliyordu. İki perde arasındaki ufak boşluktan bakınca Gervaise ve Ludovic’in kasanın önünde oturduklarını gördü.

Yaptıkları işe dalmışlardı ve arada sırada da alçak sesle birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Kendisi ve çift arasındaki mesafeyi hesapladı, sonra onlar yardım

isteyemeden ikisinin üstesinden gelmesi için yapması gereken hamleleri düşündü. Tam saldırıya geçecekti ki Gervaise şöyle dedi:

“Ah! Oda birden soğudu sanki... Ben yatmaya gidiyorum. Sen gelmiyor musun?”

“Bunları bitirmek istiyorum.”

“Bitirmek mi? Ama bu tüm geceni alır.”

“En fazla bir saat sürer.”

Madam Imbert odadan çıktı. Yirmi dakika, otuz dakika geçti. Arsen pencereyi biraz daha itti. Perdeler hareketlendi. Sonra biraz daha itti. Mösyö Imbert döndü ve perdelerin rüzgâr yüzünden hareketlendiğini düşünüp pencereyi kapatmak için ayağa kalktı.

Ne bir çılgılık, ne de en ufak bir boğuşma... Birkaç keskin hareketle ve en ufak bir zarar vermeden Arsen Ludovic'i etkisiz hale getirdi, perdeyle suratını kapatıp ellerini ve ayaklarını bağladı ve tüm bunları ona kendisine saldıran kişiyi tanıma fırsatı vermeden gerçekleştirdi.

Hemen kasaya gidip iki dosyayı aldı ve kolunun altına yerleştirip ofisten ayrıldı, sonra da merdivenleri inip avluyu geçti ve kapıyı açtı. Sokakta bir araba bekliyordu onu.

“Önce şunu al, sonra benle yukarı gel.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Birlikte ofise geri döndüler. Kasayı iki seferde boşalttılar. Sonra Arsen kendi odasına gidip urganı ve yaptığı gizli işin diğer izlerini ortadan kaldırdı. Bitmişti.

Birkaç saat sonra Arsen Lüpen yardımcısıyla birlikte, çaldıkları dosyaları inceledi. Hayal kırıklığı yaşamamıştı, çünkü Imbertlerin servetinin büyük ölçüde abartıldığını tahmin etmişti. Söylendiği gibi yüzlerce milyon yoktu, hatta onlarcası bile. Yine de oldukça iyi bir meblağdı; ne de olsa demiryolları, Villes de Paris, Suez, Kuzey Maden Şirketleri gibi önemli yerlerin tahvilleriydi bunlar.

Lüpen memnuniyetini dile getirdi:

“Tabii ki,” dedi, “bunları bozdururken bir hayli kaybımız olacak, çünkü mahkeme kararıyla karşılaşacağız ve düşük fiyatlara elden çıkarmak zorunda kalacağız. Ama sorun değil, bu sermayeyle istediğim gibi yaşayacağım ve... Kalbimin derinlerinde yatan bazı hayalleri gerçekleştireceğim.”

“Peki ya geri kalan evraklar?”

“Gerisini yakabilirsin evlat. O kâğıt tomarları o kasanın içindeyken değerliler. Bizim için işe yaramazlar. Tahvillere gelince, şimdilik dolabımızda sessizce dursunlar ve biz de doğru zamanı bekleyelim.”

Arsen ertesi gün Imbertlerin evine gitmemek için bir neden göremedi. Ama sabahki gazeteleri okurken

şaşırtıcı bir haberle karşılaştı: Ludovic ve Gervaise ortadan kaybolmuşlardı.

Resmi yetkililer gelip kasayı açtıklarında Arsen Lüpen'in geriye... Çok az şey bıraktığını görmüşlerdi.

Gerçekler bunlardı, yani Arsen Lüpen'in bakış açısından. Bunu onun ağzından dinlemek hoşuma gidiyordu ve o da içini dökmek istediği bir gün olayları anlatmıştı.

O gün onda daha önce hiç görmediğim telaşlı gözlerle odamı arşınıyordu.

"Neyse ne," dedim ona, "bu sizin en başarılı maceranız değil miydi?"

Doğrudan bir cevap vermek yerine şöyle dedi:

"Bu meseleyle ilgili çözülemeyen birtakım sırlar var. Yani, size yaptığım açıklamadan sonra bile yine karanlıktayım. Mesela... Neden kaçtılar? Neden onlara istemedi de olsa yaptığım yardımdan istifade etmediler? Çok rahatlıkla şöyle diyebilirlerdi: 'Yüzlerce milyon o kasadaydı. Ama artık yoklar, çünkü çalındılar!'"

"Sinirleri bozulmuştur."

"Evet, öyledir. Sinirleri bozulmuştur. Diğer yandan, doğru aslında..."

"Doğru olan ne?"

"Ah! Hiçbir şey."

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Lüpen'in böyle az konuşması ne anlama geliyordu? Bana her şeyi anlatmadığı, söylemeye çekindiği bir şeyler olduğu kesindi. Davranışları beni meraklandırıyor. Bu her neyse, Arsen Lüpen gibi bir adamı bile tereddüde sokacak kadar ciddi bir meseleydi.

Öylesine sorular sormaya başladım.

"O zamandan beri onları gördünüz mü hiç?"

"Hayır."

"O talihsiz insanlar için ufak da olsa bir acıma duyduğunuz mu?"

"Ben mi!" diye bağırdı şaşırarak.

Onun bu ani heyecanı beni şaşırttı. Damarına mı basmıştım yoksa? Yine de ısrar ettim:

"Tabii ki. Eğer onları tek başlarına bırakmasaydınız tehlikeyle yüzleşebilir, en azından cepleri dolu olarak kaçabilirlerdi."

"Pişmanlık duymamı istiyorsunuz, değil mi?"

"Aynen!"

Öfkeyle masama vurdu.

"Sanırım, vicdan azabı çekmem gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"İster vicdan azabı deyin, ister pişmanlık... Kısacası bu insanlar için..."

“Bu insanlar için...”

“Servetini çaldığınız insanlar için.”

“Ne serveti?”

“Yani... Kasalarından aldığınız iki-üç tomar tahvil...”

“İki-üç tomar tahvil! Tahvillerini çalmıştım değil mi? Miraslarının bir kısmını? Bu yaptığım suç muydu? Hata mıydı? Kahretsin, o tahvillerin, sahte olduklarını düşünmemişsinizdir, değil mi? Anlıyor musunuz?”

“O TAHVİLLER SAHTEYDİ!”

Şaşkın gözlerle ona baktım.

“Sahte! O dört-beş milyonun hepsi?”

“Evet, sahte!” diye bağırdı öfkeyle. “Sadece bir parça kâğıt yığını işte! Ville de Paris tahvilleri, devlet tahvilleri! Kâğıt, kâğıt, hepsi kâğıt! Onlardan bir kuruş bile alamadım! Ve siz de gelmiş, vicdan azabı duyup duymadığımı soruyorsunuz. Asıl vicdan azabı duyması gereken *onlar*. Benle bir ahmakmışım gibi oynadılar! Onlar içim yolunacak bir kazdan farkım yoktu!”

Kandırıldığı ve gururu yara aldığı için gerçekten de öfkeliydi.

“En baştan sona kadar beni hep kandırmışlardı. Bu meselede oynadığım rolü, daha doğrusu bana biçtikleri rolü biliyor musun? André Brawford’dum ben! Evet,

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

arkadaşım, gerçek işte bu ve ben bu durumdan bir an bile şüphe duymadım.

“Gazetelerde okuyana kadar da kafama dank etmedi bu. Ben onların *kurtarıcısı* olarak, hayatını riske atıp Mösyö Imbert’i saldırganın ellerinden kurtaran centilmen olarak ortada dolaşırken onlar beni Brawford olarak yutturuyorlarmış herkese!

“Ne kadar harika değil mi? İkinci katta yaşayan tuhaf adam, sadece uzaktan görülen yabani, Brawford’muş ve Brawford da benmişim! Benim sayemde ve Brawford isminin yaydığı güven sayesinde karı-koca bankacıardan ve diğer tefecilerden borç para alabiliyorlarmış. Hah! Bir acemi için ne deneyim ama! Sana yemin ediyorum, büyük bir ders aldım!”

Birden durup kolumdan tuttu ve öfke dolu bir sesle şöyle dedi:

“Aziz dostum, şu an itibariyle Gervaise Imbert bana bin beş yüz frank borçlu.”

Kendimi tutamayıp güldüm. Gerçekten de soytarıklık yapıyordu. Birkaç saniye sonra o da neşelenmişti.

“Evet, arkadaşım, bin beş yüz frank! Hem bana vaat ettikleri maaştan bir kuruş bile alamadım hem de o kadın benden bin beş yüz frank borç aldı. Ah benim paracıklarım! Ve o parayı neden borç aldı, biliyor musunuz? Yoksul insanlara yardım için! Dediğim gibi! Pa-

Maurice Leblanc

rayı sözde yardımda bulunduğu bazı fakir insanlar için istedi, kocasının haberi olmadan!

“Ve zorla kazandığım paralar böyle aptal bir yalanla benden sızdırıldı. Ne kadar eğlenceli, değil mi? Arsen Lüpen’in bin beş yüz frangı dört milyon değerinde sahte tahvil çaldığı bir kadın tarafından cebe indiriliyor! Tüm bu çaba ve zekâ bu harika sonuç içindi yani!

“Hayatımda ilk kez aptal rolünü oynadım. Ama kahretsin! Onu da hakkını vererek oynadım!”

8

Siyah İnci

Hoche Caddesi'ndeki dokuz numaranın kapıcısı kapı ziline arkaya çalınmasıyla uyandı. Kapının ipini çekerken bir yandan da söyleniyordu:

“Herkes içeri girdi sanıyordum. Saat gecenin üçü oldu herhalde!”

Kocası homurdandı:

“Belki de doktor için gelmişlerdir.”

Gerçekten de gelen kişi şöyle sordu:

“Dr. Harel... Kaçınıcı kat?”

“Üçüncü kat, sol taraf. Ama doktor geceleri rahatsız edilmek istemiyor.”

“Bu gece rahatsız olmak zorunda.”

Ziyaretçi antreye gidip ilk katın merdivenlerini çıktı, sonra ikinci ve üçüncü katı da çıktı ve doktorun kapısında hiç durmadan beşinci kata kadar devam etti. Orada iki anahtarı denedi. Biri kilide uydu.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Güzel...” diye mırıldandı, “bu işleri epey kolaylaştırdı. Ama işe başlamadan önce buradan nasıl kaçacağımı ayarlasam iyi olur. Bir bakalım... Doktoru uyandırıp onun tarafından kovulmama yetecek kadar zaman geçti mi? Hayır, henüz değil. Biraz sabır...”

On dakikanın sonunda doktor hakkında yüksek sesle söylenerek merdivenlerden inip antreye geldi. Kapıcı kapıyı açtı ve sonra da çarparak kapattı. Ama kapı kilitlenmemişti, çünkü gelen adam araya hemen bir demir parçası yerleştirmiş ve böylece de kilit dilinin yuvaya girmesini engellemişti.

Sonra sessizce, kapıcıyı uyandırmadan tekrar içeri girdi. Bir şey olursa buradan kaçışını garanti altına da almıştı.

Hiç ses çıkarmadan bir kez daha beşinci kata kadar çıktı. Antrede yanan elektrikli fenerin ışığında şapkasını ve paltosunu çıkarıp sandalyelerin üstüne koydu. Sonra kendisi de başka bir sandalyenin üstüne oturdu ve ses çıkarmamaları için ayakkabılarının üstüne keçeden yapılmış terlikleri geçirdi.

“Ah! İşte buradayım... Ne kadar da kolay oldu! Neden daha fazla insanın hırsızlık gibi rahat bir mesleği seçmediğine şaşıyorum yani. Biraz beceri ve düşünmeyle bu iş en eğlenceli meslek haline geliyor. Kolay bir iş... Tam bir aile babasına göre... Çok uygun... Ama bazen yorucu olabiliyor tabii.”

Apartmanın detaylı bir planını çıkarıp açtı.

“Önce nerede olduğumu anlayayım. İşte, şu an durduğum antreyi görebiliyorum. Sokağa bakan tarafta oturma odası, tuvalet odası ve yemek odası var. Orada zaman harcamaya değmez, zira görünüşe göre kontesin dekorasyon konusundaki zevki içler acısı... Para edecek bir biblo bile yok! Doğrudan hedefe gitmeli... Ah! İşte koridor, buradan yatak odasına gidilmesi lazım. Üç metre sonra kontesin odasına bağlantısı olan giyinme odasının kapısına gelmem lazım.”

Planı katlayıp cebine koydu, feneri kapattı ve metreleri sayarak koridorda ilerlemeye başladı.

“Bir metre... İki metre... Üç metre... İşte kapı... Tanrı'm, ne kadar kolay oluyor! Yatak odasından beni ayıran tek şey ufak, basit bir sürgü ve o sürgünün tam olarak yerden bir metre kırk üç santim yükseklikte olduğunu biliyorum. O yüzden, yapacağım ufak bir müdahale ile o sürgüden kurtulabilirim.”

Cebinden gerekli aletleri çıkardı ama aklına bir fikir gelince birden durdu.

“Belki de şansına sürgü çekilmemiştir. İlk önce denemek gerek her zaman... Ne kaybederim ki?”

Topuzu çevirince kapı açılıverdi.

“Benim cesur Lüpen'im, şans kesinlikle senden

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

yana. Şimdi ne yapman gerek? Gireceğin odalarda eşyaların yerini biliyorsun; kontesin siyah inciye sakladığı yeri de biliyorsun. Bu yüzden, siyah inciye elde etmek için sessizlikten daha sessiz, karanlıktan daha görünmez olmak zorundasın.”

Arsen Lüpen tam yarım saat boyunca kontesin yatak odasına giden cam kapıyı açmaya uğraştı. Ama bunu o kadar dikkatle yaptı ki kontes uyanık olsaydı bile en ufak bir ses duymuş olamazdı.

Elindeki plana göre tek yapması gereken ufak bir kanepenin etrafından dolanmaktı. Onun ilerisinde bir koltuk ve yatağın yanında da ufak bir masa vardı. Masanın üstünde bir mektup kutusu vardı ve siyah inci de bu mektupların arasında saklanmıştı.

Eğilip halının üstünde dikkatle sürünmeye başladı, bu arada kanepenin silüetini takip ediyordu. Kanepeye varınca kalp atışlarını yavaşlatmak için durdu. Her ne kadar korku duymasa da insanın böylesi derin bir sessizliğin ortasında hissedebileceği gerginliğin üstesinden gelemiyordu. Bu durum onu şaşırtıyordu, çünkü çok daha ciddi olan birçok olayı en ufak bir şey hissetmeden atlatmıştı. Kendisini tehdit eden hiçbir tehlike yoktu. O zaman neden kalbi böyle tehlike çanı gibi çalıyordu? Şu uyuyan kadının kendine bu kadar yakın oluşundan mı etkileniyordu?

Durup dinledi ve uyuyan bir insanın düzenli nefes alıp verişlerini duyduğunu düşündü. Bu huzurlu ortam ona güven verdi.

El yordamıyla koltuğu buldu; sonra yavaş, dikkatli hareketlerle masaya doğru ilerleyip kolunu uzattı. Sağ kolu masanın ayaklarından birine değmişti.

Nihayet! Şimdi tek yapması gereken ayağa kalkıp inciyi almaktı. Neyse ki hepsi bu kadardı! Çünkü kalbi göğsünün duvarlarına vahşi bir hayvan gibi çarpıyordu ve o kadar gürültü çıkarıyordu ki bunun kontesi uyan- dıracağından korktu.

İradesini epey zorlayarak kalbinin çılgınca atışını kontrol altına aldı ve tam yerden kalkacaktı ki sol eli yerdeki bir şeye değdi; bunun yere ters düşmüş bir lamba olduğunu tahmin etti. Hemen sonra eli başka bir şeye değdi; arka kısmı deri kaplı, ufak bir masaüstü saatiydi bu.

Nasıl yani? Neler olmuştu burada? Anlayamıyordu. Bu lamba, bu saat... Neden olmaları gereken yerlerinde değillerdi? Ah! Gecenin bu korkutucu karanlığında neler olmuştu böyle?

Birden bağırdı. Bir şeye dokunmuştu. Ah! Tuhaf, söylemeye cesaret edemediği bir şeye! Ama hayır, korkusu yüzünden böyle düşünüyordu. Yirmi, otuz saniye boyunca kıpırdamadan durdu; korkmuştu, alnı terden

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

sırılsıklam olmuştu ve parmaklarında hâlâ o ürkütücü temasın neden olduğu his vardı.

Çaresiz bir halde kolunu tekrar uzattı. Bir kez daha eli o tuhaf, tarifi zor şeye değdi. Eliyle yokladı. İyice dokunup ne olduğunu anlamalıydı. Bunun bir insanın saçı ve yüzü olduğunu fark etti ve... O yüzün soğuk, neredeyse buz gibi olduğunu.

Gerçek ne kadar korkutucu olursa olsun Arsen Lüpen gibi bir adam neler olup bittiğini anlar anlamaz duruma hâkim olurdu. Bu yüzden hemen feneri yaktı. Önünde, kanlar içinde bir kadın uzanıyordu. Boynunda ve omuzlarında korkunç yaralar vardı. Eğilip kadına yakından baktı. Ölmüştü.

“Ölmüş! Ölmüş!” diye tekrarladı, şaşkına dönmüş bir şekilde.

Kadının donuk gözlerine, düz bir çizgi halini almış ağzına, mora dönmüş tenine ve halının üstüne akıp büyük, siyah benekler şeklinde pıhtılaşmış kana baktı.

Ayağa kalkıp lambaları açınca oda ışıkla yıkandı ve odada yaşanmış mücadelenin izlerine baktı. Yatak dar-madağındı; yerde bir lamba, on bir yirmiye gösteren bir saat, biraz ileride ters dönmüş bir sandalye ve her yerde kan, kan lekeleri ve kan gölcükleri vardı.

“Peki, ya siyah inci?” diye mırıldandı.

Mektup kutusu yerindeydi. Hevesle kapağını kaldırdı. Mücevher kutusu oradaydı ama içi boştu.

“Kahretsin!” diye mırıldandı. “Şanslıyım derken biraz erkenci davrandın Lüpen Efendi. Kontes burada ölü yatarken ve siyah inci de ortadan kaybolmuşken... Durum çok da parlak değil! Buradan hemen çık, yoksa başın ciddi belaya girecek.”

Ama kıpırdamadı.

“Buradan çıkmak mı? Evet, başkası olsa kaçırdı. Ama Arsen Lüpen? Ne de olsa yapacak daha iyi bir işi de yok. Şimdi, sistemli bir şekilde hareket edelim. İlk başta, senin vicdanın rahat... Diyelim ki sen bir komisersin ve bu olayla ilgili soruşturma yapacaksın. Evet, ama bunu yapmak için daha berrak bir zihin lazım insana. Benim kafamsa çorbaya dönmüş durumda.”

Koltuklardan birine çöktü ve yumruk yaptığı ellerini yanan alnına yasladı.

Hoche Caddesi’ndeki cinayet son zamanlarda Parislileri en çok şaşırtan ve düşündürten olaylardan biriydi ve eğer Arsen Lüpen’in burada oynadığı rol olayları biraz olsun aydınlatmamış olsaydı bundan kesinlikle bahsetmezdim. Olayın merak uyandıran iç yüzünü kimse bilmiyordu.

Merhum Andillot Kontunun dul eşi, Bois’da sahne alan bir zamanların meşhur şarkıcısı Léontine Zalti’yi;

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

lüks hayatıyla yirmi yıl önce tüm Paris'i kendine hayran bırakan Zalti'yi; elmasları ve incileriyle Avrupa çapında nam salan Zalti'yi kim tanımazdı ki? Söylentilere göre boynundaki takılar, birkaç bankanın sermayesine ve Avustralya'daki birkaç altın madeni şirketinin servetine eşdeğerti. Bir zamanlar krallar ve kraliçeler için takılar tasarlamış olan maharetli kuyumcular Zalti için çalışmışlardı.

Ve tüm o servetin tükendiği felaketi kim hatırlamaz? Bankaların ve altın madenlerinin servetine eşdeğer servet yok olup gitmişti. Açık artırmalarla dört bir yana dağılan o harika koleksiyondan geriye sadece meşhur siyah inci kalmıştı. Siyah inci! Eğer Zalti satmak istese ufak da olsa bir servet sahibi olabilirdi.

Ama o, paha biçilemez mücevheri satmadı. Bu paha biçilemez mücevheri satmaktansa kendine yoldaş ettiği refakatçısı, aşçısı ve bir uşağıyla beraber sıradan bir apartmanda yaşıyordu. Böyle yapmasının bir nedeni vardı, bunu açıklamaktan korkmuyordu: Siyah inci kendisine bir imparator tarafından hediye edilmişti! Neredeyse mahvolmasına, en bayağı durumlara düşmesine rağmen mutlu zamanlarında kendine eşlik eden o inciye sadık kalmıştı.

“Yaşadığım sürece,” diyordu, “ondan ayrılmayacağım.”

İnci gündüzleri hep boynundaydı, geceleri ise onu sadece kendinin bildiği bir yere saklıyordu.

Gazete sayfalarındaki bu gerçekler halkın merakını uyandırdı ve ne tuhaftır ki bu gizemi çözecek anahtara sahip olan kişiler için katil zanlısının yakalanması sorunu sadece daha karmaşık hale getirip heyecanı artırdı. Ertesi gün gazetelerde aşağıdaki haber vardı:

Andillot Kontesinin uşağı Victor Danègre tutuklandı. Aleyhinde toplanan deliller son derece ikna edici. Emniyet müdürü Dudouis tarafından, uşağın yatağının altında bulunan üniforma ceketinin kolunda kan lekeleri vardı. Ayrıca, yine bu ceketin kumaş kaplı düğmelerinden biri düşmüştü ve bu kayıp düğme kurbanın yatağının altında bulundu.

Tahminlere göre, Danègre akşam yemeğinden sonra odasına gitmek yerine giyinme odasına saklandı ve cam kapıdan bakıp kontesin siyah inciye nereye sakladığını gördü.

Şimdiye dek bu yönde bu teoriyi doğrulayacak herhangi bir kanıt bulunamadığını söylemek zorundayız. Her halükarda, başka bir karanlık nokta daha var. Danègre, sabah yedide Courcelles Bulvarı'ndaki tütün dükkânına gitmiş; hem kapıcı hem de dükkân sahibi bunu onaylıyorlar. Diğer yandan kontesin koridorun ucunda kalan refakatçısı ve

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

aşçısı sabah sekizde kalktıklarında antre ve mutfak kapısını kapalı ve iki kere kilitlemiş halde bulduklarını söylüyorlar. Bu iki kişi yirmi yıldır kontesin hizmetindeler ve kendilerinden şüphelenilmiyor. İnsan Danègre'nin apartmandan nasıl çıktığını merak ediyor. Yoksa başka bir anahtarı daha mı vardı? Soruşturmalar bu noktaları açıklığa kavuşturacak.

Aslına bakılırsa soruşturmalar bu gizemi aydınlatmadı. Victor Danègre'nin tehlikeli bir suçlu, ayyaş ve ahlaksızın teki olduğu öğrenildi. Ama soruşturma ilerledikçe gizem derinleşti ve açıklanamayan çelişkiler ortaya çıktı.

İlk başta genç bir kadın, Matmazel de Sinclèves, yani kontesin kuzeni ve tek varisi, kontesin ölümünden bir ay önce kendisine bir mektup yazdığını ve o mektupta siyah inciye nasıl sakladığını anlattığını bildirdi. Mektup kendisine geldikten bir gün sonra ortadan kaybolmuştu. Peki, mektubu kim çalmıştı?

Kapıcı, Doktor Harel için gelen birine kapıyı açtığını anlattı. Doktor sorgulandığında kimsenin kapısını çalmadığını söyledi. O zaman gelen kişi kimdi? Yoksa suç ortağı mıydı?

Bir suç ortağı olduğu teorisi basın ve halk tarafından benimsendi. Ünlü dedektif Ganimard aynı fikirde değildi.

“Bu işin altında Lüpen var,” dedi yargıca.

“Hah! Her yerde onu görüyorsunuz,” diye karşılık verdi o da.

“Her yerde onu görüyorum çünkü o her yerde.”

“Şuna, ne zaman açıklayamadığınız bir şeyle karşılaşsanız onu görüyorsunuz diyelim. Dahası, bu vakada şu gerçeğe dikkat etmelisiniz: Cinayet saatin de gösterdiği gibi gece vakti, saat on biri yirmi geçe işlenmiş; ama kapıcının söylediği kişi ise ilerleyen saatlerde, sabaha karşı üçte gelmiş.”

Kanun adamları genellikle bir kişinin suçlu olduğuna hemen hüküm verirler, sonra da öğrendikleri bütün gerçekleri hâlihazırdaki teorilerine uydurmak için çarpıtırlar. Gedikli bir suçlu, ayyaş ve ahlaksız olan Victor Danègre’nin kötü geçmişi sorgu yargıcının kanaatini etkiledi ve her ne kadar ilk ipuçlarını destekleyen yeni şeyler ortaya çıkmasa da yargıcın fikri asla değişmedi. Soruşturmayı kapadı ve birkaç hafta sonra da duruşma başladı.

Süreç gerçekten de yavaş ve sıkıcı ilerliyordu. Hâkim uyuşuktu ve savcı da sanığı sıkıştıracak sorular sormadı. O şartlar altında Danègre’nin avukatının işi çok kolay olmuştu. Avukat, tutuklamadaki kusurlu yanlara ve tutarsızlıklara işaret etti. Ortada fiziksel bir kanıt yoktu. Danègre’nin apartmandan ayrılırken kapı-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

yı arkasından kilitlemesi için mutlaka kullanmış olması gereken anahtarı kim yapmıştı? O anahtarı gören var mıydı ve görülmüşse anahtara ne olmuştu? Katilin bıçağını kim görmüştü ve bıçak neredeydi?

“Her hâlükârda,” dedi avukat, “sanığın bu cinayeti işlemiş olduğuna dair hiçbir şüphe bırakılmamalı. Sabahın üçünde apartmana giren yabancıнын suçlu olmadığı kanıtlanmalı. Tamam, saat on biri gösteriyordu. Ama bu neyi gösterir ki? Bir saatin akrep ve yelkovanını istediğimiz saate getiremez miyiz?”

Bu savunma üstüne Victor Danègre beraat etti.

Cuma akşamı hava kararırken hapishaneden çıkarıldı; altı ay süren hapislikten sonra çökmüş bir haldeydi. Sorgulanması, tek başına hücrede kalması, duruşma, hâkimin uzun uzun düşünmesi... Hepsı bir araya gelip gerilmesine, korkmasına yol açmıştı. Geceleri korkunç kâbuslar görüyor, darağacı görüntüleri gözünün önünde uçuşuyordu. Heyecan ve dehşetle titriyordu.

Anatole Dufour takma adıyla Montmarte’ın yukarılarında ufak bir oda kiraladı ve bulduğu tek tük işlerden kazandığı paralarla geçimini sağlamaya başladı.

Sefil bir hayat sürüyordu! Üç kez düzenli bir işe girdi, ama sonradan asıl kimliği öğrenilince kovuldu.

Sık sık, kendisine tuzak kurup polise ihbar etmeye çalışan adamların, yani dedektiflerin peşinde oldukları

gibi bir fikre kapılıyordu. Yasaların, yakasına yapışan güçlü ellerini neredeyse hissedebiliyordu.

Bir akşam, oturduğu yerin yakınlarındaki bir restoranda akşam yemeği yerken içeri bir adam girdi ve kendi masasındaki bir sandalyeye oturdu. Kırk yaşlarındaydı ve temiz olduğu şüpheli bir frak giymişti. Çorba, bir sebze yemeği ve bir şişe şarap siparişi verdi.

Çorbasını bitirdikten sonra gözlerini Danègre'ye çevirip dik dik baktı.

Danègre'nin 'beti benzi attı. Bu adamın haftalardır kendisini takip edenlerden biri olduğuna emindi. Ne istiyordu ki? Danègre ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Dizlerinin bağı çözülmüştü sanki.

Adam kendisine, sonra da Danègre'ye bir kadeh şarap doldurdu.

"Sağlığınıza, dostum!"

Victor kekeledi:

"Evet... Evet... Sağlığınıza arkadaşım."

"Şerefe, Victor Danègre."

Diğeri şaşkınlıkla kekeledi:

"Ben! Ben! Hayır, hayır... Size yemin ederim ki..."

"Neye yemin edersiniz? Kendiniz olmadığınıza mı? Kontesin uşağı olmadığınıza mı?"

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Ne uşağı? Benim adım Dufour. İnanmazsanız buranın sahibine sorun.”

“Evet, bu restoranın sahibine göre Anatole Dufour, ama kanun adamlarına göre Victor Danègre.”

“Bu doğru değil! Doğru değil! Birileri size yalan söylemiş.”

Adam cebinden bir kartvizit çıkarıp Victor’a uzattı. Kartın üzerinde şöyle yazıyordu: “*Grimaudan, emniyet müdürlüğünden emekli dedektif. Özel işleriniz halledilir.*” Victor şaşkındı.

“Polisten misiniz?”

“Artık değil ama bu işi seviyorum ve nasıl desem... Daha kârlı bir biçimde çalışmaya devam ediyorum. Zaman zaman altın fırsatlar geçiyor elime. Sizin davanız gibi...”

“Benim davam mı?”

“Evet, sizin. Sizi temin ederim ki eğer biraz mantıklı davranırsanız buradan çok iyi iş çıkar.”

“Peki, mantıklı davranmazsam?”

“Davranacaksınız. Benim istediğim herhangi bir şeyi reddedecek durumda değilsiniz.”

Victor büyük bir endişe içindeydi. Şöyle sordu:

“Nedir, yani istediğiniz şey?”

Maurice Leblanc

“Pekâlâ, size birkaç kelimeyle durumu özetleyeyim. Ben, Matmazel de Sinclèves tarafından gönderildim.”

“Sinclèves?”

“Andillot Kontesinin varisi

“Ee?”

“Eesi, Matmazel siyah inciye geri almak istiyor.”

“Siyah inci mi?”

“Çalmıştınız ya hani.”

“Ama bende değil ki.”

“Sizde.”

“Eğer bende olsaydı, katil de ben olurum.”

“Katil sizsiniz zaten.”

Danègre zorla gülümsedi.

“Beyefendi, şanslıyım ki Ağır Ceza Mahkemesi sizinle aynı görüşte değildi. Jüri oybirliğiyle beraatıma karar verdi. Ve bir adamın vicdanı, lehinde karar veren on iki iyi adam varsa...”

Emekli dedektif Danègre’yi kolundan tutup şöyle dedi:

“Boş lafları bırakın evladım. Şimdi, beni dinleyin ve dediklerimi iyice düşünün. Söyleyeceklerim düşünmeye değer. Danègre, cinayetten üç hafta önce, aşçının

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Çalışanların kapısı için kullandığı anahtarını aşırđınız ve Oberkampff Sokağı, 244 numaradaki Outard isimli bir çilingirde anahtarın kopyasını yaptırdınız.”

“Doğru değil, yalan!” diye kükredi Victor. “Hiç kimse o anahtarı görmedi. Öyle bir anahtar yok.”

“İşte o anahtar.”

Kısa bir sessizlikten sonra Grimaudan devam etti:

“Kontesi, anahtarı yaptırdığınız gün halk pazarından satın aldığınız bir bıçakla öldürdünüz. Aletin, üçgenimsi bir bıçağı ve üstünde boydan boya olukları olan bir sapı vardı.”

“Bu saçmalık. Bilmediğiniz bir şey üzerine tahminler yürütüyorsunuz sadece. Hiç kimse o bıçağı görmedi.”

“İşte bıçak burada.”

Victor Danègre ürperdi. Emekli müfettiş devam etti:

“Bıçağın üzerinde bazı yerler pas tutmuş. Neden pas tutmuş, söylememe gerek var mı?”

“Tamam, anladım! Elinizde bir anahtar ve bir bıçak var. Bunların bana ait olduğunu kim kanıtlayabilir ki?”

“Çilingir ve bıçağı satın aldığınız tezgâhtar. Kısa süre önce hafızalarını tazeledim ve karşlarına çıktığınızda sizi mutlaka tanırılar.”

Emekli dedektif duygusuz ve sert bir ses tonuyla,

kendinden emin bir ifadeyle konuşuyordu. Danègre korkuyla titriyordu. Ne sorgu yargıcı ne de mahkeme-deki hâkim gerçeğe bu kadar yaklaşıp kendisini bu kadar sıkıştırmamıştı.

Ancak o yine de kayıtsız olduğunu göstermeye çalışıyordu.

“Elinizdeki tüm kanıtlar bunlar mı?”

“Daha bir sürü var. Mesela, cinayetten sonra girdiğiniz şekilde odadan çıktınız. Ama giyinme odasının ortasında birden korkuya kapılınca destek için duvara yaslandınız.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye kekeledi Victor. “Kimse böyle bir şeyi bilemez.”

“Polisler tabii ki bilemezler. Onlar asla bir mum yakıp duvarları incelemeyi akıl etmezler. Ama dediğimi yapmış olsalardı beyaz alçının üstündeki soluk kırmızı lekeyi görürlerdi, leke soluktu evet, ama kanla kaplıyken duvara bastırduğunuz başparmağınızın izini gösterecek kadar da belirgindi. Tabii ki sizin de bildiğiniz gibi antropometri sisteminde parmak izleri kimlik tespitin-de kullanılan en önemli yollardan biridir.”

Victor Danègre’nin beti benzi atmıştı. Alnından kocaman ter damlaları akıyordu. Şaşkın bir ifadeyle, işlediği cinayetin hikâyesini sanki tanık olmuşçasına doğru anlatan adama baktı.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Pes eden ve kendini çaresiz hisseden Danègre başını öne eğdi. Aylardır herkesle mücadele etmişti. Ama bu acayip adama karşı yapacağı hiçbir şeyin olmadığını hissediyordu.

“İnciyi size veririm,” dedi kekeleyerek, “bana ne kadar verirsiniz?”

“Hiçbir şey.”

“Ah! Şaka yapıyorsunuz! Size binlerce, yüz binlerce frank değerindeki bir malı vereceğim ama karşılığında hiçbir alamayacağım?”

“Evet, özgürlüğünüzü alacaksınız sadece.”

Talihsiz adam irkildi. Sonra Grimaudan neredeyse yumuşak bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Yapmayın Danègre, incinin sizin için hiçbir değeri yok. Onu satmanız imkânsız. Öyleyse neden elinizde tutasınız ki?”

“Tefeciler var... Ve bir gün... Karşılığında bir şeyler...”

“Ama o bir gün çok geç olabilir.”

“Neden?”

“Neden? Çünkü polisin eline düştüğünüzde ve bu kez benim sunacağım bıçak, anahtar ve parmak izini içeren delillerle işiniz biter.”

Maurice Leblanc

Victor başını ellerinin arasına alıp düşündü. Mahvolduğunu hissetti, iflah olmaz bir şekilde mahvolduğunu... Ve aynı zamanda bir bitkinlik ve bunalımın içine düştüğünü hissetti. Sonunda mırıldandı:

“Ne zaman vermem gerek?”

“Bu gece, bir saat içinde.”

“Ya reddedersem?”

“Reddederseniz bu mektubu savcılığa yollarım, mektupta Matmazel de Sinclèves sizi katil olarak ihbar ediyor.”

Danègre iki kadeh daha şarap doldurup arka arkasına yuvarladı, sonra ayağa kalkıp şöyle dedi:

“Hesabı ödeyin de gidelim. Bu lanetli olaydan bıkkınlık geldi artık.”

Gece iyice çökmüştü. İki adam Lepic Sokağı’ndan aşağı yürüyüp l’Etoile Meydanı yönündeki dış bulvarları takip ettiler. Hiç konuşmadan ilerliyorlardı; Victor kambur bir duruşla ve yorgun argın yürüyordu.

Monceau Parkı’na vardıklarında Victor şöyle dedi:

“Eve yakın bir yerde...”

“Tabii ki! Tutuklanmadan önce tütüncüye gitmek için evden ayrıldığınızda...”

“İşte.” dedi Danègre, donuk bir sesle.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Kontesin oturduğu apartmanın bahçe kapısının önünden yürüyüp köşesinde tütüncünün olduğu so-kağı geçtiler. Birkaç adım daha atınca Danègre durdu. Dizleri titriyordu. Banklardan birine çöküverdi.

“Ee?” diye sordu yanındaki.

“Burada.”

“Ne nerede? Ne saçmalıyorsunuz?”

“İşte, önümüzde.”

“Önümüzde mi? Böyle bir şey...”

“Size burada diyorum.”

“Nerede?”

“İki kaldırım taşının arasında?”

“Hangilerinin?”

“Bakın işte.”

“Hangi taşlar?” diye tekrarladı Grimaudan.

Victor cevap vermedi.

“Ah! Çok güzel. Sormamı bekliyorsun.”

“Hayır... Ama... Açlıktan öleceğim bu gidişle.”

“Öyle mi? Bu yüzden tereddüt ediyorsun demek. Pekâlâ, ben iyilik yapmayı severim. Ne kadara ihtiyacın var?”

Maurice Leblanc

“Amerika’ya gidecek bir gemide en ucuz tarifeli bileti alacak kadar.”

“Tamamdır.”

“Ve orada iş bulana kadar beni idare edecek yüz frank.”

“İki yüz veriyorum. Şimdi konuş.”

“Kanalizasyonun sağ tarafından başlayıp taşları sayın. İnci on ikinci ve on üçüncü arasında.”

“Su oluğunda mı?”

“Evet, kaldırımın aşağısında.”

Grimaudan etraftı kolaçan etti. Bir tramvay ve birkaç yaya geçiyordu. Ama onlar... Kim şüphelenecekti ki bundan?

Cebinden çakısını çıkarıp on ikinci ve on üçüncü taşların arasına soktu.

“Ya burada değilse?” diye sordu Victor’a.

“Eğer birileri beni saklarken görmediyse orada olmalı.”

Orada olabilir miydi? Siyah incinin çamurun ve pisliğin içine gömülüp kendisini almaya gelen ilk kişi tarafından çıkarılmayı beklemesi mümkün müydü acaba? Siyah inci... Ne servetti ama!

“Ne kadar derinde?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Yaklaşık on santim.”

Grimaudan nemli toprağı kazdı. Çakısının ucu bir şeylere çarpmıştı. Parmaklarıyla açtığı deliğı genişletti.

Siyah inciye gördü.

“İşte iki yüz frangın. Amerika biletini sana yollarım.”

Ertesi gün *Echo de France* aşağıdaki haberi yayımladı ve daha sonra aynı haber dünyanın en önde gelen diğer gazeteleri tarafından tekrar basıldı:

Dün itibariyle, meşhur siyah inci onu Andillot Kontesi'nin katilinden geri alan Arsen Lüpen'in sahipliğine geçti. Bu muhteşem mücevherin kopyaları önümüzdeki günlerde St. Petersburg, Kalküta, Buenos Aires ve New York'ta sergilenecek.

Lüpen temsilcileri aracılığıyla kendisine sunulacak teklifleri değerlendirmeyi bekliyor.

“İşte... Suç her zaman cezalandırılır, erdemse ödüllendirilir.” dedi Arsen Lüpen, siyah incinin hikâyesini bana anlattıktan sonra.

“Ve kader sizi, emekli müfettiş Grimaudan olarak, o adamı işlediğı suçun ganimetinden mahrum bırakmanız için seçti.”

“Aynen. Ve kabul ediyorum, bu macera en çok gurur duyduğlarımdan biri. Andillot Kontesi'nin öldüğünü öğrendikten sonra dairesinde geçirdiğim o kırk da-

kika hayatımın en şaşırtıcı ve en içe işleyen anlarıydı. O kırk dakikada çok tehlikeli bir durumun içindeydim ama cinayet mahallini sakince inceledim ve birkaç kanıt gördükten sonra cinayeti kontesin uşağının işlediğine kanaat getirdim. Ayrıca, inciye ele geçirmek için o uşağın tutuklanması gerektiğine karar verdim, bu yüzden ceket düğmesini oraya bıraktım; tabii ki benim elimde de onun suçlu olduğuna dair ikna edici deliller olması gerekiyordu, onun için de yerde bulduğum bıçağı ve kilitte bulduğum anahtarı yanıma aldım. Kapıyı kapatıp iki kez kilitledim, giyinme odasının duvarındaki parmak izlerini sildim. Bence bu yaptıklarım...”

“Dâhineydi.” diyerek lafını tamamladım.

“Dâhiyaneydi diyebiliriz. Bunlar sıradan ölümlülerin aklına gelmezdi. Sorunun iki unsurunu -yani tutuklama ve beraati- iki saniyede hallettim. Bunun için de kurbanımı biraz hırpalamak adına kanunların müthiş işleyişinden faydalandım ve yine kurbanımı serbest kaldığında onun için kurduğum tuzığa düşecek hale getirdim!”

“Biraz mı?”

“Ah! Biraz hırpalandı, çünkü sonuçta beraat etmesi kesindi.”

“Zavallı adam...”

“Zavallı adam... Victor Danègre! Sonuçta o bir katil.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Eğer o siyah inci onda kalsaydı ahlaksızlığın en derinlerine inerdi. Şimdi hâlâ hayatta, düşünsenize, Victor Danègre hayatta!"

"Ve siyah inci de sizde."

Cüzdanındaki gizli gözlerden birinden inciyi çıkarıp ona dikkatle, sevgiyle baktı; sonra özenle okşarken iç çekip şöyle dedi:

"İleride kim bilir hangi soğuk Rus Prensesinin, hangi kibirli ve aptal racanın eline geçecek bu muhteşem hazine! Hangi Amerikalı milyoner, bir zamanlar Andil-lot Kontesi Léontine Zalti'nin beyaz boynunu süsleyen bu enfes güzelliğin sahibi olacak?"

9

Herlock Sholmes Çok Geç Kalıyor

“**A**rsen Lüpen’e benzemeniz çok tuhaf
Velmont!”
“Onu tanıyor musunuz?”

“Ah! Diğer herkes gibi fotoğraflarından. Gerçi adamın bir fotoğrafı bir fotoğrafına tıpatıp benzemiyor ama yine de hangi birine baksam... Sizden bir şeyler buluyorum.”

Horace Velmont’un canı sıkılmış gibi görünüyordu.

“Doğru söylüyorsunuz sevgili Devanne. Ve inanın bana, bunu ilk fark eden siz değilsiniz.”

“O kadar dikkat çekici ki,” diye ısrar etti Devanne, “eğer sizi kuzenim Estevan önermemiş olsaydı, eğer resmettiği deniz manzaralarına hayran olduğum ünlü bir sanatçı olmasaydınız hiç şüphesiz sizin Dieppe’de olduğunu polise ihbar ederdim.”

Bu espri üzerine bir kahkaha tuhafı koptu. Thibermesnil Şatosu’nun geniş yemek salonunda Velmont’un yanı sıra şu konuklar da vardı: Peder Gélis, birlikleri o

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

bölgede konuşlanmış ve bankacı Georges Devanne ve annesinin davetini kabul etmiş olan on kadar subay. İşte bu subaylardan biri şöyle dedi:

“Arsen Lüpen’in, Paris-Havre ekspresindeki serüveninden sonra bu taraflara geldiği söylenmemiş miydi?”

“Evet, ben de öyle biliyorum. Bu dediğiniz üç ay önceydi ve ondan bir hafta sonra arkadaşımız Vermont’la kumarhanede tanıştım. O zamandan beri de kendisi beni birkaç kez ziyaret ederek onurlandırdı; doğrusu bu ziyaretleri ilerleyen günlerde... Daha doğrusu gecelerde yapacağı daha ciddi ziyaretler için güzel bir başlangıç oldu!”

Bu konuşma tekrar kahkahalara neden oldu ve daha sonra müzeye benzeyen bir salona, yani içinde Guillaume Kulesi’nin alt kısımlarının olduğu ve Georges Devanne’in yüzyıllar boyunca Thibermesnil lordlarının biriktirdikleri paha biçilemez hazineleri sergilediği, yüksek tavanlı ve çok büyük olan tarihi salona geçildi. İçeride büfeler ve yemek takımı dolapları, demir ocak ayaklıkları ve şamdanlar vardı. Taş duvarlarda harikulade kilimler asılıydı. Dört pencerenin salona bakan nişlerinde banklar vardı ve Gotik tarzdaki bu pencereler kurşun çerçevelerin ev sahipliği yaptığı renkli vitraylardan oluşuyordu. Kapı ve soldaki pencere arasında, alınlığında altın harflerle “Thibermesnil” ve altında da ailenin gurur duyduğu özdeyişi olan “Fais

ce que veux.”³ yazan Rönensans tarzı, kocaman bir kitaplık vardı.

Konuklar purolarını yakarlarken Devanne sohbeti tekrar başlattı:

“Ama acele edin Velmont, bu gece sizin son şansınız.”

“Nasıl yani?” diye sordu ressam, görünüşe göre bu meseleyi şaka olarak görüyordu.

Tam Devanne cevap verecekti ki annesi başıyla işaret edip susmasını istedi ama olayın heyecanı ve konuklarını meraklandırmak isteği daha baskın geldi.

“Ah!” diye mırıldandı. “Şimdi anlatabilirim. Artık saklamama gerek yok.”

Konuklar kendisine daha da çok yaklaştı ve o da önemli bir haber verecek birinin yaşayacağı hoşnutlukla konuşmaya başladı:

“Yarın öğleden sonra dörtte İngiliz dedektif Herlock Sholmes, kendisi için sır diye bir şeyin olmadığı Herlock Sholmes, dünyanın tanık olduğu en büyük gizemleri çözen, hayalperest bir romancının yarattığı olağanüstü bir karakter gibi duran harika adam Herlock Sholmes konuşum olacak.”

Herkes heyecanla sorular sormaya başlamıştı. Her-

3 Fr. dilediğiniz şeyi yapın.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

lock Sholmes Thibermesnil’de mi? Ciddi misiniz? Arsen Lüpen gerçekten de bu civarlarda mı?

“Arsen Lüpen ve  etesi uzakta değiller. Bizim milli hırsız Baron Cahorn’u soymasının yanında Montigny, Gruchet ve Crasville’de de hırsızlık yapmış. Artık sıra bende.”

“Baron Cahorn’a yolladığı gibi size de bir uyarı mektubu yolladı mı?”

“Aynı hile iki kez i lemez.”

“Ee, o zaman?”

“Eesi...  şte burada.”

Aya a kalkıp kitaplı ın raflarından birinde duran iki kalın dosyanın arasındaki ufak bo lu u işaret etti:

“Orada bir kitap vardı; eskiden orta a a ait bir kalenin olduğu alana Rollo D k  tarafından inşa ettirilen kalenin tarihini içeren ve on altıncı yüzyıla tarihlenen *Thibermesnil Tarihçesi* adında bir kitaptı bu.   inde    tane çizim vardı. Bunlardan birinde tüm arazinin genel bir görünümü, diğerinde binaların planı ve     nc s ndeysel -özellikle buna dikkatinizi çekmek istiyorum- bir yeraltı tünelinin krokisi var. Bu tünelin bir ucu dışarıdaki surların ilk sırasında ve diğer ucu da burada, tam bu odada. Ama o kitap bir ay önce ortadan kayboldu.”

“Kahretsin!” dedi Velmont. “Bu kötüye işaret. Ama bu Herlock Sholmes’un müdahale etmesi için yeterli bir neden gibi gözüküyor.”

“Tabii ki bu tek başına yeterli değildi ama o kitabın kayboluşuna özel bir anlam katan başka bir olay daha oldu. Paris’teki Ulusal Kütüphane’de bu kitabın bir kopyası daha vardı ve iki kitapta bu yeraltı tüneliyle ilgili bazı detaylar farklılık gösteriyordu; mesela, iki kitapta da basılmamış ama sonradan mürekkeple yazılmış ve silinmeye yüz tutmuş çizimler ve dipnotlar vardı. Ben bunları ve o tünelin tam olarak nerede olduğunu tespit etmek için o iki kitabın karşılaştırılması gerektiğini biliyordum. Ancak kitabım ortadan kaybolduktan bir gün sonra, diğer kitap da Ulusal Kütüphane’den bir okuyucu tarafından alınıp götürülüyor ve hiç kimse hırsızlığın nasıl gerçekleştirildiğini bilmiyor.”

Konuklar şaşkınlıkla bağıştılar.

“Bu kez olay ciddi görünüyor.”

“Bu kez polisler harekete geçti ve iki kez soruşturma yapıldı ama bir sonuca ulaşamadı.” dedi Devanne.

“Arsen Lüpen’in bulaştığı tüm işlerde olduğu gibi.”

“Aynen. Ben de bu yüzden Herlock Sholmes’tan yardım istemeye karar verdim, zaten kendisi de Arsen Lüpen’le mücadele etmeye hazır ve çok hevesli olduğunu söyledi.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Arsen Lüpen ne kadar övünse azdır!” dedi Velmont. “Ama eğer bizim milli hırsızın kaleniz üzerinde hain planları yoksa Herlock Sholmes buraya kadar boşuna gelmiş olmayacak mı?”

“Onu ilgilendirecek başka bir şey daha var, bu tünelin keşfedilmesi çok daha ilginç bir şey olacaktır.”

“Ama bize tünelin bir ucunun dışarıda, bir ucunun da tam bu odada olduğunu söylemişsiniz!”

“Tamam da nerede? Odanın hangi kısmında? Kroki-de geçidi temsil eden çizgi bu salonda sona eriyor, çizginin ucunda hiç şüphesiz Guillaume Kulesi anlamına gelen ‘G. K.’ harfleri var ve ufak bir daire içine alınmış. Ama kule yuvarlak ve o geçidin kulenin tam olarak ne-resine denk geldiğini kim bilebilir ki?”

Devanne ikinci purosunu yakıp bir kadeh daha *Benedictine* doldurdu kendine. Konukları kendisini sorularıyla sıkıştırıyordu ve o da söylediklerinin onlarda yarattığı meraktan memnundu. En sonunda şöyle dedi:

“Sır kayıp. Artık hiç kimse bilmiyor. Efsaneye göre bu kalede yaşayan eski lordlar bu sırrı ölüm döşeklerindeyken oğullarına aktarırlarmış, ta ki Geoffroy Fransız Devrimi’nden on bir ay sonra, on dokuz yaşında idam edilene kadar.”

“Bu dediğiniz bir asır önce. O zamandan beri birileri bu sırrı öğrenmeye çalışmıştır?”

Maurice Leblanc

“Evet, ama başarılı olamamışlar. Ben de bu kale-yi devrimden sonra kurulan ilk mecliste görev almış Leribourg’un torununun yeğeninden satın aldıktan sonra titiz bir arama yaptım ama sonuç alamadım. Bu kulenin etrafının sularla çevrili olduğunu ve kaleye sadece bir köprüyle bağlandığını; bu yüzden de o yer altı geçidinin eski hendeğin altından geçmek zorunda olduğunu unutmayın. Ulusal Kütüphane’deki kitapta yer alan plan; dört sahanlıktan oluşan, toplam kırk sekiz basamaklı bir merdiven gösteriyordu. Bu da on metreden fazla bir derinliğe tekabül ediyor. Ve diğer kitap-taki plana eklenmiş olan ölçek mesafeyi iki yüz metre olarak gösteriyor. Görüyorsunuz ya, bu sır bu salonun duvarlarında, tavanında ve zemininde yatıyor. Kabul ediyorum, bazen burayı yıkmak aklıma gelmiyor değil.”

“Nerede olduğunu gösterecek bir şey yok mu?”

“Hiçbir şey yok.”

Peder Gélis itiraz etti:

“Mösyö Devanne, dikkatimizi o iki alıntıya vermemeliyiz.”

Mösyö Devanne, “Ah!” dedi gülerek, “peder anı yazılarını okumaya ve kalenin küflü arşivlerini derinlemesine araştırmaya bayılır. Thibermesnil’le ilgili her şey onu çok ilgilendirir. Ama bahsettiği alıntılar gizemi sadece daha çözülemez hale getiriyor.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

“Nedir peki bunlar?”

“İsrar ediyorsunuz?”

“Hem de çok.”

“Peder bir yerlerde, iki Fransız kralın bu bulmacayı çözecek anahtara sahip olduklarını okumuş.”

“İki Fransız kral!”

“IV. Henry ve XVI. Louis.”

“Peder bunu nasıl öğrenmiş peki?”

“Şöyle bir efsane var: Arques Savaşı’nın hemen öncesinde Henry akşam yemeğini yemek ve uyumak için bu kaleye gelmiş. Gece saat on birde Normandiya’nın en hoş kadını Louise de Tancarville, krala bu gizli geçitten bahseden Dük Edgard tarafından kaleye getirilmiş, tabii yine bu geçitten geçirilerek. Daha sonra kral bu sırrı bakanı Sully’ye vermiş; o da *Royales Economies d’Etat* adlı kitabında başka hiçbir yorum yapmadan ama anlaşılmaz bir cümleyle sonuca bağlayarak bu hikâyeyi yazmış. O anlaşılmaz cümle ise şöyle:

“Tekerlek döne, titreşen rüzgârda ama sayfa açılır. Ve o da seni Tanrı’ya götürür.”

Kısa bir sessizlikten sonra Vermont gülüp şöyle dedi:

“Bu cümlenin de konuya büyük bir ışık tuttuğu söylenemez.”

Maurice Leblanc

“Evet, tutmuyor. Ama Peder Gélis Sully’nin bu gizemin şifresini, anılarını yazdırdığı sekreterlerinden gizlemek amacıyla bu tuhaf cümleye sakladığını iddia ediyor.”

“Zekice bir teori...”

“Kabul ediyorum ama dönen tekerlek nedir, açılan sayfa nedir yani?”

“Ve Tanrı’ya götüren şey ne?”

“Muamma!”

Velmont devam etti:

“Peki, XVI. Louis de mi bir kadını içeri almak için bu geçidi açtırdı?”

“Bilmiyorum. Tek söyleyebildiğim kralın 1784 yılında Thibermesnil’i ziyaret ettiği ve Louvre’da Gamain diye bir çilingir tarafından keşfedilen meşhur demir dolapta kralın kendi el yazısıyla yazdığı bir kâğıdın bulunduğu. Kâğıtta *Thibermesnil 1-6-9* yazıyormuş.”

Horace Velmont gülerek şöyle dedi:

“Sonunda! Artık gizem yavaş yavaş aydınlanıyor. 1, 6, 9 demek.”

“İstediğiniz kadar gülün beyefendi.” dedi Peder Gélis. “Ama ben çözümün o iki cümlede yer aldığına eminim ve er ya da geç bunları yorumlayacak birini bulacağız.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

“İşte o adam Herlock Sholmes.” dedi Mösyö Devanne. “Arsen Lüpen ondan önce davranmazsa tabii. Siz ne düşünüyorsunuz Vermont?”

Vermont ayağa kalkıp elini Devanne’ın omzuna koydu ve şöyle dedi:

“Bence kitabınızda ve Ulusal Kütüphane’deki kitapta yer alan bilgiler çok önemli bir detayı içermiyorlardı ama onu da az önce siz söylediniz. Teşekkür ederim.”

“Yani?”

“Yani, madem tekerlek dönüyor, sayfa açılıyor ve 1-6-9 gibi sayılar var o zaman işe koyulmamam için hiçbir neden yok.”

“Tabii ki, bir dakika bile kaybetmeden.”

“Bir saniye bile kaybetmeden! Bu gece, yani Herlock Sholmes gelmeden önce kalenizi yağmalamam lazım.”

“Aslına bakılırsa zamanınız yok. Aklıma gelmişken... Sizi gideceğiniz yere bırakmamı ister misiniz?”

“Dieppe’ye mi?”

“Evet. Gece yarısı treniyle gelecek olan Mösyö ve Madam d’Androl ve tanıdıkları olan genç bir hanımı karşılayacağım zaten.”

Sonra subaylara dönen Devanne konuşmasına devam etti:

Maurice Leblanc

“Beyler, yarın hepinizi öğle yemeğine bekliyorum. Saat on birde buranın sizin birliklerinizle dolup taşmasını istiyorum.”

Davet kabul edildi. Konuklar dağıldı ve birkaç dakika sonra Devanne ve Vermont 20-30 Étoile d’Or marka bir otomobil içinde Dieppe’ye doğru ilerliyorlardı. Devanne, ressamı kumarhanenin önünde bıraktı ve tren garına doğru devam etti. Gece tam on ikide arkadaşları trenden indi. Yarım saat sonra otomobil kalenin girişindeydi. Saat birde hafif bir yemek yedikten sonra herkes odasına çekildi. Işıklar birer birer kapatıldı ve kale gecenin sessizliğine gömüldü.

Ay, bulutların arasından parlıyor ve parlak ışııyla salonu aydınlatıyordu. Ama sadece bir süreliğine... Sonra tekrar gökyüzündeki perdelerinin arkasına geçti ve karanlık tekrar hüküm sürmeye başladı. Karanlık çoğalırken sessizlik de arttı. Yalnızca arada sırada gıcırdayan mobilyalar ya da evin etrafındaki ufak gölün yeşil sularındaki sazlıklardan gelen gürültü bu sessizliği bozuyordu.

Saatin düzenli tik taklarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Saat ikiyi vurdu ve sonra saniyeler tekrar akmaya başladı. Ardından üç oldu.

Ve birden bir tren geçeceği zaman açılıp kapanan bariyerlerin çıkardığı sese benzer bir ses duyuldu. Son-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

ra ince bir ışık huzmesi salonu boydan boya, arkasında parıltılı bir iz bırakarak bir ok gibi gezdi. Bu ışık sağ taraftaki duvarda yer alan gömme ayağın ortasındaki boşluktan, kitaplığın tam karşısından geliyordu. Bir süre karşısındaki panoya odaklandı, sonra her gölgeyi inceleyen endişeli bir göz gibi etrafı kolaçan etti. Kısa bir süre kayboldu, ama bu sırada kitaplık kendi eksenini etrafında dönmüş ve büyük bir giriş ortaya çıkmıştı.

Elinde fenerle bir adam içeri girdi. Arkasından iki adam daha geldi, üçüncü gelenin elinde sarmal yapılmış uzun bir halat ve çeşitli aletler vardı. Birincisi etrafı dinledikten sonra şöyle dedi:

“Arkadaşları çağırın.”

Güçlü kuvvetli olan bu sekiz arkadaş yeraltı tüneline içeri girdiler. Hemen harekete geçtiler.

Hızlı davranıyorlardı. Arsen Lüpen bir mobilyadan diğerine geçiyor, her birini inceliyor ve sanatsal değerlerine ve boyutlarına göre adamlarına şöyle emir veriyordu:

“Götürün!”

Götürülmesine karar verdiği eşya tüneline açık girişine taşıyor ve yerin derinlerine gönderiliyordu.

XV. Louis dönemine altı koltuğun ve altı küçük sandalyenin, Aubusson kilimlerinin, Gouthière imzası

Maurice Leblanc

taşıyan kollu şamdanın, Fragonard ve Nattier'e ait tabloların, Houdon'a ait bir büstün ve bazı heykelciklerin kaderi bu oldu. Lüpen bazen güzel bir dolabın ya da harika bir tablonun önünde durup iç çekiyordu:

“Çok ağır... Bu da... Yazık olacak!”

Sonra işine devam ediyordu.

Kırk dakika içinde salon Arsen'in deyimine göre “fazlalıklarından kurtuldu” Ve tüm bu taşıma öyle düzenli ve sessiz bir şekilde gerçekleştirildi ki sanki seçtikleri parçalar onlar için paketlenip hazır edilmişti.

Lüpen elinde Boulle yapımı bir masaüstü saatle tünele giden son adama şöyle dedi:

“Geri dönmene gerek yok. Yükleme işlemi tamamlanır tamamlanmaz Roquefort'taki çiftliğe gidin.”

“Siz ne yapacaksınız patron?”

“Bana motosikleti bırakın.”

Adam gidince Arsen Lüpen kitaplığı tekrar yerine itti, adamların ayak izlerini dikkatlice sildi, sonra bir perdeyi kaldırıp ince uzun, bir dehlizi andıran koridora girdi; burası kule ve kale arasındaki tek geçitti. Koridorun orta yerinde Lüpen'in burada kalmaya devam etmesine neden olan bir camekân vardı.

Camekânın içinde kol saatleri, enfiye kutuları, yüzükler, saat köstekleri ve ince bir işçiliğe sahip min-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

yatürlerden oluşan seçkin bir koleksiyon vardı. Kilidi ufak bir levyeyle zorlayıp açtı ve içerideki altın ve gümüş mücevherlere, o zarif ve enfes sanat eserlerine dokunmanın hazzını yaşadı.

Yanında özellikle bu tip eşyaları taşımak için getirdiği, geniş ve bezden bir torba vardı. İçini doldurdu. Sonra ceketinin, yeleğinin ve pantolonunun ceplerini de doldurdu. Sol koluna boncuklarla bezenmiş ufak kol çantalarını geçiriyordu, atalarımızın çok sevdiği ve şimdi yeniden moda olan bu çantalar... O sırada ufak bir ses duydu.

Kulak kabarttı. Hayır, yanlış duymamıştı. Gürültü devam etti.

Sonradan, bu koridorun sonunda boş bir daireye çıkan merdivenlerin olduğunu ama bu geceden itibaren Mösyö Devanne'ın daireyi Dieppe'de karşıladığı konuklarıyla beraber gelen genç hanıma ayırdığını hatırladı.

Hemen fenerini söndürdü ve merdivenlerin yukarısındaki kapı açılıp ortalığı cılız bir ışık aydınlattığında pencere nişlerinden birine güç bela sığınmıştı.

Önündeki perdeden dolayı göremiyordu ama birinin merdiven basamaklarını yavaş yavaş indiğini hissedebiliyordu. Lüpen onun daha fazla yaklaşmaması için dua etti. Ama bu kişi inmeye devam ediyordu, hatta

merdivenleri bitirip koridorda ilerlemeye başlamıştı. Sonra ufak bir çığlık attı. Hiç şüphesiz açılıp yağmalanmış camekânı görmüştü.

Lüpen burnuna gelen parfümden bu kişinin bir kadın olduğunu anlamıştı. Daha sonra onun kendisinin saklandığı pencereye yaklaştığını duydu; genç kadının kalp atışlarını duyabilecekti neredeyse. O kadar yakınından geçti ki eteği perdeye sürtündü ve Lüpen, kadının orada, arka tarafındaki gölgede, elini uzatabileceği kadar yakınında birilerinin olduğundan şüphelendiğini hissetti. Şöyle düşündü: “Korktu. Kesin çıkıp gidecek.” Ama kadın gitmedi. Titreyen elinde taşıdığı mumun alevi büyüdü. Döndü, bir an tereddüt edip kulak kabarttı, sonra birden perdeyi yana çekti.

Göz göze geldiler.

Arsen şaşkın bir şekilde mırıldandı:

“Siz... Siz... Matmazel!”

Bu, Bayan Nelly’ydi.

Bayan Nelly! Transatlantikteki yolcu arkadaşlarından, o unutulmaz yolculuktaki rüyalarının başkahramanı, tutuklanmasına tanık olan ve ona ihanet etmekten kendisinin içine banknotları ve elmasları sakladığı Kodak’ı sulara atan Bayan Nelly! Siması, hapiste geçirdiği uzun saatlerini bazen neşelendiren, bazen de hüznlendiren harika yaratık...

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Gecenin bir yarısı bu kalede yüz yüze gelmeleri öyle beklenmedik bir şeydi ki ikisi de ne kıpırdayabiliyor ne de konuşabiliyordu; birbirlerini böyle aniden karşılarında görünce şaşıp kalmışlardı.

Bayan Nelly hissettiği şeyler yüzünden oturmak zorunda olduğunu hissetti.

Lüpen ise onun karşısında dikiliyordu şimdi. Yavaş yavaş, içinde bulundukları durumun farkına vardı ve kollarındaki boncuklu çantalarla, ceplerinden ve elindeki torbasından sarkan ganimetlerle uyandırmış olabileceği izlenimi düşündü. Kafası allak bullak oldu ve hırsızlık yaparken yakalandığı için ciddi ciddi kızardı. Şu andan itibaren Nelly için o bir hırsızdı; gözünü başkalarının parasına diken, insanlar uyurken evlerine girip onları soyan bir hırsız.

Yere bir kol saati düştü, sonra bir diğeri. Bunların arkasından diğer eşyalar da teker teker yere düştü. Sonra ani bir kararla kalan eşyaları bir koltuğun üzerine bırakıp ceplerini ve torbasını boşalttı.

Bu şekilde Nelly'nin yanındayken kendini daha huzurlu hissediyordu, onunla konuşmak niyetiyle bir adım ileri attı ama genç kadın ürküp hemen ayağa kalktı ve salona doğru koşmaya başladı. Perdeyi açıp geçti. Arsen de peşinden gitti. Genç kadın darmadağınık haldeki salonu görünce şaşkınlıktan titremeye başladı.

Maurice Leblanc

Arsen ona şöyle dedi:

“Yarın saat üçte, her şey yerine konacak tekrar. Mobilyalar geri getirilecek.”

Nelly cevap vermeyince o tekrar konuştu:

“Söz veriyorum, yarın saat üçte... İki elim kanda olsa dahi bu sözümü tutacağım. Yarın saat üçte...”

Sonra bozmaya cesaret edemediği uzun bir sessizlik oldu ve Arsen genç kızın hissettikleri yüzünden acı çekmeye başladı.

Şöyle düşündü:

“Gitmeli! Gitmekte özgür olduğunu hissetmeli. Benden korkmamalı!”

Ama genç kadın birden kekelemeye başladı:

“Dinleyin. Ayak sesleri... Birileri... Duyuyorum.”

Arsen şaşkınlıkla baktı ona. Genç kadın yaklaşan tehlikenin düşüncesiyle şaşkına dönmüş gibiydi.

“Ben hiçbir şey duymuyorum.” dedi. “Ama yine de...”

“Kaçmalısınız... Çabuk kaçın!”

“Kaçmak mı? Ama neden?”

“Çünkü... Gitmelisiniz işte! Ah! Bir dakika daha durmayın burada!”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

Bunları söyledikten sonra salona giden kapıya koşup dışarıyı dinledi. Hayır, orada kimse yoktu. Belki de gürültü dışarıdan geliyordu? Bir dakika daha bekledikten sonra rahatlamış şekilde Arsen'in yanına döndü.

Ama Arsen Lüpen gitmişti.

Mösyö Devanne kalesinin yağmalandığını öğrenir öğrenmez kendi kendine şöyle dedi: "Bunu yapan Vermont'tu ve Vermont aslında Arsen Lüpen'di." Bu teori her şeyi açıklıyordu ve başka mantıklı bir açıklama da yoktu zaten. Ama yine de fikir inanılmaz geliyordu. Vermont'un, meşhur sanatçı ve kuzeni Estevan'ın kulüpten arkadaşı Vermont'un başka biri olduğunu düşünmek saçma geliyordu. Bu yüzden olayı araştırmak üzere jandarmalar geldiğinde Devanne bu saçma teori-sinden bahsetmeyi düşünmedi bile.

Sabahtan öğleye kadar Thibermesnil'de hummalı bir koşuşturma yaşandı. Jandarmalar, yerel polis, Dieppe'den gelen komiser ve yöre sakinleri koridorlarda, parkta ya da kalenin etrafında bir o yana, bir bu yana koşturdular. Birliklerin gelmesi, tüfeklerin çıkar-dıkları metalik ses olaya resmedilmeye değer bir hava katıyordu.

Ön araştırmalar sonucu hiçbir ipucu bulunamadı. Ne kapılar ne pencereler zorlanmış gibi durmuyordu. Bu yüzden eşyalar gizli tünel vasıtasıyla götürülmüş ol-

malıydı. Ancak halılarda hiçbir ayak izi ya da duvarlarda alışılmışın dışında bir işaret yoktu.

Ancak araştırmalar Arsen Lüpen'in tuhaf karakterine işaret eden merak uyandırıcı bir gerçeği ortaya çıkardı. On altıncı yüzyıla ait anıların yazıldığı meşhur kitap, kütüphanedeki her zamanki yerine bırakılmıştı ve yanında da yine ona benzeyen başka bir kitap daha vardı. Bu, Ulusal Kütüphane'den çalınan kitaptan başkası değildi.

Saat on birde subaylar geldi. Devanne onları her zamanki neşeli haliyle karşıladı, sanatsal değeri yüksek hazinelerinin kaybına üzülse de sahip olduğu büyük servet bu kaybı soğukkanlılıkla karşılamasını sağlıyordu. Akşam gelen konukları Mösyö ve Madam d'Androl ve Bayan Nelly de aşağı inmişlerdi.

Takdimler yapılırken konuklardan birinin eksik olduğu fark edildi. Horace Vermont yoktu, gelecek miydi acaba?

Yokluğu Georges Devanne'ın şüphelenmesine neden olmuştu. Ama Vermont saat on ikide geldi. Devanne haykırdı:

“Ah! İşte buradasınız!”

“Dakik değilim sanırım?”

“Evet, o kadar heyecanlı bir geceden sonra... Sanırım haberi duymuşsunuzdur.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Ne haberi?”

“Kalemi soydunuz ya.”

“Yapmayın ama!”

“Tam tahmin ettiğim gibi. Ama önce Bayan Underdown’a yemek odasına kadar eşlik edin. Matmazel, izin verirsiniz...”

Ama genç kızın heyecanlandığını görünce durdu. Sonra olayı hatırlayınca şöyle dedi:

“Doğru ya, Arsen Lüpen’le kendisi tutuklanmadan önce gemide tanışmıştınız. Şimdi de bu benzerliğe şaşıp kaldınız. Öyle değil mi?”

Bayan Nelly cevap vermedi. Velmont önünde dikilmiş, gülümseyerek kendisine bakıyordu. Sonra hafifçe eğilip kendisini selamladı. O da Velmont’un uzattığı koluna girdi. Velmont kendisine oturacağı yere kadar eşlik ettikten sonra karşısındaki sandalyeye geçti.

Kahvaltıda muhabbet çoğunlukla Arsen Lüpen, çalışan eşyalar, gizli geçit ve Herlock Sholmes üzerine yoğunlaştı. Sadece kahvaltının sonuna doğru konuşmalar başka konulara kayınca Velmont da muhabbete dâhil oldu. Sonra bazen eğlenceli ve ciddi, bazen de konuşkan ya da düşünceli bir havaya büründü. Ve tüm laflarını genç kadına yöneltiyordu sanki. Ama oldukça dalgın bir halde oturan genç kadın bunları duymuyor gibiydi.

Avluya ve ön bahçeye bakan terasta otururlarken kahve servisi yapıldı. Çimenlikte ordu orkestrası çalmaya başladı. Bu sırada köylüler ve askerler evin etrafında dolaşp araştırmalarına devam ediyorlardı.

Bayan Nelly Lüpen'in sözünü hatırladı: "Yarın saat üçte her şey tekrar yerine getirilecek, söz veriyorum."

Saat üçte! Kalenin sağ kanadındaki devasa saat üçe yirmi dakika kaldığını gösteriyordu. Kendini tutmaya çalışsa da gözleri her dakika saate kayıyordu. Ayrıca, rahat bir sallanan sandalyede sakince bir öne, bir arkaya sallanan Vermont'u da seyrediyordu.

Üç on vardı... Üç beş... Nelly sabırsızlanıyor, geri liyordu. Kale, avlu ve bahçe insanlarla doluyken ve şu anda resmi görevliler araştırmalarına devam ederken Arsen Lüpen'in bir mucize yaratarak sözünü tutabilmesi mümkün müydü?

Ama yine de... Arsen Lüpen o kadar ciddiymi ki söz verirken! "Tam olarak dediği gibi olacak." dedi kendi kendine. O tuhaf adamın gücünden, enerjisinden, kendine güveninden o kadar etkilenmişti ki... Artık bunun bir mucize değil, aksine olayların doğal gidişatı içinde gerçekleşmesi gereken sıradan bir olay olacağını düşünüyordu.

Bir saniye kadar göz göze geldiler. Yanakları kızarıncı başını başka tarafa çevirdi.

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Saat üç... Büyük saat üç kere vurdu: Bir... İki... Üç... Horace Vermont saatini çıkarıp baktı, sonra tekrar cebine koydu. Birkaç saniye geçti. Sonra avludaki kalabalık en dıştaki kapıdan az önce giren ve her biri iki at tarafından çekilen iki arabaya yol açmak için iki yana çekildi. Bunlar erzakların, çadırların ve diğer askeri malzemelerin taşınmasında kullanılan ordu arabalarıydı. Arabalar ana girişin önünde durdu ve bir levazım subayı inip Mösyö Devanne'ı sordu.

Devanne evden çıkıp merdivenleri indi ve arabaların tenteleri altında mobilyalarını, tablolarını ve diğer eşyalarını dikkatle paketlenmiş ve düzenlenmiş olarak buldu.

Levazım subayı sorgulanınca, o gün nöbetteki subaydan kendisine gelen görev kâğıdını gösterdi. Aldıkları emre göre, dördüncü taburun ikinci bölüğü Arques ormanının Halleux kavşağına gidecek, orada bulunan mobilyaları ve diğer eşyaları alıp saat üçte Thibermesnil Kalesinin sahibi Georges Devanne'a teslim edecekti. Belge Yarbay Beauvel tarafından imzalanmıştı.

“Kavşağa varınca,” dedi levazım subayı, “her şeyi orada, çimlerin üzerine yığılmış halde bulduk. Yoldan gelip geçenler eşyaları koruyordu. Her şey çok tuhaf görünüyordu ama emir büyük yerdendi.”

Subaylardan biri imzayı inceledi. İmzanın sahte olduğunu ama çok iyi taklit edildiğini bildirdi.

Maurice Leblanc

Müzik dudu, arabalar boşaltıldı ve eşyalar kaledeki yerlerine taşındı.

Bu koşturma sırasında Nelly tek başına terasın kenarında duruyordu ve karmakarışık düşüncelerine gömülmüştü. Birden Vermont'un kendisine yaklaştığını gördü. Ondan kaçabilirdi ama terası çevreleyen korkuluklar ve büyük saksılar içinde bir sıra halinde duran portakal ağaçları, defne ağaççıkları ve bambular kaçmasını engelledi. Köşeye sıkışmıştı. Hareket edemiyordu. Bambuların arasından gelen gün ışığı güzel, sarı saçlarını parlattı. Sonra karşısındaki adam kısık bir sesle şöyle dedi:

“Bakın, sözümü tuttum.”

Arsen Lüpen hemen yanındaydı. Başka hiç kimse yoktu yakınlarında.

Çekingen, tereddütlü bir şekilde tekrarladı:

“Gece verdiğim sözü tuttum.”

Ondan birkaç teşekkür sözcüğü ya da en azından sözünü tutmasına ilgi gösterdiğini açığa vuracak ufak bir hareket bekledi. Ama genç kadın sessizliğini korudu.

Onun bu küçümseyici tavrı Arsen Lüpen'in sinirlerini bozuyordu ve Bayan Nelly'nin gerçeği öğrendikten sonra kendinden uzaklaştığını fark etti. Onun gözün-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

de kendini haklı çıkarmaya çalışabilir ya da en azından durumunu mazur gösterecek şeyler sunabilirdi ama böyle bir girişimin saçmalığını ve işe yaramayacağını anlamıştı. En sonunda zihnine üşüşen anıların da etkisiyle şunları mırıldandı:

“Ne kadar zaman geçmiş! *Provence*’ın güvertesinde geçirdiğiniz uzun saatleri hatırlarsınız. Ah! Bir gün elinizde bir gül vardı, şimdi elinizdekine benzer uçuk pembe renkte bir güldü. Sizden onu istedim. Ama beni duymazdan geldiniz. Siz gittikten sonra gülü orada bıraktığınızı fark ettim. Muhtemelen unutmuştunuz. Alıp sakladım.”

Genç kadın yine cevap vermedi. Anılara dalmış gibiydi. Arsen devam etti:

“O mutlu saatlerin hatırına o zamandan beri öğrendiklerinizi unutun. Geçmişle bugünü ayırın. Beni dün gece gördüğünüz adam olarak değil de sadece bir anlığına da olsa Bernard d’Andrezy olduğum günlerde gördüğünüz gibi görün. Lütfen... Artık başka biri miyim sizin için?”

Genç kadın başını kaldırıp Lüpen’e baktı. Sonra hiçbir söz söylemeden parmağındaki yüzüğe işaret etti. Yüzüğün sadece halkası görünüyordu ama avuç içine döndürdüğü çerçevede harika bir yakut vardı.

Arsen Lüpen kızardı. Bu yüzük Georges Devanne’a aitti.

Acı bir gülümsemeyle, şöyle dedi:

“Haklısınız. Hiçbir şey değiştirilemez. Arsen Lüpen şimdi de Arsen Lüpen, gelecekte de öyle olacak. Sizin için o, bir anı bile olamaz. Bağışlayın beni. Burada bulunmakla bile size ayıp etmiş olacağımı bilmem gerekirdi.”

Sözlerini bitirince elinde şapkasıyla yana çekildi. Nelly de yanından geçip gitti. Lüpen onu durdurmak, ondan af dilemek için hafifçe eğildi. Ama cesareti kırıldı ve New York'ta merdivenlerden inişini seyrettiği gibi onu yine gözleriyle takip etmekle yetindi. Nelly kapıya doğru yürüdü. Bir süre sonra da koridorun mermer zemininde ilerleyerek gözden kayboldu. Arsen onu bir daha görmedi.

O sırada güneş bulutların arasına saklandı. Arsen Lüpen genç kadının kumdaki ufak ayak izlerine baktı. Sonra birden kendine geldi. Nelly'nin yaslandığı bambu saksısının kenarında gülü gördü, çok istediği ama sormaya cesaret edemediği uçuk pembe gülü... Nelly bunu da bırakmıştı. İsteyerek mi yoksa dalgınlıktan mı?

Gülü hevesle eline aldı. Taçyapraklarından bazıları yere düştü. Genç adam onları teker teker, çok kıymetli yadigârlarmışçasına yerden topladı.

“Neyse...” dedi kendi kendine. “Burada yapacak işim kalmadı. Herlock Sholmes gelmeden gitsem iyi olur.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Park boşalmıştı ama birkaç jandarma evin kapısında nöbetteydi. Arsen çalılıklara dalıp duvardan atladı ve tren garına kestirmeden gitmek için tarlaların arasındaki patikaları takip etmeye başladı. On dakika kadar yürüdükten sonra yolun daraldığı ve iki dik tepenin arasından geçtiği bir noktaya vardı. Burada ilerlerken karşı taraftan birinin geldiğini gördü.

Adam elli yaşlarında, uzun boylu, sinekkaydı tıraşlı ve yabancı kesimli kıyafetler giymiş biriymiş. Kalın bir bastonu ve omzuna çaprazlamasına astığı bir çantası vardı.

Karşılaştıklarında yabancı, belirgin bir İngiliz aksanıyla konuştu:

“Affedersiniz beyefendi... Kaleye bu yoldan mı gidiyor?”

“Evet, düz gidin ve karşınıza bir duvar çıkınca sola dönün. Sizi dört gözle bekliyorlar.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet, arkadaşım Devanne dün gece bize sizin geleceğinizi söyledi.”

“Mösyö Devanne biraz fazla konuşmuş.”

“Ve ben de sizi ilk gören kişi olduğum için çok mutluyum. Herlock Sholmes’un benden daha büyük bir hayranı olamaz.”

Sesindeki ironi tınısından anında pişmanlık duydu, çünkü Herlock Sholmes dikkatli, delip geçen bakışlarla kendisini tepeden tırnağa öyle bir süzdü ki Arsen Lüpen oracıkta yakalanıp hüküm giydiği gibi bir hisse kapıldı. Bir fotoğraf makinesi bile o kadar net ve detaylı göremezdi herhalde.

“Tamam, fotoğrafımı çekti.” diye düşündü. “Şimdi bu adama sanki başka biriymişim gibi davranmak işe yaramaz. Sanki... Beni tanıdı mı acaba?”

Sanki kendi yollarına gideceklermiş gibi birbirlerine selam verdiler. Ama tam o anda nal sesleri ve çeliğin metalik tıngırtılarını duydular. Jandarmalar geliyordu. İkisi de atlardan kaçmak için çalıların arasına kaçtılar. Jandarmalar geçip gitti ama iki adam da aralarındaki mesafeden birbirlerini seyrediyorlardı. Lüpen şöyle düşünüyordu:

“Her şey bu sorunun cevabına bağlı: Beni tanıdı mı? Eğer tanıdıysa muhtemelen bu fırsattan yararlanacaktır. Gerçekten de korkunç bir durum.”

Son atlı geçtiğinde Herlock Sholmes ileri çıkıp hiçbir şey söylemeden giysilerine bulaşan tozu silkeledi. Çantası bir çalıya takılmıştı ve Lüpen ona yardım etmek için ileri atıldı. Sonra bir anlığına o ve Arsen Lüpen göz göze geldiler. Dışarıdan biri görse bu sahne ona çok ilginç ve unutulmaz gelebilirdi çünkü olağa-

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

nüstü niteliklere sahip, oldukça tuhaf, oldukça güçlü iki adam ilk kez karşı karşıya gelmişlerdi. Kader bu eşit güçleri bir araya getirmişti.

Bu sessizlikten sonra İngiliz şöyle dedi:

“Teşekkürler beyefendi.”

“Rica ederim,” dedi Lüpen.

Ayrıldılar. Lüpen istasyona doğru yürüdü. Herlock Sholmes de kaleye doğru devam etti.

Sorgu yargıcı ve savcı saatler süren sonuçsuz araştırmalarından sonra artık vazgeçmişlerdi ve kaledelikler de merakla ünlü İngiliz dedektifin gelişini bekliyorlardı. İlk başta onun kendi zihinlerinde oluşturdukları resimdekinden çok farklı, sıradan bir tipi olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradılar. Hiç de bir roman kahramanına benzemiyor, Herlock Sholmes isminin hayal güçlerinde uyandırdığı gizemli ve insanüstü kişilik fikriyle uyuşmuyordu. Yine de Mösyö Devanne sevinçle haykırdı:

“En sonunda buradasınız! Sizi görmekten dolayı çok mutluyum. O kadar uzun zamandır bu anı bekliyorum ki... Gerçekten de başıma gelenlerden dolayı üzülüyorum desem yeridir, çünkü bu sayede sizinle tanışma fırsatı yakaladım. Nasıl geldiniz buraya?”

“Trenle.”

Maurice Leblanc

“Ne yazık! Ama sizi alması için limana otomobilimi göndermiştim.”

“Resmi bir karşılama diyorsunuz, ha? Müzikli, havai fişekli falan! İşlerimi inanılmaz derecede kolaylaştırırdı bu,” dedi İngiliz homurdanarak.

Bu konuşma Devanne’in canını sıkıyordu, ama yine de esprili bir dille cevap vermeye çalıştı:

“Neyse ki size yazdığımдан bu yana mesele epey halloldu.”

“Nasıl yani?”

“Çünkü soygun dün gece gerçekleşti.”

“Eğer benim geleceğimi ilan etmeseydiniz o soygun dün gece yapılmazdı.”

“Ne zaman yapıldı peki?”

“Sonra, yarın ya da başka bir gün.”

“Öyle olsa bile ne değişirdi ki?”

“Lüpen’i tuzığa düşürürdük.”

“Peki ya mobilyalarım?”

“Onlar da çalınmazdı.”

“Ama mobilyalarımın hepsi burada.”

“Burada mı?”

“Saat üçte geri getirildiler.”

Kıbar Hırsız Arsen Lüpen

“Lüpen tarafından mı?”

“Orduya ait iki arabayla.”

Herlock Sholmes şapkasını başına geçirip çantasını düzeltti. Devanne heyecanla haykırdı:

“Ne yapıyorsunuz?”

“Gidiyorum.”

“Neden?”

“Eşyalarınız geri getirilmiş; Arsen Lüpen uzaklarda. Benim yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Ama yardımınıza ihtiyacım var. Dün olanlar yarın tekrarlanabilir, çünkü çok önemli bir şeyi bilmiyoruz: Arsen Lüpen’in içeri nasıl girdiğini, nasıl çıktığını ve neden saatler sonra eşyaları geri gönderdiğini.”

“Ah! Bilmiyoruz diyorsanız...”

Ortada çözülmesi gereken bir sorun olduğu fikri Herlock Sholmes’un ilgisini çekti.

“Pekâlâ, bir deneyeyim. Ama çabuk olmam gerek, değil mi? İlk önce bir arama yapayım, mümkünse tek başıma.”

Bu cümle yardım edeceğini gösteriyordu. Devanne bunu anlayınca İngiliz’i salona götürdü. Yavan, sert bir sesle ve önceden çalışılmış gibi durulan cümlelerle Sholmes dün geceki olaylar hakkında birkaç soru sor-

du ve ayrıca konuklarla ev çalışanlarını da sorguladı. Sonra iki kitabı inceleyip yeraltı tünellerinin planlarını karşılaştırdı ve Peder Gélis'ten keşfettiği cümleyi ve sayıları tekrar etmesini istedikten sonra ona sorular sormaya başladı:

“Bu iki şeyi birilerine dün ilk kez mi söylediniz?”

“Evet.”

“O zamana kadar Horace Velmont’la hiç iletişime geçmemiştiniz, değil mi?”

“Hayır, geçmemiştim.”

“Güzel. Otomobili hazırlatın. Bir saat içinde çıkarım.”

“Bir saat içinde mi?”

“Evet, Arsen Lüpen önüne koyduğunuz bulmacayı bu kadar sürede çözmüştü.”

“Ben... Önüne koyduğumuz...”

“Evet, Arsen Lüpen ya da Horace Velmont. İkisi de aynı kişi.”

“Ben de öyle düşündüm. Ah! Alçak!”

“Dün gece saat onda Lüpen’e bilmediği ve haftalardır aradığı bir bilgiyi verdiniz. Gece boyunca bulmacayı çözmek, adamlarını toplamak ve kaleyi soymak için zamanı vardı. Ben de onun kadar çabuk olacağım.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Odayı bir uçtan bir uca, derin düşünceler içinde arşınladı, sonra oturdu ve uzun bacaklarıyla bağdaş kurup gözlerini kapadı.

Devanne bekledi, oldukça utanmıştı. Şöyle düşündü:

“Adam uyuyor mu? Yoksa meditasyon falan mı yapıyor?”

Ancak bazı emirler vermek üzere odadan ayrıldı ve geri döndüğünde dedektifin, dizleri üstüne eğilmiş bir halde koridordaki merdivenlerin bitiminde serili olan halıyı incelediğini gördü.

“Ne oldu?”

“Bakın. Şuraya... Mum damlamış.”

“Haklısınız. Hem de kısa bir süre önce olmuş gibi.”

“Ayrıca merdivenlerin en üst basamağında ve Arsen Lüpen’in açıp içindeki eşyaları aldığı camekânın etrafında da lekeler var.”

“Bundan ne gibi bir sonuç çıkarıyorsunuz?”

“Hiçbir şey. Bu gerçekler hiç şüphesiz onun eşyaları geri göndermesini açıklıyor ama bu daha sonra araştırmak istediğim bir yan mesele. Asıl soru gizli tünelin nerede olduğu.”

“Umudunuz var yani...”

“Ummuyorum, biliyorum. Bu kaleden iki ya da üç yüz metre uzaklıkta bir şapel var, değil mi?”

“Evet... İçinde Dük Rollo’nun mezarının olduğu, yıkık dökük bir şapel var.”

“Şoförünüze o şapele gidip bizi orada beklemesini söyleyin.”

“Şoförüm henüz dönmedi. Dönmüş olsaydı haber verirlerdi. Anladığım kadarıyla, gizli tünelin şapele çıktığını düşünüyorsunuz. Bunu nereden...”

Herlock Sholmes lafını böldü:

“Beyefendi, sizden bana bir merdiven ve fener bulmanızı isteyeceğim.”

“Ne! Bir merdiven ve fenere mi ihtiyacınız var?”

“Kesinlikle, yoksa bunları istemezdim.”

Devanne her ne kadar şaşırmışsa da zili çaldı. Dedektifin istediği iki şey getirildi.

Sonra askeri bir tavır ve intizamla teslim edildi.

“Merdiveni kitaplığa yaslayın, Thibermesnil kelimesinin soluna...”

Devanne söyleneni yapınca İngiliz devam etti:

“Biraz daha sola... Sağa... Orası işte! Şimdi tırmanın. Bütün harfler kabartma şeklinde, değil mi?”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Evet.”

“Önce T harfine bakın. Sağa mı sola mı dönüyor?”

Devanne H harfini tuttu ve bağırdı:

“Evet, dönüyor! Sağ tarafa ve bir dairenin çeyreği kadar dönüyor! Ama nereden biliyorsunuz bunu?”

Sholmes cevap vermeden şöyle dedi:

“Şimdi R harfine gidebilir misiniz? Evet... Sanki bir sürgüyü kilidinden çıkarmak ister gibi birkaç kez tit-reştirin.”

Devanne R harfini oynattı. Şaşkınlıkla çıkan tık sesi ni duydu.

“Çok güzel.” dedi Sholmes. “Şimdi, tek yapmanız gereken Thibermesnil kelimesinin diğer ucuna geçmek. Evet... Eğer yanılmıyorsam, eğer işler yolunda giderse S harfini deneyeceğiz ve bir kapı gibi açılacak.”

Devanne büyük bir ciddiyetle S harfini tuttu. Harf dışı doğru bir pencere gibi açıldı ama Devanne merdivenden düştü, çünkü kitaplığın üstündeki kelimenin ilk ve son harfleri arasındaki kısmı kendi eksenine etrafında döndü ve böylece yeraltı tünelinin girişi ortaya çıktı.

Herlock Sholmes sakın bir ses tonuyla sordu:

“Bir şeyiniz yok ya?”

“Hayır, hayır.” dedi Devanne ayağa kalkarken. “Bir şeyim yok, sadece çok şaşkınım. Anlayamıyorum ben. O harfler dönünce... Gizli geçit açılıyor.”

“Kesinlikle. Bu da Sully tarafından verilen şifreyle bire bir uyuşmuyor mu?”

“Nasıl yani?”

“Nasıl mı? T dönüyor, R sağa sola titriyor ve S açılıyor. IV. Henry’nin Bayan Tancarville’i öyle alışılmadık bir saatte içeri alabilmesine olanak tanıyan şey işte buydu.”

“Ama XVI. Louis?” diye sordu Devanne, şaşkınlıkla.

“Louis çok zeki bir demirci ustası ve yetenekli bir anahtarcıydı. Şifreli kilitler hakkında yazdığı bir kitabını okumuştum. Thibermesnil’in sahibinin majestelerine zekice hazırlanmış bir mekanizma sunması iyi bir fikirdi. Kral, hatırlamasına yardımcı olsun diye şöyle yazdı: 1-6-9, yani kelimenin birinci, altıncı ve dokuzuncu harfleri.”

“Tabii ya! Anlamaya başlıyorum. Bu, Lüpen’in odadan nasıl çıktığını açıklıyor ama nasıl girdiğini anlayamıyorum. Ve dışarıdan bir yerden girdiği kesin.”

Herlock Sholmes feneri yakıp tünele girdi ve birkaç adım attı.

“Bakın, tüm mekanizma burada görülüyor, bir saatin

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

parçaları gibi. Ve tüm harfler burada, arka kısımda da var. Lüpen de şifreyi bu taraftan denemiş, hepsi bu.”

“Bunu nasıl kanıtlarsınız?”

“Kanıt mı istiyorsunuz? Yerdeki yağ birikintisine bakın. Lüpen çarkların yağlama gerektireceğini tahmin etmiş olmalı.” dedi Herlock Sholmes, hayranlık duyduğunu belli ederek.

“O zaman diğer girişi biliyordu?”

“Benim bildiğim gibi biliyordu. Beni takip edin.”

“Yeraltında?”

“Korkuyor musunuz?”

“Hayır, ama yolu bulabileceğinizden emin misiniz?”

“Gözlerim kapalıyken bile bulurum.”

İlk başta on iki basamak indiler, sonra bir on iki basamak daha indiler ve devam edip iki defa daha on iki basamaklı merdivenlerden indiler. Sonra uzun bir koridordan geçtiler, aralıklarla yapılan tamirlerin izlerini taşıyan tuğla duvarlardan yer yer sular damlıyordu. Yerdeki toprak da nemliydi.

Devanne, “Süs havuzunun altından geçiyoruz,” dedi gergin denebilecek bir ses tonuyla.

İlerledikleri dar geçit on iki basamaklı bir merdivene çıkıyordu, arkasından her biri on ikişer basamaklı

üç merdiveni daha güçlükle  ktılar ve kendilerini ka-
yanın içine oyulmu  ufak bir boşlukta buldular. Daha
ileri gidemiyorlardı.

“Hay aksi!” diye mırıldandı Sholmes. “Düz duvardan
başka bir şey yok. Çok can sıkıcı.”

“Haydi, geri dönelim.” dedi Devanne. “G rece imi
gördüm ben.”

Ama İngiliz dedektif ba ını kaldırıp rahatlayarak i 
 ekti. Yukarıda tünelin girişindeki mekanizmanın aynı-
sını görmüştü. Tek yapması gereken    harfi oynatmak-
tı. O da öyle yaptı ve granit bir blok yerinden oynadı.
Diğer tarafta bu granit blok D k Rollo’nun mezar ta ını
oluşturuyordu ve rölyefte “Thibermesnil” kelimesi var-
dı. Şimdi o ufak, yıkık dökük  apelin içindeydiler.

“Ve o da seni Tanrı’ya götürüyor, yani  apele.” dedi
cümlenin sonunu hatırlayarak.

İngiliz dedektifin altıncı hislerine ve canlılığına  a-
 ıp kalan Devanne, “Nasıl oldu da o birkaç kelime size
yetti?” diye sordu.

“Ah!” dedi Sholmes. “Onlara gerek bile yoktu. Ulu-
sal Kütüphane’deki kitapta çizgiler bildiğiniz gibi solda
bir daireyle ve sağda da bir  arpıyla bitiyor. Ama çarpı
silindiği için ve sadece mikroskopla görülebildiği için
siz bunu bilmiyordunuz. O  arpının, yani haçın,  u an
içinde bulunduğumuz  apele işaret ettiği çok açık.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

Zavallı Devanne kulaklarına inanamıyordu.

“Bu inanılmaz, hayret verici ama bir o kadar da çocuksu bir basitliği var! Nasıl oldu da daha önce hiç kimse bu gizemi çözemedi?”

“Çünkü daha önce hiç kimse temel unsurları birleştirmede, yani o iki kitabı ve cümleyi. Arsen Lüpen ve ben dışında hiç kimse.”

“Ama Peder Gélis ve ben de bunları biliyorduk. Biz de sizin kadar biliyordum ama yine de...”

Sholmes gülümsedi.

“Mösyö Devanne, bilmeceleri herkes çözemez.”

“Ama ben on yıldır uğraşıyordum. Sizse on dakikada...”

“Ah! Ben bunu hep yapıyorum.”

Şapelden çıkınca dedektif bağırdı:

“Aa! Bizi bekleyen bir araba var.”

“Evet, benim arabam!”

“Sizin mi? Ama şoförünüzün henüz gelmediğini sanıyordum.”

“Aslında... Merak ettim şimdi.”

Otomobile yaklaşınca Mösyö Devanne şoförüne sordu:

Maurice Leblanc

“Édouard, buraya gelmenizi kim söyledi?”

“Mösyö Velmont.”

“Mösyö Velmont mu? Onunla karşılaştınız mı?”

“İstasyon yakınlarında karşılaştık ve bana şapele gitmemi söyledi.”

“Şapele gitmenizi mi? Ama neden?”

“Sizi ve arkadaşınızı beklemem için.”

Devanne ve Sholmes göz göze geldiler, sonra Devanne şöyle dedi:

“Bu gizemin sizin için çocuk oyuncağı olduğunu biliyordu. Çok hoş bir iltifat etmiş.”

Dedektifin ince dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. Bu iltifat hoşuna gitmişti. Başını sallarken şöyle dedi:

“Ne adam ama! Onu gördüğüm an bunu anlamıştım.”

“Onu gördünüz mü?”

“Kısa bir süre önce karşılaştık.”

“Ve onun Horace Velmont, yani Arsen Lüpen olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır, ama tahmin etmem uzun sürmedi. Büyük oranda da yaptığı ironik konuşmadan anladım onun Lüpen olduğunu.”

Kibar Hırsız Arsen Lüpen

“Ve kaçmasına izin verdiniz?”

“Tabii ki verdim. Her şey benim tarafımdaydı, yanımızdan geçen beş jandarma gibi.”

“Tanrı’m!” diye bağırdı Devanne. “Bu fırsattan mutlaka yararlanmalıydınız.”

İngiliz dedektif, “Beyefendi,” dedi mağrur bir tavırla. “Arsen Lüpen gibi bir rakiple karşılaştığımda fırsatlardan yararlanmam, fırsatları ben yaratırım.”

Zaman geçiyordu ve Lüpen kendilerine otomobili gönderecek kadar nazik davrandığı için bundan yararlanmak istediler. Rahat koltuklara yerleştiler ve Édouard otomobili çalıştırdı. Tarlaları, ağaçları gerilerinde bırakıyorlar, Caux’nun engebeli topraklarını aşıyorlardı. Birden, Devanne’ın gözleri koltukların arkasındaki ceplerden birinde duran ufak bir pakete takıldı.

“Ah! Bu da ne? Bir paket! Kime gelmiş? Bakayım... Sizin içinmiş.”

“Benim için mi?”

“Üzerinde ‘Arsen Lüpen’den Sayın Herlock Sholmes’a’ yazıyor.”

İngiliz, paketi alıp açtı ve içinde bir kol saati olduğunu gördü.

“Aa!” diye bağırdı öfkeyle.

“Bir kol saati,” dedi Devanne. “Nasıl girmiş bunun içine?”

Dedektif cevap vermedi.

“Anladım! Bu sizin saatiniz! Arsen Lüpen saatinizi geri göndermiş! Ama geri göndermesi için önce alması gerekti. Saatinizi çalmış! İyi numara doğrusu... Herlock Sholmes’un saati Arsen Lüpen tarafından çalındı! Aman Tanrı’m! Bu çok komik, gerçekten de... Kusuru ma bakmayın. Kendimi tutamıyorum.”

Devanne kahkahalarla gülüyordu. Sonra içten bir şekilde şöyle dedi:

“Gerçekten de ne adammış ama!”

İngiliz’in suratında tek bir hareketlenme bile olmadı. Dieppe yolunda tek kelime etmedi, bakışlarını akıp giden manzaraya çevirmişti. Sessizliği en vahşi öfkeden bile daha korkunç, daha derin ve daha şiddetliydi. Gara vardıklarında sakın ama bu meşhur adamın muazzam enerjisi ve iradesinden etkilenmiş bir şekilde şöyle dedi:

“Evet, Lüpen zeki bir adam ama şimdi size uzattığım bu eli bir gün onun omzuna atma zevkini de tadacağım Mösyö Devanne. Ve inanıyorum ki Arsen Lüpen ve Herlock Sholmes bir gün tekrar karşılaşacaklar. Evet, dünya çok küçük ve biz de mutlaka karşılaşacağız. İşte o gün...”

KİBAR HİRSİZ

Öyle bir hırsız düşünün ki işini hayranlık uyandıracak derecede ustalıkla yapıyor, şartlar ne olursa olsun neşesini kaybetmiyor, istemediği hiçbir şeyi yapmıyor, elinden geldiğince silah kullanmıyor ve kılıktan kılığa giriyor. Yoksullara dokunmuyor ama sonradan görme, cimri zenginlerle uğraşmaya bayılıyor. Onun için hayat bitmek bilmez bir hazine ve bütün kadınlar güzel...

Kendisi herhangi biri olabilir: Şoför, tenor, kitapçı, iyi aile çocuğu, delikanlı, yaşlı, Marseilles'li gezgin bir tüccar, Rus hekim, İspanyol matador...

Maurice Leblanc'ın bir asırdan fazla bir zaman önce hayat verdiği Arsen Lüpen elinizdeki kitapta yer alan dokuz öyküde doğuyor, arada hatalar yapsa da bunlardan dersler çıkarıyor ve kendisini sonunda hırsızların pirine dönüştürecek bir çıraklık evresi geçiriyor.

Kibar ve küstah hırsızımızın maceraları bir transatlantikte başlıyor ve sonrasında kendinizi kimi zaman onunla birlikte bir hapisanede, kimi zaman tarihi bir kalede, bazen de çocukluk günlerini geçirdiği ufacak bir odada buluyorsunuz.

Bu öykülerde Lüpen'in zekâsına ve alaycı tavırlarına hayranlık duyarken ezeli düşmanı **Ganimard**'la ve ünlü dedektif **Herlock Sholmes**'le de tanışacaksınız.

ISBN: 978-605-9609-40-1

